

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ 4Α' (91) - ΤΕΥΧΟΣ 7 - ΙΟΥΛΙΟΣ 2014
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ του Μακ. Αρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: Κλάδος Ἐκδόσεων τῆς Ἐπικοινωνιακῆς καί Μορφωτικῆς
Ἑπιχειρήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ κ. Κύριλλος

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑ - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: Κωνσταντῖνος Χολέβας

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΔΟΚΙΜΙΩΝ: Κωνσταντῖνος Χολέβας, Λίτσα Ἰ. Χατζηφώτη, Βασίλειος Τζέρπος, Δρ Θ.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: Χρ. Κωβαῖος, Ἰασίου 1 - 115 21 Ἀθήνα. Τηλ.: 210-8160127 - Fax 210-8160128

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: Ἰωάννου Γενναδίου 14, 115 21, ΑΘΗΝΑ. Τηλ: 210 72.72.253, Fax: 210 72.72.251
<http://www.ecclesia.gr> e-mail: periodika@ecclesia.gr

Γιά τήν ἀποστολή ἀνακοινώσεων καί εἰδήσεων ἀπευθύνεσθε:

- γιά τό περιοδικό ΕΚΚΛΗΣΙΑ: periodika@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: efimerios@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό ΘΕΟΛΟΓΙΑ: theologia@ecclesia.gr

Περιεχόμενα

ΤΕΥΧΟΣ – 7,
ΙΟΥΛΙΟΣ 2014

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ	436
ΜΗΝΥΜΑΤΑ	
<i>Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, Ἀπόστολος Παῦλος καί πολιτισμός</i>	437
ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ	
Ἡ Ἑκτακτὴ Σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας καί ἡ ἐκλογή τεσσάρων νέων Μητροπολιτῶν	438
Βιογραφικόν Σημείωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φωκίδος κ. Θεοκτίστου (Κλουκίνα)	442
Βιογραφικόν Σημείωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Μαξίμου (Παπαγιάννη).....	443
Βιογραφικόν Σημείωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλασσῶνος κ. Χαρίτωνος (Τούμπα)	444
Βιογραφικόν Σημείωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων κ. Τιμοθέου (Ἄνθη)	445
<i>Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, Προσφώνησις εἰς τὴν Ἑκτακτὴ Σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος</i>	446
<i>Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καρυστίας καί Σκύρου Σεραφεῖμ, Ἀντιφώνησις εἰς τὴν Τακτικὴ Σύγκλησις τῆς Ι.Σ.Ι.</i>	448
ΟΜΙΛΙΑΙ	
<i>Τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Συμεωνίδη Ἐπί τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου</i>	449
<i>Τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Κ. Παπαθανασίου, Παῦλος, Ἀπόστολος τῆς Ἀγάπης</i>	452
ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ	
<i>Τοῦ Πρωτοπρ. Κωνσταντίνου Παπαθανασίου, Βιβλικὴ Ἐσχατολογία. Εἰσαγωγικὴ θεώρησις (Γ΄)</i>	460
<i>Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καί Ποιμαντικοῦ Ἔργου Ἐγκριθεῖσαι Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι τοῦ 2014</i>	466
ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ	468
ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ.....	488
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ	494

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ἰουλίου τοῦ περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ δημοσιεύουμε τόν Χαιρετισμό πού ἀνέγνωσε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερώνυμος στήν ἔναρξη τῶν Κ' Παυλείων, τά ὁποῖα διοργάνωσε ἡ Ἱερά Μητρόπολις Βεροῖας, Ναούσης καί Καμπανίας.

Τό Θέμα τοῦ Μηνός εἶναι ἀφιερωμένο στήν Ἑκτακτη Σύγκληση τῆς Ἱεραῖς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καί στήν ἐκλογή τεσσάρων νέων Μητροπολιτῶν. Θά διαβάσετε τήν εἰσήγηση τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, τήν Ἀντιφώνηση τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Ι.Σ.Ι., Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρυστίας κ. Σεραφεῖμ, τά ἀποτελέσματα τῶν ψηφοφοριῶν καί τά βιογραφικά τῶν νέων Μητροπολιτῶν.

Στήν ἐνότητα τῶν Ὁμιλιῶν δημοσιεύουμε τίς ἐπίσημες Ὁμιλίες πού ἐκφωνήθηκαν κατά τόν Συνοδικό Ἑορτασμό τῆς μνήμης τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀπό τόν Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτη Χρυσόστομο Συμεωνίδα καί ἀπό τόν Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτη Χρυσόστομο Παπαθανασίου.

Στά Συνοδικά Ἀνάλεκτα θά βρεῖτε τό τρίτο καί τελευταῖο μέρος τῆς εἰσηγήσεως τοῦ Πρωτοπρ. Κωνσταντίνου Παπαθανασίου στήν ΚΒ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἰρέσεων (Θεσσαλονίκη 15-17 Ὀκτωβρίου 2012), καθώς καί τίς ἐγκριθεῖσες καί μή ἐγκριθεῖσες Ἱερές Ἀκολουθίες ὑπό τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ποιμαντικοῦ Ἔργου καί Θείας Λατρείας.

Ἡ ὕλη τοῦ τεύχους συμπληρώνεται μέ τά συνήθη ὑπηρεσιακά κείμενα τῶν Κανονισμῶν καί τῶν Προκηρύξεων καί μέ τή στήλη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Χρονικῶν.

ΜΥΝΗΜΑΤΑ

Ἀπόστολος Παῦλος καί πολιτισμός

Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Γερωνίου

(Χαιρετισμός στό Διεθνές Ἐπιστημονικό Συνέδριο τῶν Κ' Παυλείων
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας,
Βέροια, 26-28 Ἰουνίου 2014)

Ἀγαπητοί ἀδελφοί μου,

Ἰδιαίτερη χαρά μᾶς δίνει κάθε χρόνο ἡ εἶδηση τῆς συγκλήσεως τῶν Παυλείων καί μείζονα ἀκόμη ἐφέτος πού συμπληρώνονται εἴκοσι χρόνια ἀπό τήν εὐλογητή καθιέρωση αὐτοῦ τοῦ πολύ σημαντικοῦ ἐτησίου θεσμοῦ. Πρέπει νά εὐχαριστοῦμε τόν «πρῶτον μετά τόν Ἔνα», ὅπως τόν χαρακτηρίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, καί νά τιμοῦμε τή σεπτή του μνήμη. Ἄπαντες ἔχουμε χρέος νά προσφεύγουμε μέ πνεῦμα μαθητείας πρὸς τόν λόγο καί τή μαρτυρία τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν. Εἶναι ὁ διδάσκαλος τῶν Βεροϊέων, τῶν Ἀθηναίων, τῶν Ἑλλήνων, τῶν Εὐρωπαίων καί ὄλων τῶν ἐθνῶν ἀνά τήν οἰκουμένη.

Ὁ Παῦλος ἀγαπήθηκε σέ ὅλο τόν κόσμο καί σέ ὄλους τούς καιρούς γιά τή μεγάλη σοφία του. Ἐφερε τό μήνυμα τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία δέν περιορίζεται μόνο στούς πιστούς, ἀλλά ἀπευθύνεται πρὸς ὄλους τούς ἀνθρώπους. Ἐδωσε νέα ὄθηση καί πραγματοποιοῖσε νέα μεγάλα ἄλματα στήν πορεία τῆς σκέψεως. Ὑπῆρξε κορυφαῖο πνευματικό ἀνάστημα, πού ἀποτέλεσε πραγματικό ὄροσημο τοῦ χριστιανισμοῦ καί τῶν γραμμάτων μέ παγκόσμια ἀκτινοβολία. Ἐθεσε τά θεμέλια τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν μέσῳ τῶν ἐθνῶν καί μᾶς κληροδότησε ἕναν ἀδαπάνητο πνευματικό θησαυρό.

Ὁ λόγος του ἀποτελεῖ κληρονομιά ὄλου τοῦ κόσμου. Οἱ ἐπιστολές του εἶναι ἀπό τά γνωστότερα κείμενα τῆς παγκόσμιας γραμματείας. Ὑπῆρξε ὁ πρωτοπόρος ἐκεῖνος πού γεφύρωσε τόν πρῶμο χριστιανισμό μέ τόν ἑλληνικό κόσμο. Ὑπῆρξε αὐτός πού κήρυξε μέ σοφία στήν Ἀθήνα καί τίς μεγαλύτερες μητροπόλεις τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

Ὑπῆρξε ὁ ἐκχριστιανιστής τῆς Εὐρώπης· ὁ ἐκλεκτός τοῦ Κυρίου· αὐτός πού προέβαλε τό πρωτάκουστο κήρυγμα τῆς συναδέλφωσης τῶν λαῶν καί τῆς ἰσότητος τῶν ἀνθρώπων. Ὑπῆρξε ἐκεῖνος πού ἔγραψε τά συγκλονιστικά λόγια «Ἡ ἀγάπη ὅλα τά ὑπομένει, ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἔκλιπται».

Εἶναι ἀνάγκη νά ἀναλογιστοῦμε τό μεγαλεῖο αὐτοῦ τοῦ ταπεινοῦ σκηνοποιοῦ, πού ἔγινε ἀπό τούς σοφότερους ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του χωρίς νά ἔχει ἰδιοτελεῖς προσωπικές ἐπιδιώξεις, χωρίς νά κερδίσει μέσα ἀπό τή θαυμαστή του πορεία κάποια τιμή τοῦ κόσμου τούτου, οὔτε δόξα, οὔτε σπουδαῖες θέσεις ἀντιθέτως ὑπέστη τρομερές κακουχίες, διώξεις καί τελικά τό μαρτύριο. Στό πρόσωπό του συναντήθηκαν ἡ κοσμική σοφία μέ τήν ἄνωθεν σοφία καί τοῦτο εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά ἀναδειχθεῖ ἕνας ἀληθινά χαρισματικός ἄνθρωπος.

Αὐτόν τόν πνευματικό θησαυρό ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νά τόν διαφυλάττει καί νά τόν καλλιεργεῖ μέσα ἀκριβῶς ἀπό τέτοιες ἐκδηλώσεις καί συνάξεις. Θά ἤθελα νά συγχαρῶ τόν ἀγαπητό ἀδελφό καί συλλειτουργό ἐν Κυρίῳ, Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας κ. Παντελεήμονα γιά τή μέριμνα καί τή ἀφοσίωσή του στή διοργάνωση τοῦ ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου καί τῶν συναφῶν ἐκδηλώσεων. Εἶμαι βέβαιος ὅτι πολύτιμες σκέψεις θά καταθεθοῦν καί πάλι κατά τή διάρκειά τους. Εὐχομαι τήν πλήρη εὐδότησή τους καί, μέ τήν εὐλογία καί τή Χάρη τοῦ Θεοῦ, τά «Παύλεια» νά ἐξακολουθήσουν νά μᾶς συντροφεύουν πνευματικῶς καί ἀδιαλείπτως ἐπί πλεῖστα ἔτη.

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ Ἑκτακτὴ Σύγκληση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας
καὶ ἡ ἐκλογή τεσσάρων νέων Μητροπολιτῶν

(25.6.2014)

Συνήλθε τὴν Τετάρτη, 25 Ἰουνίου 2014, σέ Ἑκτακτὴ Συνεδρία τῆς, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμου, στὴν Αἴθουσα Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Πρὸ τῆς Συνεδρίας ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία σὺν Καθολικῇ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀσωμάτων Πετράκη, ἱερουργήσαντος τοῦ νεωτέρου τῆ τάξει Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κίτρους καὶ Κατερίνης κ. Γεωργίου.

Περὶ τὴν 9^η πρωινῇ, στὴ μεγάλη Αἴθουσα τῶν Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐψάλη ἡ Ἀκολουθία γιὰ τὴν ἐναρξη τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἀναγνωσθέντος τοῦ Καταλόγου τῶν συμμετεχόντων Ἱεραρχῶν, διεπιστώθη ἡ ἀπουσία τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν : α) Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς κ. Προκοπίου, β) Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος κ. Βαρθολομαίου, γ) Γρεβενῶν κ. Σερ-

γίου, δ) Κεφαλληνίας κ. Σπυρίδωνος καὶ ε) Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας κ. Κωνσταντίνου, οἱ ὅποιοι ἀπουσίασαν αἰτιολογημένα.

Ἀκολούθως, συνεκροτήθη ἡ Ἐπιτροπὴ Τύπου ἀπὸ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεο, Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας καὶ Μήλου κ. Δωρόθεο, καὶ Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετρουπόλεως κ. Ἀθηναγόρα.

Στὴ συνέχεια ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος ὡς Πρόεδρος τοῦ Σώματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας προσεφώνησε τὰ Μέλη Αὐτῆς καὶ εὐχαρίστησε τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες γιὰ τὴν παρουσία τους. Στὴν ὁμιλία του, μεταξὺ ἄλλων, εἶπε :

«Ἡ ἐκλογή νέων ἐπισκόπων εἶναι πολὺ σημαντικὴ στιγμή στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τίς πιὸ βαρύνουσες Συνοδικὲς λειτουργίες καὶ ἐνέχει μείζονες εὐθύνες καὶ ἀπαιτήσεις.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος τέλεσε τὸν Ἁγιασμό κατὰ τὴν Ἐναρξη τῆς Ἑκτάκτου Συγκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας

... ..

Ἀξίζει νά σταθοῦμε σ' αὐτό τό σημεῖο στήν ἀγαθή μνήμη τῶν μακαριστῶν Μητροπολιτῶν Ἰωαννίνων κυροῦ Θεοκλήτου καί Ἐλασσῶνος κυροῦ Βασιλείου, δύο Ἱεραρχῶν οἱ ὁποῖοι πρωτοστάτησαν μέ τό ἔργο τους καί τήν οὐσιώδη προσφορά τους στήν Ἐκκλησία. Ὅλοι μας αισθανόμαστε τεράστιο τό κενό τό ὁποῖο κατέλιπαν καί πού σήμερα καλούμαστε νά ἀναπληρώσουμε. Τούς ἐνθυμούμαστε μετ' εὐγνωμοσύνης, τιμῆς καί ἀγάπης καί εὐχόμαστε πρὸς τόν Κύριο νά τούς ἀναπαύσει.

Πρέπει ἐπίσης νά ἐκφράσουμε τήν ἀγάπη μας πρὸς τούς δύο ἀσθενοῦντες καί ἀποχωροῦντες Ἱεράρχες καί νά τούς εὐχαριστήσουμε γιά τό ποιμαντικό ἔργο πού ἐπέδειξαν κατά τήν πολυετή διακονία τους.

... ..

Κάθε φορά πού μέ τήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ συνέρχεται ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νά βεβαιώσουμε καί νά ἐνισχύσουμε τούς ἱερούς δεσμούς τῆς ἐν Πνεύματι ἐνότητος καί τῆς ἀλλήλων κοινωνίας, ὥστε νά ἐπανέλθουμε μέ ἀνανεωμένες τίς δυνάμεις καί τίς ἐλπίδες, νά τίς μεταδώσουμε στόν λαό μας καί μέ αὐτό τό πνεῦμα νά προχωρήσουμε στή διακονία μας. Στίς μέρες μας χρειάζεται νά συμπορευθοῦμε ἐνωμένοι καί μέ καθαρότητα στίς σχέσεις μας.

... ..

Ἡ ἐπισκοπική λειτουργία ἐκφράζει θεσμικά καί χαρισματικά τήν ἐνότητα λαοῦ καί ποιμένων, «ἵνα πάντες ἐν ὧσι» ἐν Χριστῷ, «ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ». Συνεπῶς, ἔχει μεγάλη σημασία νά ἀναδειχθοῦν ἄξιοι διάδοχοι στίς τέσσερις ἐκκλησιαστικές ἐπαρχίες, ἱκανοί νά σταθοῦν στό ὕψος τῶν προκατόχων τους καί τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς καί εὐθύνης κατά τή διακονία τῶν ἀναγκῶν, τῶν ἀγωνιῶν καί τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἐποχή μας ἔχει ἀνάγκη ἀξίων καί ἱκανῶν Ἱεραρχῶν. Δέν ἐπιδέχεται ἄλλους ταλανισμούς καί προβλήματα τά ὁποῖα ὑποσκάπτουν τό ἐκκλησιαστικό κῦρος ἢ προκαλοῦν ἐρωτηματικά, σκάνδαλα καί ἀμφισβήτηση σχετικά μέ τήν ἐπίγνωση τῶν προβλημάτων καί τῶν προκλήσεων πού ἡ Ἐκκλησία καλεῖται σήμερα νά διαχειρισθεῖ. Ἡ ἐποχή μας δέν ἀντέχει φαινόμενα πού διαιροῦν, προκα-

λοῦν σύγχυση καί σωρεύουν ἐπιπρόσθετο βάρος στόν λαό μας πού δοκιμάζεται».

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καρυστίας καί Σκύρου κ. Σεραφεῖμ, ὡς Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱεραρχίας, ἀντιφώνησε ἐκ μέρους τῶν Σεβασμιωτῶν Ἱεραρχῶν.

Στή συνέχεια ἄρχισε ἡ ψηφοφορία περὶ τοῦ τρόπου πληρώσεως τῆς κενῆς Μητροπολιτικῆς Ἐδρας Φωκίδος. Ἐπί συνόλου 73 ψηφισάντων, ἡ πρόταση δι' ἐκλογῆς ἔλαβε 67 ψήφους καί ἡ πρόταση διὰ καταστάσεως 6 ψήφους. Ἔτσι ἡ Ἱεραρχία ἀπεφάνθη ὑπέρ τῆς πληρώσεως τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Φωκίδος δι' ἐκλογῆς.

Ἀκολούθησε ἡ διαδικασία τῆς πληρώσεως τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Φωκίδος δι' ἐκλογῆς. Γιά τήν κατάρτιση τοῦ τριπροσώπου ἐπί συνόλου 73 ψηφισάντων ἔλαβαν :

1) Πανιερ. Μητροπολίτης Μαραθῶνος κ. Μελίτων, ψήφους 16.

2) Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀνδρούσης κ. Θεόκτιστος, ψήφους 50.

3) Ἀρχιμανδρίτης κ. Νεκτάριος Καλύβας, ψήφους 45.

Ἐπί τῆς δευτέρας ψηφοφορίας, καί γενομένης τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Φωκίδος ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀνδρούσης κ. Θεόκτιστος, μέ 42 ψήφους, ἐπί συνόλου 73 ψηφισάντων, ἐνῶ ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Μαραθῶνος κ. Μελίτων ἔλαβε 3 ψήφους καί ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Νεκτάριος Καλύβας, 27 ψήφους. Ἐπίσης εὐρέθη καί 1 λευκή ψήφος.

Στή συνέχεια ἄρχισε ἡ ψηφοφορία περὶ τοῦ τρόπου πληρώσεως τῆς κενῆς Μητροπολιτικῆς Ἐδρας Ἰωαννίνων. Ἐπί συνόλου 73 ψηφισάντων, ἡ πρόταση δι' ἐκλογῆς ἔλαβε 62 ψήφους καί ἡ πρόταση διὰ καταστάσεως 11 ψήφους. Ἔτσι ἡ Ἱεραρχία ἀπεφάνθη ὑπέρ τῆς πληρώσεως τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων δι' ἐκλογῆς.

Ἀκολούθησε ἡ διαδικασία τῆς πληρώσεως τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων δι' ἐκλογῆς. Γιά τήν κατάρτιση τοῦ τριπροσώπου ἐπί συνόλου 73 ψηφισάντων, ἔλαβαν :

1) Ἀρχιμανδρίτης κ. Μάξιμος Παπαγιάννης, ψήφους 50.

2) Ἀρχιμανδρίτης κ. Δημήτριος Ἀργυρός, ψήφους 37.

3) Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀμφιλόχιος Στεργίου, ψήφους 20.

Ἐπίσης εὐρέθησαν 1 λευκή ψήφος καὶ 2 ἄκυροι.

Ἐπὶ τῆς δευτέρας ψηφοφορίας, καὶ γενομένης τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Ἰωαννίνων ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Μάξιμος Παπαγιάννης, μέ 46 ψήφους, ἐπὶ συνόλου 73 ψηφισάντων, ἐνῶ ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Δημήτριος Ἀργυρός ἔλαβε 16 ψήφους καὶ ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀμφιλόχιος Στεργίου, 7 ψήφους.

Στὴ συνέχεια ἄρχισε ἡ ψηφοφορία περὶ τοῦ τρόπου πληρώσεως τῆς κενῆς Μητροπολιτικῆς Ἐδρας Ἐλασσῶνος. Ἐπὶ ψηφισάντων 73, ἡ πρόταση δι' ἐκλογῆς ἔλαβε 68 ψήφους καὶ ἡ πρόταση διὰ καταστάσεως 5 ψήφους. Ἔτσι ἡ Ἱεραρχία ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς πληρώσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλασσῶνος δι' ἐκλογῆς.

Ἀκολούθησε ἡ διαδικασία τῆς πληρώσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλασσῶνος δι' ἐκλογῆς. Γιά τὴν κατάρτιση τοῦ τριπροσώπου ἐπὶ συνόλου 73 ψηφισάντων ἔλαβαν :

1) Ἀρχιμανδρίτης κ. Χαρίτων Τούμπας, ψήφους 68.

2) Ἀρχιμανδρίτης κ. Κοσμᾶς Περχανίδης, ψήφους 9.

3) Ἀρχιμανδρίτης κ. Κλήμης Κοτσομούτης, ψήφους 6.

Ἐπὶ τῆς δευτέρας ψηφοφορίας, καὶ γενομένης τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Χαρίτων Τούμπας, μέ 68 ψήφους, ἐπὶ συνόλου 73 ψηφισάντων ἐνῶ ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Κοσμᾶς Περχανίδης ἔλαβε 1 ψήφο, καὶ εὐρέθησαν 3 λευκά ψηφοδέλτια καὶ 1 ἄκυρο.

Στὴ συνέχεια ἄρχισε ἡ ψηφοφορία περὶ τοῦ τρόπου πληρώσεως τῆς κενῆς Μητροπολιτικῆς Ἐδρας Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων. Ἐπὶ ψηφισάντων 73, ἡ πρόταση δι' ἐκλογῆς ἔλαβε 64 ψήφους καὶ ἡ πρόταση διὰ καταστάσεως 9 ψήφους. Ἔτσι ἡ Ἱεραρχία ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς πληρώσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων δι' ἐκλογῆς.

Ἀκολούθησε ἡ διαδικασία τῆς πληρώσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων δι' ἐκλογῆς. Γιά τὴν κατάρτιση τοῦ τριπροσώπου ἐπὶ συνόλου 72 ψηφισάντων ἔλαβαν:

1) Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ρεντίνης κ. Σεραφεῖμ, ψήφους 17.

2) Ἀρχιμανδρίτης κ. Τιμόθεος Ἄνθης, ψήφους 60.

3) Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἱερώνυμος Νικολόπουλος, ψήφους 8.

Στιγμιότυπο ἀπὸ τὴν Ἑκτακτὴ Σύγκληση τῆς Ι.Σ.Ι., τῆς 25ης Ἰουνίου 2014

Ἐπί τῆς δευτέρας ψηφοφορίας, καί γενομένης τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Τιμόθεος Ἄνθης, μέ 61 ψήφους, ἐπί συνόλου 72 ψηφισάντων, ἐνῶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ρεντίνης κ. Σεραφεῖμ ἔλαβε 5 ψήφους καί ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἰερώνυμος Νικολόπουλος 2 ψήφους. Ἐπίσης εὐρέθησαν 4 λευκά ψηφοδέλτια.

Μετά τήν ὀλοκλήρωση τῶν Ψηφοφοριῶν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας συνέχισε τίς ἐργασίες της, κατά τήν Ἡμερήσια Διάταξη καί ἀσχολήθηκε μέ τήν ψήφιση Κανονισμῶν καί περάτωσε τίς Ἔργασίες Της.

Μετά τό πέρας τῆς Συνεδριάσεως, ἀκολούθησαν τά Μικρά Μηνύματα τῶν νεοεκλεγέντων Μητροπολιτῶν.

Ἐπειτα καί κατά τήν κρατοῦσα Ἐκκλησιαστική Τάξη, οἱ ἐψηφισμένοι Μητροπολίτες Φωκίδος κ. Θεόκτιστος, Ἰωαννίνων κ. Μάξιμος, Ἐλασσῶνος κ. Χαρίτων καί Θεσσαλιώτιδος καί Φανα-

ριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, ἔδωσαν τό Μέγα Μηνύμα ἐντός τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πετρακῆ, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερωνύμου, ἐπί παρουσία πολλῶν Ἱεραρχῶν, Κληρικῶν καί Λαϊκῶν Χριστιανῶν.

Οἱ χειροτονίες τῶν Ἐψηφισμένων Μητροπολιτῶν ἐτελέσθησαν ὡς ἑξῆς :

– Τό Σάββατο 28 Ἰουνίου ἐ.ἔ., στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος ὁδοῦ Ἀχαρνῶν, ἡ χειροτονία τοῦ Ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Μαξίμου.

– Τήν Κυριακή 29 Ἰουνίου ἐ.ἔ., στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Παύλου ὁδοῦ Ψαρῶν, ἡ χειροτονία τοῦ Ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Ἐλασσῶνος κ. Χαρίτωνος.

– Τήν Δευτέρα 30 Ἰουνίου ἐ.ἔ., στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου Ἀθηνῶν, ἡ χειροτονία τοῦ Ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων κ. Τιμοθέου.

Ἡ Ἐπιτροπή Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας

Βιογραφικόν Σημείωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φωκίδος κ. Θεοκτίστου (Κλουκίνα)

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φωκίδος κ. Θεόκτιστος Κλουκίνας ἐγεννήθη εἰς Σπάρτην Λακωνίας τό 1950. Ἐκάθη μοναχός καί ἐχειροτονήθη διάκονος τήν 17 Μαΐου 1973 εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Τιμίου Προδρόμου Γορτυνίας. Τήν 4 Δεκεμβρίου 1977 ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος. Ὑπερέτησεν ὡς Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως καθώς καί ὡς Καθηγητής Μέσης Ἐκπαίδευσως ἐπί 25ετίαν. Ἐξελέγη Βοηθός Ἐπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καί Σπάρτης τήν 14 Ὀκτωβρίου 2009 ὑπό τόν τίτλον πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Ἀνδρούσης καί ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος τήν 25 Ὀκτωβρίου 2009. Ὑπό τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξελέγη Μητροπολίτης Φωκίδος τήν 25 Ἰουνίου 2014.

Βιογραφικόν Σημείωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Μαξίμου (Παπαγιάννη)

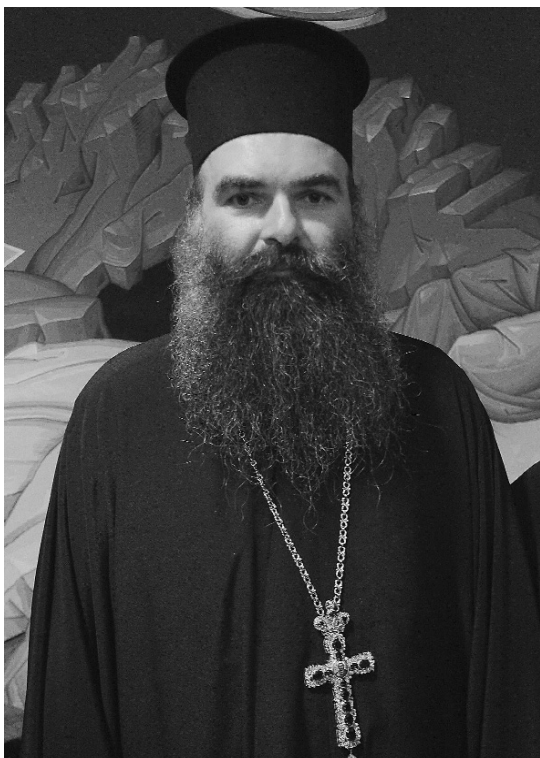
Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Μάξιμος (Παπαγιάννης) γεννήθηκε στό Λεβερ-

κοῦζεν τῆς Γερμανίας τό 1968 ἀπό γονεῖς Ἑλληνες μετανάστες. Τό 1988, μετά τήν ὀλοκλήρωση τῶν θεολογικῶν σπουδῶν του στήν Ἑλλάδα, ἐπέστρεψε στή Γερμανία ὅπου καί ὑπηρέτησε σέ νάο τῆς Στουτγκάρδης. Σπούδασε Θεολογία στό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν καί ἔχει μεταπτυχιακό τίτλο στήν Ἐκκλησιαστική Ἱστορία ἀπό τό Πανεπιστήμιο Marc Bloch τοῦ Στρασβούργου. Ἐπίσης ἔκανε μεταπτυχιακές σπουδές στή Σχολή Καθολικῆς Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Eberhard Karls στό Tübingen τῆς Γερμανίας καί εἶναι ὑποψήφιος διδάκτωρ στό ἴδιο Πανεπιστήμιο.

Συμμετεῖχε σέ εἰδικά προγράμματα γιά τούς μετανάστες καί ἔχει συνεργαστεῖ μέ δήμους γερμανικῶν πόλεων, μέ βουλευτές, μέ τόν ἀκαδημαϊκό χῶρο, γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων τῶν μεταναστῶν καί γιά πλῆθος ἄλλων κοινωνικῶν δράσεων.

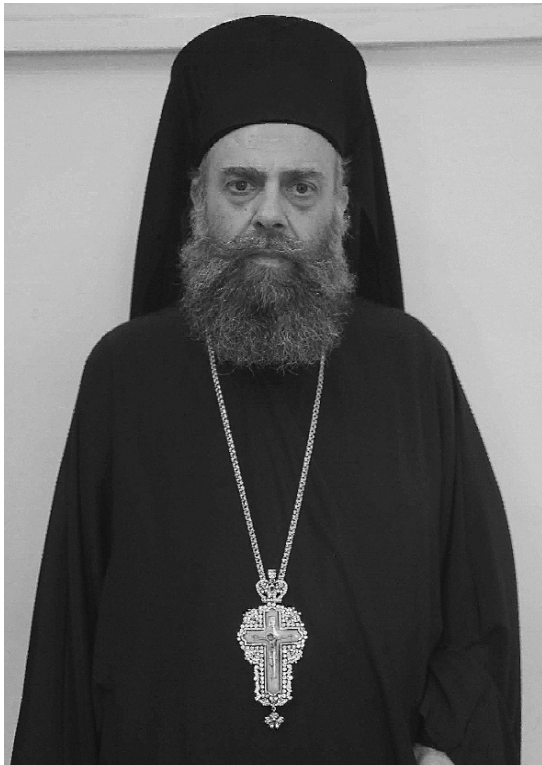
Τό 2008 ἐπέστρεψε στήν Ἑλλάδα ὡς ἱεροκῆρυξ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν καί ἀπό τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2011 ἀνέλαβε καθήκοντα Πρωτοσυγγέλλου στήν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν.

Βιογραφικόν Σημείωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλασσῶνος κ. Χαρίτωνος (Τούμπα)

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Χαρίτων (κατά κόσμον Χρῖστος Τούμπας) ἐγεννήθη ἐν Κοζάνῃ. Ἀπόφοιτος τῆς Ἀνωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης ἐσπούδασε Θεολογίαν εἰς τό Ἀριστοτέλειον Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης. Διάκονος ἐχειροτονήθη τῷ 1996 καί Πρεσβύτερος τῷ 1998. Διετέλεσεν ὡς ἐφημέριος Ἱεροκῆρυξ εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Λαγκαδᾶ καί ἀπό τοῦ ἔτους 2000 ὡς Ἱεροκῆρυξ, Γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος καί Πρωτοσύγγελος εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἐλασσῶνος.

Βιογραφικόν Σημείωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων κ. Τιμοθέου (Ἄνθη)

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, κατά κόσμον Νικόλαος Ἄνθης, τοῦ Ἰωάννου καί τῆς Σπυριδούλας, γεννήθηκε στό Κοντόκαλι Κερκύρας τό ἔτος 1964. Ἀπό τόν μακαριστό Μητροπολίτη Κερκύρας καί Παξῶν κυρό Τιμόθεο († 2002) ἐκάφη Μοναχός στήν Ἱερά Μονή Ὑπεραγίας Θεοτόκου Παλαιοκαστριτίσσης Κερκύρας στίς 8.5.1986, ἐχειροτονήθη Διάκονος στίς 12.7.1986 καί Πρεσβύτερος στίς 15.8.1992 λαβών καί τό ὄφικιο τοῦ Ἀρχιμανδρίτου. Μετά τίς ἐγκύκλιες σπουδές ἔλαβε:

α) Πτυχίο τῆς Λογιστικῆς τό 1985.

β) Πτυχίο τῆς Ἀνωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν τό 1986.

γ) Πτυχίο τοῦ Θεολογικοῦ Τμήματος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τό 1993.

δ) Master Θεολογίας στόν Τομέα Πατερικῶν Σπουδῶν, Ἱστορίας Δογμάτων καί Συμβολικῆς 2003.

Ὁμιλεῖ τήν Ἀγγλική Γλῶσσα. Ἔχει ὑπηρετήσῃ ὡς Ἱεροκλήρυξ καί Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας καί Παξῶν καί Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Κασσωπίτρας Κερκύρας. Ἀπό τό ἔτος 1999 ὑπηρετεῖ στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς Γραμματεὺς τῶν: α) Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Κοινωνικῆς Προνοίας καί Εὐποΐας, ἀπό τό ἔτος 1999, β) Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Τύπου, Δημοσίων Σχέσεων καί Διαφωτίσεως, ἀπό τό ἔτος 2008, γ) Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας καί Πολιτικῆς Οἰκονομίας καί Οἰκολογίας, ἀπό τό ἔτος 2006. Ἔχει μετάσχει ὡς μέλος σέ διάφορες Ἐκκλησιαστικῆς καί Κρατικῆς Ἐπιτροπές καθὼς ἐπίσης καί ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σέ ἀρκετές ἀποστολές. Ἀπό τόν Ἰούλιο τοῦ ἔτους 2006 ἀνέλαβε Ἐκπρόσωπος Τύπου τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου ἐνῶ ἀπό τόν Δεκέμβριο τοῦ ἰδίου ἔτους εἶναι Πρόεδρος τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Μεταναστῶν, Προσφύγων καί Παλιννοστούντων. Τόν Ἰούλιο τοῦ 2012 τοῦ ἀνετέθησαν ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τά καθήκοντα τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστικῆς Μὴ Κερδοσκοπικῆς Ἐταιρείας «Κέντρο Συμπαράστασῆς Παλιννοστούντων καί Μεταναστῶν – Οἰκουμενικό Πρόγραμμα Προσφύγων». Ὑπηρετήσῃ ὡς ἐφημέριος – προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Φιλοθέης – Φιλοθέης Ἀττικῆς.

Προσφώνηση στην Έκτακτη Σύγκληση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνίμου

(25.6.2014)

Σεβασμιώτατοι καί ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἅγιοι
ἀδελφοί,

Χάριτι Θεοῦ συνέρχεται σέ ἕκτακτη σύγκληση ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας μέ κύριο ἔργο τήν πλήρωση τεσσάρων κενῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων. Θά ἤθελα νά σᾶς εὐχαριστήσω γιά τήν παρουσίαν σας καί κυρίως νά ἀποδώσω εὐχαριστία πρὸς τόν Θεό, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀξιώνει καί πάλι νά βιώσουμε τήν εὐλογία τῆς ἐν ἐνί Σώματι συγκροτήσεως καί συνελεύσεως τοῦ ἱεροῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ. Ἡ ἐκλογή νέων ἐπισκόπων εἶναι πολύ σημαντική στιγμή στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελεῖ μία ἀπό τίς πιό βαρύνουσες Συνοδικές λειτουργίες καί ἐνέχει μείζονες εὐθύνες καί ἀπαιτήσεις.

Ἐπιτρέψτε μου νά σᾶς ἐνημερώσω περί τῆς ἡμερησίας διατάξεως. Συγκεκριμένα, καλούμαστε νά προβοῦμε κατά σειρά στήν πλήρωση τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Φωκίδος, Ἰωαννίνων, Ἐλασσῶνος, καί Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων.

Ἀξίζει νά σταθοῦμε σ' αὐτό τό σημεῖο στήν ἀγαθή μνήμη τῶν μακαριστῶν Μητροπολιτῶν Ἰωαννίνων κυροῦ Θεοκλήτου καί Ἐλασσῶνος κυροῦ Βασιλείου, δύο Ἱεραρχῶν οἱ ὁποῖοι πρωτοστάτησαν μέ τό ἔργο τους καί τήν οὐσιώδη προσφορά τους στήν Ἐκκλησία. Ὅλοι μας αἰσθανόμαστε τεράστιο τό κενό τό ὁποῖο κατέλιπαν καί πού σήμερα καλούμαστε νά ἀναπληρώσουμε. Τούς ἐνθυμούμαστε μετ' εὐγνωμοσύνης, τιμῆς καί ἀγάπης καί εὐχόμαστε πρὸς τόν Κύριο νά τοὺς ἀναπαύσει.

Πρέπει ἐπίσης νά ἐκφράσουμε τήν ἀγάπη μας πρὸς τοὺς δύο ἀσθενοῦντες καί ἀποχωροῦντες Ἱεράρχες καί νά τοὺς εὐχαριστήσουμε γιά τό ποιμαντικό ἔργο πού ἐπέδειξαν κατά τήν πολυετή διακονία τους. Μᾶς λυπεῖ πολύ τό γεγονός ὅτι ἀπο-

χωροῦν. Ὁ μὲν Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φωκίδος κ. Ἀθηναγόρας υπέβαλε τήν παραίτησή του ἔνεκεν γήρατος καί τῆς ἐξ αὐτοῦ ἀδυναμίας, ὁ δέ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων κ. Κύριλλος λόγω ἀσθενείας ἀδυνατεῖ νά ἐκπληρώσει τα μητροπολιτικά του καθήκοντα. Πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία πολλαπλῶς ἐξέφρασε τήν ἀγάπη της πρὸς τό πρόσωπό του, καθώς τόν ἐξέλεξε δῖς, μέ αὐξημένη πλειοψηφία, κατά σειρά Μητροπολίτη Κυθέρων καί Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων. Ἄς εὐχηθοῦμε ὁ Θεός νά τοὺς χαρίζει ὑγεία καί νά τοὺς στηρίζει στό ἐξῆς γιά πλεῖστα ἔτη.

Κάθε φορά πού μέ τήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ συνέρχεται ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νά βεβαιώσουμε καί νά ἐνισχύσουμε τοὺς ἱερούς δεσμούς τῆς ἐν Πνεύματι ἐνότητος καί τῆς ἀλλήλων κοινωνίας, ὥστε νά ἐπανέλθουμε μέ ἀνανεωμένες τίς δυνάμεις καί τίς ἐλπίδες, νά τίς μεταδώσουμε στόν λαό μας καί μέ αὐτό τό πνεῦμα νά προχωρήσουμε στή διακονία μας. Στίς μέρες μας χρειάζεται νά συμπορευθοῦμε ἐνωμένοι καί μέ καθαρότητα στίς σχέσεις μας. Χρειάζεται νά μαρτυροῦμε τόν διαρκῆ δεσμό μας ἐν τῷ Κυρίῳ καί νά τόν ἐκφράζουμε ἀπό κοινού. Κάθε φορά πού ὁ Κύριος μᾶς δίδει τήν εὐκαιρία αὐτῆς τῆς συναντήσεως, μᾶς παρέχεται ἡ δυνατότητα νά προβάλλουμε καί νά διατρανώσουμε αὐτούς τοὺς ἰσχυρούς δεσμούς τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης καί συμπορεύσεως γιά τήν κοινή ὠφέλεια τῆς Ἐκκλησίας.

Κάθε τόπος χρειάζεται, ἐπιπλέον, ἀξιόους πνευματικούς συνοδοιπόρους τοῦ Χριστοῦ, ἀφοσιωμέ-

νους λειτουργούς και Ἱεράρχες. Ἡ ἐπισκοπική λειτουργία ἐκφράζει θεσμικά και χαρισματικά τήν ἐνότητα λαοῦ και ποιμένων, «ἵνα πάντες ἕν ὧσι» ἐν Χριστῷ, «ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ». Συνεπῶς, ἔχει μεγάλη σημασία νά ἀναδειχθοῦν ἄξιοι διάδοχοι στίς τέσσερις ἐκκλησιαστικές ἐπαρχίες, ἱκανοί νά σταθοῦν στό ὕψος τῶν προκατόχων τους και τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς και εὐθύνης κατά τή διακονία τῶν ἀναγκῶν, τῶν ἀγωνιῶν και τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἐποχή μας ἔχει ἀνάγκη ἀξίων και ἱκανῶν Ἱεραρχῶν. Δέν ἐπιδέχεται ἄλλους ταλανισμούς και προβλήματα τά ὁποία ὑποσκάπτουν τό ἐκκλησιαστικό κύρος ἢ προκαλοῦν ἐρωτηματικά, σκάνδαλα και ἀμφισβήτηση σχετικά μέ τήν ἐπίγνωση τῶν

προβλημάτων και τῶν προκλήσεων πού ἡ Ἐκκλησία καλεῖται σήμερα νά διαχειρισθεῖ. Ἡ ἐποχή μας δέν ἀντέχει φαινόμενα πού διαιροῦν, προκαλοῦν σύγχυση και σωρεύουν ἐπιπρόσθετο βᾶρος στόν λαό μας πού δοκιμάζεται.

Σύνοδος και Ἐκκλησία εἶναι τόποι εἰρήνης και συγκαταβάσεως, ὅπως ἐπίσης και ἀναγεννήσεως, τόποι νέας ἀρχῆς και καινῆς πορείας. Στή σκέψη μας λοιπόν δέν βρίσκεται μόνο τό σήμερα, ἀλλά και τό αὔριο τῆς Ἐκκλησίας. Εὐχομαι μέ τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ νά ἔχουμε αἴσια ἀποτελέσματα, νά ἀναδειχθοῦν ἄξιοι συνεχιστές στίς κατάλληλες θέσεις και αὐτή ἡ σύναξη νά γίνει βῆμα πρός αὐτή τήν πορεία και τή συμπόρευση. Καλή δύναμη μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ἀντιφώνηση στήν Ἑκτακτη Σύγκληση τῆς Ι.Σ.Ι

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρυστίας καί Σκύρου κ. Σεραφεῖμ,
Ἀντιπροέδρου τῆς Ι.Σ.Ι.

(25.6.2014)

Μακαριώτατε,

Ἡ παρούσα σύγκλησις τῆς Ι.Σ.Ι. σκοπόν ἔχει τήν ἐκλογή ἀρχιερέων διά τήν πλήρωσιν τῶν κενῶν Μητροπολιτικῶν Θρόνων.

Τό γεγονός αὐτό προσδίδει ἰδιαιτέραν σημασίαν, διότι ἐνεργοποιεῖ τό χάρισμα τοῦ Ἐπισκόπου νά ἐκλέγη καί νά χειροτονῆ.

Ἡ Ἁγία Γραφή, οἱ Ἱεροί Κανόνες, ἡ Πατερική διδασκαλία, ἡ Ἐκκλησιαστική Πράξις καί ἡ Καταστατική Νομοθεσία κάνουν ἐκτενῆ, πλήρη καί ἀκριβῆ ἀναφορά στό θέμα αὐτό διά νά ἐπισημάνουν τά ἑξῆς:

1. Τήν ὑψίστη τιμή τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος πού συντελεῖ στήν συνέχισιν τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς.

2. Τήν ἐνεργοποίησιν τοῦ ἐν ἡμῖν ἐπιφοιτήσαντος καί ἐνυπάρχοντος χαρίσματος πού μᾶς καθιστᾶ ὄργανα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί συνεργούς τοῦ Θεοῦ. Ἐάν κατά τήν συζήτησιν θεμάτων τῶ θείῳ πνεύματι συνδιασκεπτώμεθα κατά τήν ἐκλογήν καί χειροτονίαν ἔχωμεν τήν συνέργιαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

3. Ἡ προσευχή εἶναι ἓνα ἄλλο στοιχεῖο πού συνιστᾶ ἡ Ἁγ. Γραφή, στήν προκειμένη περίπτωσι.

Οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων γράφουν διά τήν ἐκλογή τοῦ Μαθθία: Καί προσευξάμενοι εἶπον: *Σύ καρδιογνώστα πάντων ἀνάδειξον, ὃν ἐξελέξω ἐκ τούτων τῶν δύο, ἓνα* (Πράξ. α, 24). Καί ὁ Χρυσόστομος θά εἰπῆ: *Σύ καί ὄχι ἡμεῖς. Καί οὐκ εἶπον ἔκλεξαι*

ἀλλά ἀνάδειξον, ὃν ἐξελέξω Σύ, εἰδότες πάντα προωρίσασθαι τῷ Θεῷ. Οὐπω γάρ ἑαυτούς ἀξίους ἠγοῦντο διό καί αἰτοῦσι διά σημείου μαθεῖν.

Μέ τήν προσευχή ἡ Γραφή συνιστᾶ καί τήν προσοχήν μέ τό γνωστό χωρίο τοῦ Ἀπ. Παύλου *προσέχετε ἑαυτοῖς*. Καί μία ἀκόμη σχετική ἐπισήμανση ἀποστολική.

Χεῖρας ταχέως μηδενί ἐπιτίθει, μηδέ κοινώνει ἁμαρτίαις ἄλλοτρίαις, (Α΄ Τιμοθέου ε 22). Ὁ Χρυσόστομος ἐρμηνεύοντας θά εἰπῆ: *Τί ἐστί ταχέως; Μηδέ πρώτης δοκιμασίας μηδέ δευτέρας καί τρίτης, ἀλλά πολλάκις καί ἀκριβῆς ἐξετάσας οὐ γάρ ἀκίνδυνον τό πρᾶγμα.*

Τῶν γάρ ἡμαρτημένων ἐκείνῳ καί σύ δίνων ὑφεξῆς. Ὡσπερ γάρ τῶν κατωρθωμάτων κοινωνεῖς, οὕτω καί τῶν ἁμαρτημάτων. Ἡ ὑπό τοῦ Παύλου τιθεμένη ἀπαγόρευσις τῆς χειροτονίας ἀναξίων εἶναι ἀπόλυτος καί κατηγορηματική. Μηδενί (Φιλιππίδης, ὑπόμνημα/πρός Τιμόθεον, σελ. 177). Καί αὐτό συνιστᾶ τήν εὐθύνη πού μᾶς βαρύνει...

Εἶναι βέβαιον ὅτι τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἀρχιτεκτονεῖ τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ (Μ. Βασίλειος). Θέτει Ἐπισκόπους (Ἀπ. Παῦλος) καί συγκροτεῖ τόν Θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας (Ἕμνος).

Σ' αὐτά προστίθεται καί ἡ δική μας συνεργία μετά τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Τιμή, δικαίωμα, καθῆκον, εὐθύνη! Ὅθεν.

Ἀδελφοί,

Πρόσχωμεν τῇ ἐκλογῇ.

ΟΜΙΛΙΑΙ

«Ἐπί τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου»

Τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσόστομου Συμεωνίδη
Γραμματέως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Οἰκονομικῶν
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

(Ὁμιλία στόν Συνοδικό Ἐσπερινό τῆς 28.6.2014
στόν Ἱερό Ναό Ἀγίου Παύλου Ὁδοῦ Ψαρῶν)

«Ἡ Ἀθηνῶν Ἐκκλησία μέγαν διδάσκαλον, πλουτήσασά σε Παῦλε, εὐφημεῖ σε πανδήμως, σύν ταύτῃ δέ καί ἅπασα ἡ Ἑλλάς, φωτισθεῖσα τῷ λόγῳ σου, ἀξιοχρέως γεραίρει τοὺς ἱερούς, καί μακρούς σου πόνους, ἔνδοξε».

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Μηθύμνης
κ. Χρυσόστομε,
Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ συμπρεσβύτεροι καί διάκονοι,
Ἐντιμότατοι Ἐκπρόσωποι τῶν Ἀρχῶν,
Περιούσιε καί εὐλογημένε λαέ τοῦ Θεοῦ,

Ἡ ἱερά καί σεβασμία μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου τοῦ οὐρανοβάμνος, τοῦ καί θεμελιωτοῦ τῆς ἀγιωτάτης καθ' Ἑλλάδα Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, μᾶς συνήγαγε ἀπόψε στόν πάνσεπτο καί περικαλλῆ τοῦτο ναό. Οἱ Φίλιπποι, ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ Βέροια, ἡ Ἀθήνα, ἡ Κόρινθος, μέ ἓνα λόγο ὀλόκληρη ἡ ἑλληνική πατρίδα γνώρισε τό φῶς τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας χάριε στόν ἔνθεο ἱεραποστολικό ζῆλο καί τήν ἀκατάβλητη ἀγωνιστικότητα τοῦ θείου Παύλου. Ἡ παρουσία του ἀνεξίτηλη μέσα στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἴδιος δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς τόν γεννήτορά μας στήν εἰς Χριστόν πίστη, ἀλλά ταυτόχρονα καί ἓνα ἀνυπέρβλητο παράδειγμα ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ ὁποῖος *«μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἐκουσίως, μηδέ αἰσχροκερδῶς, ἀλλά προθύμως»* (Α' Πέτρ. 5,2), ἐν μέσῳ πολλῶν δυσχερειῶν, *«ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις»* (Β' Κορ. 11,23) ἀγωνίστηκε, προκειμένου νά μορφωθεῖ ὁ Χριστός μέσα στίς ψυχές τῶν πνευματικῶν του τέκνων (πρβλ. Γαλ. 4,19).

Μελετώντας κανεῖς τό ἱστορικό, κοινωνικό, πνευματικό καί πολιτικό πλαίσιο τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, πολύ εὐκόλα θά διαπιστώσει τίς ἐκπληκτικῆς ὁμοιότητές του μέ τή σημερινή πραγματικότητα. Ὁ Παῦλος ἔδρασε μέσα σέ μία κοινωνία, βασικό χαρακτηριστικό τῆς ὁποίας ὑπῆρξε ἡ πολυθεϊστική θρησκευτικότητα. Ἀλλά μήπως καί ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος δέν ἔχει ἐκθρονίσει τόν Θεό καί δέν ἔχει εἰδωλοποιήσει τό χρῆμα, τήν ἐξουσία, τήν τρυφή, τά πάθη καί τελικά τόν ἴδιο του τόν ἑαυτό;

Ταυτόχρονα ὁ μέγας Ἀπόστολος βρέθηκε ἀντιμέτωπος μέ τήν αὐτάρχεια καί τήν ὑπερηφάνεια τῆς ἑλληνορωμαϊκῆς φιλοσοφίας. Ἀλλά μήπως καί σήμερα δέν γινόμαστε μάρτυρες μιᾶς ὑπερφιάλης ἐπιστήμης πού δέν διακονεῖ, ἀλλά καταδυναστεύει τόν ἄνθρωπο, θεωρώντας τον ὡς ἀπρόσωπο ὄν στήν ὑπηρεσία ποικίλων σκοπιμοτήτων; Τέλος, ὁ Παῦλος δοκίμασε τήν ἐχθρότητα τῆς ἐξουσίας τῆς ἐποχῆς του. Ἀλλά μήπως καί στίς μέρες μας δέν διαπιστώνουμε τήν ἀλαζονεία καί τήν αὐταρέσκεια ὄχι μίας ἄλλα ποικιλώνυμων καί ἀνεξέλεγκτων ἐν πολλοῖς ἐξουσιῶν; Ὅλα αὐτά, Σεβασμιώτατε καί ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐπιβεβαιώνουν τήν πολλάκις καί ὑπό πολλῶν ἐκφρασθεῖσα ἄποψη, ὅτι τά σύγχρονα προβλήματα ἀποτελοῦν ἐπιβιώσεις, μεταλλάξεις καί μετεξελίξεις τῶν προβλημάτων πού πάντα ἀντιμετώπιζε καί πάντα θά ἀντιμετωπίζει ὁ ἀνθρώπινος βίος. Καί γι' αὐτό ὁ παύλειος λόγος διατηρεῖ τήν φρεσκάδα, τήν ζωντάνια καί τήν δυναμική του. Λόγος ἄλλοτε παραινετικός καί παρηγορητικός καί ἄλλοτε ἐλεγκτικός καί παιδαγωγικός, *«τομώτερος ὑπέρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον»* (Ἐβρ. 4,12). Λόγος εὐθύνης, λόγος ποιμαντικός, λόγος ἀνθρώπινος καί γι' αὐτό λόγος ἐπίκαιρος.

Στίς μέρες μας βρίσκεται σέ πλήρη εξέλιξη μία πρωτοφανής και πολύπλευρη οικονομική, κοινωνική, θεσμική και πνευματική κρίση. Ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν πολιτῶν πρὸς τοὺς θεσμούς δοκιμάζεται, ἡ δημόσια σφαῖρα δείχνει νά ἐνδιαφέρει ὄλο και λιγότερους και ταυτόχρονα ἡ ἀνέχεια, ἡ ἀνεργία, οἱ ἀνισότητες, ὁ κοινωνικός ἀποκλεισμός, οἱ διακρίσεις δημιουργοῦν συνθήκες κοινωνικῆς ἀσφυξίας, οἱ ὁποῖες εὐκόλα μπορεῖ νά ὀδηγήσουν σέ κοινωνικές ἐκρήξεις και ἀναταραχές, σέ φαινόμενα κοινωνικῆς παθογένειας, ἐξτρεμισμού και βίας.

Μέσα σ' αὐτό τό πλαίσιο, πού πολλοί θά χαρακτηρίζαν ἀπαισιόδοξο και ἀποκαρδιωτικό, εἶναι ἀνάγκη νά ἀρθρωθεῖ και νά ἀκουσθεῖ λόγος *«περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος»* (Α' Πέτρο. 3,15).

Τρία σημεῖα ἀπό τόν ἀδαπάνητο λειμῶνα τῆς παύλειας θεολογίας θά ἤθελα νά ὑπενθυμίσω στήν ἀγάπη σας ἀπόψε.

Πρόκειται γιά τρεῖς βασικούς πυλῶνες ἐναλλακτικῆς πνευματικῆς θέσμησης τοῦ κοινού μας βίου, πού εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένοι μεταξύ τους: τό μυστήριο τοῦ ἀδελφοῦ, ἡ κοινωνική διάσταση τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος και τό πραγματικό νόημα τῆς χριστιανικῆς ἐλευθερίας.

Ἡ προϊοῦσα παγκοσμιοποίηση και τό πέρασμα ἀπό τῆ νεωτερικότητα στή μετανεωτερικότητα ἀλλάξε ἐντελῶς τά δεδομένα σέ ὅ,τι ἀφορᾷ στή σύνθεση τῶν σύγχρονων κοινωνιῶν. Ἀπό τίς συμπαγεῖς ἐθνολογικά, θρησκευτικά και πολιτιστικά κοινωνίες περάσαμε στίς πολυπολιτισμικές κοινωνίες, δηλαδή, σέ κοινωνίες ἐντός τῶν ὁποίων καλοῦνται νά συνυπάρξουν ἄρμονικά ἄνθρωποι ἀπό διαφορετικές ἐθνικές, θρησκευτικές και πολιτιστικές παραδόσεις. Σέ μία τέτοια κοινωνία ἐξελίσεται και ἡ ἐλληνική εἴτε τό θέλουμε εἴτε ὄχι. Ἄρα, τό ζήτημα δέν εἶναι νά ἐξορκίζουμε τό *«κακό»*, ἀλλά νά μπορέσουμε νά κατανοήσουμε ὅλες τίς διαστάσεις τῆς νέας αὐτῆς πραγματικότητας. Καί αὐτό συνιστᾷ, φυσικά, μία πραγματική πρόκληση γιά τόν θεολογικό λόγο, ἀλλά και γιά τήν ποιμαντική μας πράξη, καθώς θέτει ἐπιτακτικά τό θέμα τῆς στάσης και τῆς ἀξιολόγησης τοῦ κάθε λογῆς *«ἄλλου»*. Φαινόμενα τῶν ἡμερῶν μας, ὅπως ὁ ρατσισμός και ἡ ξενοφοβία μαρτυροῦν ἐγκωκεντρισμό, ἀρρωστημένη φοβία και νέκρωση τῶν πνευματικῶν κριτηρίων. Ὁ *«ἄλλος»* δέν εἶναι οὔτε ἐχθρός οὔτε ἀπρόσωπη μονάδα οὔτε ἡ κόλασή μου, ὅπως ὑποστήριξε ἡ νεότε-

ρη φιλοσοφία, ἀλλά μία μοναδική και ἀνεπανάληπτη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ὁ τόπος ὅπου συναντοῦμε τελικά τόν ἴδιο τό Χριστό. Ἡ ἐμβληματική διακήρυξη τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὅτι *«οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ οὐδέ Ἑλλην, οὐκ ἐν δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἐν ἄρσεν και θῆλυ· πάντες γάρ ὑμεῖς εἶς ἐστέ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»* (Γαλ. 3,28) μᾶς ὑπενθυμίζει σέ ὅλους τους τόνους ὅτι ἡ ἀναγνώριση τῆς ἰσοτιμίας τῶν ἀνθρώπων βρίσκει τό πραγματικό της περιεχόμενο μόνον ἐν Χριστῷ και ὅτι ἡ ἐνότητα τοῦ ἀνθρώπινου γένους εἶναι μία πραγματικότητα χάρις στόν ἐνανθρωπήσαντα Κύριο.

Ἐνας μεγάλος ὀρθόδοξος στοχαστής, ὁ Νικόλαος Μπερτιάεφ, σημειώνει χαρακτηριστικά: *«Τό ἐνδιαφέρον γιά τό ψωμί μου εἶναι ὑλική ὑπόθεση· τό ἐνδιαφέρον, ὅμως, γιά τό ψωμί τοῦ διπλανοῦ μου εἶναι πνευματική ὑπόθεση»*. Ὑπάρχουν μερικοί συμπολίτες μας, ἄλλοι καλοπροαίρετοι και ἄλλοι ὄχι, πού ὑποστηρίζουν τήν ἄποψη ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά περιοριστεῖ στά *«πνευματικά»*, τά ὁποῖα δῆθεν βρίσκονται στόν ἀντίποδα τῶν *«κοινωνιῶν»*. Ὅμως τέτοια διχοτομική διάκριση δέν ἀπαντᾷ πούθενά μέσα στήν ὀρθόδοξη παράδοση. Ἡ προσευχή τῆς Ἐκκλησίας ἀγκαλιάζει στοργικά ὀλόκληρο τό φάσμα τοῦ ἀνθρώπινου βίου και δέν γνωρίζει τή σχιζοφρενική αὐτή διάκριση ἀνάμεσα σέ *«ὕλικό»* και *«πνευματικό»*. Ὅπως ὀρθά ἔχει ἐπισημανθεῖ, *«πνευματικό δέν εἶναι τό μή ὑλικό... Πνευματικό εἶναι κάθε τί (ὕλικό και ἄυλο) πού ἔχει καθαρῆ ἀπό τό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ και τῆς Ἀναστάσεως»*.

Τό φιλανθρωπικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας, γιά τό ὁποῖο τόσοσ λόγος γίνεται στίς μέρες μας, δέν ἀποτελεῖ μία ἀκόμη μορφή κοινωνικοῦ ἀκτιβισμού, ἀλλά ἀπορρέει ἀπό τήν ἴδια τήν αὐτοσυνειδησία τῆς ὡς σώματος Χριστοῦ και τήν πεποίθησή τῆς ὅτι τό κοινωνικό κακό ἀποτελεῖ τήν παρατεινόμενη ἀγωνία τοῦ Χριστοῦ πού ἐξακολουθεῖ νά ὑποφέρει στά πρόσωπα τῶν ἀδελφῶν του. Ἡ ἐννοια τοῦ σώματος συνεπάγεται τήν ἐννοια τῆς συναντίληψης: *«εἴτε πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τά μέλη»* (Α' Κορ. 12, 26). Ἄν ἡ Ἐκκλησία ἐκκλίνει τά μάτια και περιοριζόταν στό κέλφος τῆς αὐτάρκειας και τῆς αὐτοδικαίωσης, θά πρόδιδε τήν Κεφαλή τῆς και θά αὐτοαναιροῦνταν. Τό διακύβευμα, ὅμως, στό λόγο τοῦ Χριστοῦ εἶναι κρυστάλλινο: *«Ἐφ' ὅσον*

ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. 25,40).

Ἡ διακονία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀδελφοῦ ξεκινάει ἤδη ἀπὸ τὸ «γλωσσόκομον» (Ἰω. 12,6) τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀποστόλων καὶ τὴν παύλεια «λογία», πού στόχο εἶχαν –μεταξὺ ἄλλων– καὶ τὴν ἀνακούφιση τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις ὄντων. Ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος καλεῖ τοὺς δυνατοὺς «τά ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν» (Ρωμ. 15,1), προτρέπει ὅλοι νὰ συμπαρίστανται σὺς ἀνάγκες τῶν ἀδελφῶν, νὰ χαίρονται σὴν χαρὰ τους καὶ νὰ συμμετέχουν σὺς θλίψεις καὶ τίς δοκιμασίες τους, νὰ εἶναι φιλόξενοι, νὰ συναγωνίζονται ποιὸς θὰ δεῖξει περισσότερη τιμὴ στὸν ἄλλον, νὰ στηρίζουν τοὺς ἀδύναμους σὴν πίστη, νὰ παρηγοροῦν τοὺς λιγότερους, νὰ συμπεριφέρονται μὲ καλοσύνη καὶ εὐσπλαχνία, νὰ μὴ ἀνταποδίδουν κακὸ στὸ κακὸ, νὰ μακροθυμοῦν καὶ νὰ εἰρηνεύουν μὲ ὅλους, νὰ συγχωροῦν χωρὶς προαπαιτούμενα καὶ ἀστερίσκους (πρβλ. Ρώμ. 12, 9-21· Ἐφ. 4,32· Α΄ Θεσ. 5, 14-15).

Ὅλα τὰ παραπάνω, ἀσφαλῶς, προϋποθέτουν ἀνοιχτὴ καρδιά καὶ μία αἴσθηση ἐσωτερικῆς ἐλευθερίας. «Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἣ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε, καὶ μὴ πάλιν ζυγῶ δουλείας ἐνέχεσθε» (Γαλ. 5,1). Τί εἶναι, ὁμως, καὶ τί δέν εἶναι αὐτὴ ἡ ἐλευθερία, γιὰ τὴν ὁποία κάνει λόγο ὁ θεηγόρος Ἀπόστολος; Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἡ χριστιανικὴ ἐλευθερία δέν εἶναι ψυχολόγημα πού μπορεῖ νὰ ἀναλυθεῖ σέ ἓνα γραφεῖο ἐνός εὐρηματικοῦ ψυχολόγου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ μεταφερθεῖ σὴν Ἁγία Τράπεζα, δηλαδή, δέν εἶναι μία ἐπιφανειακὴ αἰσιοδοξία χωρὶς πραγματικὸ ἀντίκρουσμα πού στό βάθος τῆς κάνει τὸν πιστὸ ἀπὸ ὑποκείμενο δικαίου καὶ πίστεως νὰ καταλήγει νὰ εἶναι ὑποκείμενο ἀντιτίμου. Ἀντίθετα, εἶναι μία οὐσιαστικὴ λύτρωση ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀπὸ τὴ δουλεία τοῦ φόβου τοῦ θανάτου.

Ἐάν, ὅπως ἔχει εἰπωθεῖ, ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς ἀποτελεῖ οὐσιαστικὰ μία ἐναγώνια προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νὰ προσπεράσει μὲ τὰ δικά του μέσα τὴν ἀπειλή τοῦ ἀφανισμοῦ καὶ τῆς ἐκμηδένισής του, τότε ἐδῶ ὁ Παῦλος μᾶς ὁμιλεῖ οὐσιαστικὰ γιὰ τὴν «καινὴ κτίση», δηλαδή, γιὰ τὸν πολιτισμὸ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Τὸ παράδοξο, ὁμως, εἶναι ὅτι αὐτὴ ἡ λύτρωση ἐπιτυγχάνεται μὲ μία ἄλλη «ὑποδούλωσι», δηλαδή, μὲ τὴν ἄνευ ὄρων ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Κυρίου, χωρὶς αὐτὴ νὰ εἶναι δυσάρεστη ἢ κατα-

θλιπτικὴ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξη. Ἔπειτα, ἡ ἐλευθερία σὴν ὁποῖαν ἀναφέρεται ὁ Παῦλος δέν βρίσκεται μέσα σὴν ἀνθρώπινη φύση οὔτε εἶναι ἀποκλειστικὸ ἐπίτευγμα τοῦ ἀνθρώπου. Ἀντίθετα, εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο ἀφειδώλευτα προσφέρεται στοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸ σταυρὸ καὶ τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Ἄρα, δέν ἐξαντλεῖται σέ αὐτὸ πού θὰ λέγαμε «ἐλευθερία τῆς βούλησης», ἀλλὰ ἀποκτᾶ ἀπροσμέτρητο ὑπαρξιακὸ βάθος.

Πρέπει, βέβαια, ἐδῶ νὰ τονισθεῖ ὅτι ἡ ἐλευθερία γιὰ τὴν ὁποῖαν κάνουμε λόγο εἶναι, πράγματι, μία δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν οἰκείωση, ὁμως, καὶ τὴ διατήρηση τῆς ὁποίας ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἀνθρώπινη προσπάθεια καὶ τὸ πνευματικὸ φιλότιμο. Ὅλα ὅσα προηγήθηκαν, ὁδηγοῦν ἀβίαστα στό συμπέρασμα ὅτι «οὗ δέ τὸ Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία» (Β΄ Κορ. 3, 17).

Κάθε ἄλλη ἐγκοσμιοκρατικοῦ χαρακτῆρα ὑπόσχεση ἐλευθερίας ἀφορᾶ περιοχὲς τῆς ἐξωτερικῆς ζωῆς καὶ δέν παρέχει ἐγγύηση σταθερότητας ἢ διάρκειας. Ἡ ἐν Χριστῷ ἐλευθερία ἔχει δυναμικὸ χαρακτῆρα καὶ ἐκδηλώνεται ὄχι ὡς ἄρνηση, ἀλλὰ ὡς ἀποδέσμευση καὶ σχετικοποίηση τοῦ κόσμου καὶ τῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰδικότερα ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν σεμνύνεται γιὰ τὸν εἰς Χριστὸν μυσταγωγὸ τῆς θεοφόρου Ἀπόστολο Παῦλο, τὸν ὁποῖον ἀκολούθησαν μετὰ τὴν ὁμιλία του στὸν Ἄρειο Πάγο «Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ γυνὴ ὀνόματι Δάμαρις καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς» (Πράξ. 17,34). Ἀπὸ τὸ ἱεροποστολικὸ παράδειγμα καὶ τὸ κενωτικὸ ἦθος ἐκείνου ἐμπνέεται, ὁ κάθε πιστός, ὁ κάθε κληρικός καὶ ὁ κάθε Ἐπίσκοπος, μέσα στό οἰκουμενικὸ ἴχνος ἐκείνου, καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπιθυμεῖ νὰ βαδίζουμε ὅσοι ἐργαζόμεστε στό γεώργιο τοῦ Κυρίου μας. Αὐτὸ ποθοῦμε καὶ γι' αὐτὸ ἀγωνιζόμεστε ὅλοι μὲ τίς εὐλογίες τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερωνύμου, τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἑλλάδος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τίς προσευχὲς ὄλων σας.

«Τὸν οὐράνιον ἄνθρωπον, τῆς σοφίας τὸ σκῆνωμα, τὸ τοῦ θεοῦ Πνεύματος μέγα ὄργανον, θεογνωσίας τὸν ρήτορα, ἐθνῶν τὸν Ἀπόστολον, καὶ διδάσκαλον σοφόν, καὶ λαμπρόν θεορρήμονα, τῶν τῆς χάριτος, ὑψηλῶν μυστηρίων καὶ δογμάτων, ἀνυμνησωμεν ἀξίως, Παῦλον τὸν μέγαν γηθόμενον». Ἀμήν.

«Παῦλος, Ἀπόστολος τῆς Ἀγάπης»

Τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Κ. Παπαθανασίου, Δρ Ν. καί Θ.
 Ἱεροκλήρουκος Καθηδρικοῦ Ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν
 Διευθυντοῦ Ἰδιαίτερου Γραφείου τοῦ Μακαριωτάτου

(Ἐπίσημος λόγος ἐκφωνηθεῖς κατά τόν Πανηγυρικόν Ἐσπερινόν
 ἐπί τοῦ βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς Ἀκρόπολιν, 29 Ἰουνίου 2014)

Μακαριώτατε,
 Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,
 Ἐξοχώτατε κύριε Ὑπουργέ, ἐκπρόσωπε τῆς Ἑλλη-
 νικῆς Κυβερνήσεως,
 Σεβασμία καί ἐκλεκτή ὁμήγουρι,

Οἱ ἄνθρωποι ἔψαχναν. Ἀπό τήν πρώτη ἐκείνη πτώση. Μ' ἐκείνη τήν ἔξοδο ἀπό τόν κῆπο τῆς Ἐδέμ. Ἐψαχναν τό χαμένο νόημα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Ἐψαχναν γι' αὐτό τό νόημα, τό ἰδεῶδες, τό τέλειο, τό μεῖζον: Δύο χιλιετίες περίπου πρό Χριστοῦ ἀναζητοῦσαν στόν Κώδικα τοῦ Χαμουραμί νά βροῦν τήν λέξη, πού ἐξέφραζε τό νόημα. Μά δέν ὑπῆρχε. Καί στά Ὀμηρικά Ἔπη τό ἴδιο. Μήπως ὁμως τό μυστικό τό βρήκαν στήν Νομοθεσία τοῦ Σόλωνος, τόν 6ο αἰ. π.Χ.; Οὔτε ἐκεῖ. Μήπως τό βρήκε ὁ Διογένης, ὁ ὁποῖος «λύχνον μέθ' ἡμέραν ἄψας, ἄνθρωπον, φησί, ζητῶ»; Ὁχι. Μάλιστα, αἱ Ἀθηναί, πατρίς ἀνδρῶν σοφῶν, ποιητῶν, ρητόρων καί στρατηγῶν ἦν. Ἐν τοῖς σοφοῖς Σωκράτης καί Πλάτων, ἐν τοῖς ποιηταῖς Σοφοκλῆς καί Εὐριπίδης, ἐν τοῖς ρήτορσι Δημοσθένης καί Αἰσχίνης, ἐν δέ τοῖς στρατηγοῖς Περικλῆς καί Θεμιστοκλῆς, λέγω αἱ Ἀθηναί, τό ἴσοτερές ἄστου, δέν εἶχε εὖρει τήν λέξη.

Καί πλεῖστοι ἄλλοι Ἀθηναῖοι, «κατά πάντα δεισι-
 δαιμονέστεροι» μετά πολλῶν σεβασμάτων καί βωμῶν, ἀκόμη καί «τῷ Ἀγνώστῳ Θεῷ», ὑπῆρξαν καί αὐτοί ἀναζητητές. Ἐπί ματαίῳ ὁμως. Σκιά ἔμνε τό ἀληθές νόημα τῆς ζωῆς. Ὡσπου, ὁ θεόληπτος ἐκεῖνος Ταρσεύς, τό «σκεῦος τῆς ἐκλογῆς», ἔσυρε τά βήματά του ἐδῶ, τό 51, καί «σταθεῖς ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔφη», τήν ἀλήθεια.

Ἦταν ὁ θεσπέσιος Παῦλος, ὁ Μέγας Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος, ὁ ἐπίγειος ἄγγελος καί ἐπου-
 ράνιος ἄνθρωπος, ὁ ταυμπέρυξ ἀετός, «ὁ ἀπάντων

τῶν ἀνθρώπων ἀμείνων», ὁ κλητός ἀπόστολος Ἰη-
 σοῦ Χριστοῦ, «ὁ πρῶτος μετά τόν Ἔνα», ὁ Πρωτο-
 κορυφαῖος καί ἔνδοξος Ἀπόστολος Παῦλος. Αὐτός ἦταν. Ὁ μέγας Ὀδοιπόρος, ὁ μέγας Ἐπισκέ-
 πτης τῶν Ἀθηνῶν, ὁ «σπερμολόγος» καί ὁ «καταγ-
 γελεύς», ὅπως οἱ ἀγνοοῦντες τόν εἶπαν. Καί αὐτός,
 ἔφερε αὐτό πού ἀναζητοῦσε αἰῶνες τώρα, ἡ προ-
 χριστιανική ἀνθρωπότητα.

Ἀλήθεια, ποῖα ρίγη μεταρσιώσεως, στοχασμοῦ
 καί ἱερᾶς εὐθύνης ἠσθάνθη ὁ Ἀπόστολος, ὅταν
 ἀντίκρουσε τίς στεφανωμένες οἰκοδομές τῆς Ἀκρο-
 πόλεως κάτω ἀπό τόν γαλανόν ἀπτικόν οὐρανόν;
 Καί ὅταν συνάμα τά ἀναρίθμητα «εἰδῶλα» ἐξέφρα-
 ζον τήν ἀναζήτηση συνειδητά ἢ ἀσυνείδητα, τοῦ
 ὁράματος, τοῦ κεκρυμμένου μυστικοῦ τοῦ νοήμα-
 τος τῆς ζωῆς; Θά ἀνέγνωσε βεβαίως τίς ἠθικές ἐπι-
 γραφές στούς Ἑρμάς τοῦ Ἰπάρχου καί θά ἔρριψε
 βλέμματα συμπαθείας στούς βωμούς πού ἦσαν
 ἀφιερωμένοι στήν Δικαιοσύνη, στήν Φρόνηση,
 στήν Φιλία, στήν Εὐσέβεια, στήν Ἀνδρεία καί σ'
 αὐτήν τήν Σοφία. Στάθηκε στήν ὁδοιπορία του καί
 μέ ἰδιαιτέρα προσοχή ἀνέγνωσε καί τήν ἐπιγραφή
 «Ἀγνώστῳ Θεῷ», ἀλλά κάτωθεν τῶν γραμμάτων
 διέκρινε, ὁ οὐρανοβάμων καί θεόπνευστος
 Παῦλος, τό ἀνικανοποίητον, τό ἐλλιπές, τό ἀνεκ-
 πλήρωτον, τό κενόν. Γιατί, δέν εἶδε πουθενά τήν λέ-
 ξη. Τήν ἐκφραση. Τό ἰδεῶδες, τό τέλειον, τήν ὑψη-
 λή καί ἔμπρακτη ἰδέα, τό νόημα τῆς ζωῆς.

Ἄλλ' ὁμως, ἡ ἐπίσκεψή του εἰς τās «κλεινάς
 Ἀθήνας», ἔπρεπε νά γράψει τήν λέξη στό λεξιλό-
 γιο τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐπρεπε νά φέρει τήν ἀπο-
 λύτρωση, ἔπρεπε νά δώσει τήν ἀλήθεια, νά φέρει
 τήν νέα πνοή, νά προσφέρει τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χρι-
 στοῦ καί μαζί μ' αὐτό, μέ κέντρο τόν λυτρωτικό θά-
 νατο καί τήν ἔνδοξη Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ἔπρε-

πε νά ανάψει τήν καινούργια λαμπάδα, πέρα και πάνω από τήν πίστη και τήν ἐλπίδα, ν' ανάψει τήν ἄλλη λαμπάδα τῆς μεγάλης λέξεως, Ἀγάπη! Γιατί ἡ ἀγάπη εἶναι τό μυστικό τοῦ ἀληθοῦς νοήματος τῆς ζωῆς. Ὁ ἄνθρωπος πλάσθηκε ἀπό ἀγάπη γιά ν' ἀγαπᾷ τόν Πλάστη και τόν συνάνθρωπό του. Μ' αὐτό τό νόημα καταξιώνει τήν ὑπαρξή του και ζεῖ αἰώνια στήν Αἰώνια Ἀγάπη, τόν Θεό. Πράγματι, ὅταν ὁ Παῦλος ἔρχεται και κηρύττει ἐδῶ στόν ἀρχαῖο Ἄρειο Πάγο, Ἰησοῦν Χριστόν Ἐσταυρωμένο και Ἀναστάντα, κηρύττει τελικά και εἰς βάθος τήν χριστιανική ἀγάπη. «Τούς μέν οὖν χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεός, τανῦν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι, πανταχοῦ μετανοεῖν, διότι ἔστησεν ἡμέραν ἐν ἣ μέλλει κρίνειν τήν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν ἀνδρὶ ᾧ ὤρισε, πίστιν παρασχόν πᾶσιν ἀναστήσας αὐτόν ἐκ νεκρῶν». (Πράξ. 17, 30-31). Στόν Σταυρό και στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἀλλά και στήν τελική κρίση κρύπτεται ἡ μεγάλη λέξη ἀγάπη.

Δικαίως ἀπεκλήθη «ὁ πρῶτος μετά τόν Ἐνα», διότι κατώρθωσε νά ἐγγίση τό ὕψος τῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ, δηλαδή τήν Ἐσταυρωμένη Ἀγάπη και νά καταστήση ἔργον του πρός τόν ἄνθρωπον, ὅ,τι διά τήν ἀξίαν και τό μεγαλεῖον τοῦ ἀνθρώπου ἐδιδάχθη ἀπό τήν θυσίαν τοῦ Σταυροῦ. Κάθε σελίδα τῆς Καινῆς Διαθήκης τήν ἀγάπην βοᾷ, και σ' αὐτή κυριαρχεῖ ἀναμφίβολα ἡ ἰδέα τῆς ἀγάπης. Τά πάντα εἶναι ἐδῶ ἀγάπη.

Ἀπό τίς συνώνυμες και συνηθέστερες λέξεις τοῦ λεξιλογίου τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς (ἔρως, ἐρᾶν, φιλεῖν, φιλία, στοργή) στήν Κ. Διαθήκη ἀπαντᾶται τό οὐσιαστικόν, ἀγάπη και τό ρῆμα ἀγαπᾶν, λέξεις ἀπηλλαγμένες σαρκικῆς ἢ κοσμικῆς χροιάς. Εἶναι δέ χαρακτηριστικόν ὅτι ὑπό πολλῶν ἁλλοδαπῶν συγγραφέων χρησιμοποιεῖται αὐτούσιος ὁ ἐλληνικός ὄρος ἀγάπη εἰς δήλωσιν τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης πρός ἀποφυγὴν πάσης συγχύσεως πρός τάς ἀντιστοιχοῦς λέξεις τῶν νεωτέρων γλωσσῶν (amour, liebe, love κλπ.). (Βλ. Παν. Μπρατσιώτου, Τό νόημα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, Λόγος πρυτανικός, ἐν Ἀθήναις 1956 σελ. 8-9).

Ἀπ' ὅλες τίς ἀνθρώπινες λέξεις, ἀγάπη εἶναι ἡ ὠραιότερη λέξη. Καί αὐτό γιατί «ὁ Θεός ἀγάπη ἐστὶ» (Α' Ἰω. 4, 16). Ἡ Καινή Διαθήκη μᾶς δίδει τόν μεγάλο αὐτόν ὄρισμό. Ὁ Θεός εἶναι ἡ ἐνυπόστατος ἀγάπη, ἡ ἄπειρη ἀγάπη γιά τήν κτίση και ἰδιαίτερος γιά τό πλάσμα Του, τόν ἄνθρωπο. Εἶναι ὁ πλοῦτος τῆς χρηστότητος και μακροθυμίας (Ρωμ. 2, 4). Εἶναι «ὁ πατήρ τοῦ ἐλέους και τῶν οἰκτιρῶν» (Β' Κορ. 1,3). Στήν Παναγία Τριάδα κάτ' ἐξοχὴν ὑπάρχει ἡ τελεία κοινωνία τῆς ἀγάπης. Ἐκεῖ στήν περιχώρηση τῶν τριῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος ἔχουμε τό θεῖο μυστήριο τῆς ἀγάπης. Καί τό δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγ. Τριάδος ὁ Κύριος ἐνδύεται τήν ἀνθρώπινη φύση και ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ διά νά ἀνακεφαλαιώσῃ ἐκεῖ τά πάντα καθ' ὅτι «οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κό-

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερώνυμος χοροστάτησε στόν Μεθέοργο Ἐσπερινό τῆς 29.6.2014 στόν Ἄρειο Πάγο

σμον, ὥστε τόν Υἱόν αὐτοῦ τόν Μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόλυται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. 3, 16). Αὐτός εἶναι ἡ Ἀγάπη, Θύτης καὶ Θῦμα, «τό Ἄρνιον τό ἐσφαγμένον», ὁ Καλός Ποιμὴν καὶ ὁ Καλός Σαμαρείτης, ὁ ὁποῖος «διήλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος» (Πράξ. 10, 38).

Ὅταν ὁ Κύριος ἐρωτᾶται ὑπὸ τοῦ γραμματέως (Μάρκ. 12, 28 ἐπ.) ποῖαν τῶν ἐντολῶν τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου θεωρεῖ ὡς τὴν σπουδαιότερα καὶ πῶς δύναται τις νὰ ἐξασφαλίσει διὰ τὸν ἑαυτόν του τὴν μέλλουσα ζωὴ, παραπέμπει εἰς αὐτούσια τὰ δύο χωρία τῆς Μωσαϊκῆς Νομοθεσίας, ἥτοι α) στό χωρίον τοῦ Δευτερονομίου «ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου» (6, 5), τὴν ὁποία ἀναγνωρίζει ὡς «πρώτην μεγάλην ἐντολήν» καὶ β) στό χωρίον τοῦ Λευιτικῆς «ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν» (19, 18), τὴν ὁποῖαν χαρακτηρίζει ὡς «δευτέραν ὁμοίαν αὐτῇ ἐντολήν». Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι ὄχι μόνον ἐξαιρῶνται ὑπὸ τοῦ Κυρίου οἱ δύο αὐτές ἐντολές, ἀλλὰ τίθεται ὑπὸ τοῦ Ἰδίου, στό κέντρο τῆς νέας ἐν Χριστῷ ζωῆς. «Ἐν ταύταις ταῖς δυοσίν ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμνται» (Ματθ. 22, 40).

Ἐξ ἄλλου ἡ ἀγάπη στήν Διδασκαλία τοῦ Κυρίου εἶναι τό πρωτεύον κριτήριο τῆς μελλούσης κρίσεως. Τότε θ' ἀκουσθοῦν τὰ φοβερά λόγια ἀπό τόν Δικαιοκρίτη: «Ἐπείνασα καὶ ἐδώκατε μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατε με, ξένος ἦμην καὶ συνηγάγετε μέ, γυμνός καὶ περιεβάλετε μέ, ἡσθένησα καὶ ἐπεσκέψασθε με, ἐν φυλακῇ ἦμην καὶ ἦλθετε πρὸς με» (Ματθ. 25,35) καὶ ἀντιθέτως. Καὶ ἡ ἀπάντηση στήν ἀπολογητικὴ ἀπορία, «ἐφ' ὅσον ἐποίησατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. 25,40) καὶ ἀντιθέτως ὁμοίως. Εἶναι ἡ διαλεκτικὴ τῆς ἀγάπης, τῆς ἐμπράκτου, τῆς κεκρυμμένης στή δικαιοσύνη τοῦ θείου Κριτοῦ καὶ ὄχι τῆς ἀλλοιωθείσης.

Ἄν στοὺς Συνοπτικούς, τὴν ἀγάπη τὴν βρισκουμε ὡς τὴν «πρώτη ἐντολή», στόν Ἰωάννη τόν Εὐαγγελιστὴ ὀνομάζεται ἀπό τόν ἴδιο τόν Κύριο «καινὴ ἐντολή», καθ' ὅτι τό ἐσπέρας τῆς Μεγ. Πέμπτης στό λεγόμενο «Εὐαγγέλιο τῆς Διαθήκης» ἀκούμε τόν Κύριον νὰ λέγει: «Ἐντολήν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους· ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν

ἀλλήλοις» (Ἰω. 13, 34-35). Καὶ οἱ δύο λέξεις «πρώτη» καὶ «καινὴ» εἶναι ἐξόχως χαρακτηριστικὲς τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ τοῦ νέου περιεχομένου τῆς πού ἐπισφραγίζεται καὶ σ' αὐτό τό «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν... ὅπως γένησθε υἱοὶ τοῦ Πατρὸς ἡμῶν τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὅτι τόν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθούς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους... ἔσεσθε οὖν τέλειοι ὥσπερ καὶ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστι» (Ματθ. 5, 44-48).

Πῶς ὅμως ἐκφράζεται ἡ ἀγάπη στόν Παῦλο; Διτῶς. Ἀγάπη πρὸς τόν Χριστόν καὶ πρὸς τόν πλησίον. Ἀσφαλῶς, περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλον, ὁ Ἀπόστολος κατενόησε τὴν οὐσία καὶ τόν σκοπὸ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Αὐτός κατ' ἐξοχὴν ἔζησε τὴν «ἐν Χριστῷ» ζωὴ, ἐκεῖνο δηλαδή, τό ὁποῖον ὁ ἴδιος μέ τόσον χαρακτηριστικὲς γραμμὲς διετύπωσε: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζωὴ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. β' 20). Ἐξ ἰσχυρῶς ἐντός του, ὁ Χριστός. Σκέψεις, νοήματα, ἐπιθυμίες ἀποφάσεις, ἔργα, δυνάμεις σωματικὲς καὶ διανοητικὲς γνώσεις, χρόνος, ζωὴ, θάνατος, τὰ πάντα εἶχεν ἀφιερῶσει στήν ὑπηρεσία τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐν τῷ Χριστῷ ζωὴ εἶναι ἡ μυστικὴ πηγὴ, ἀπό τὴν ὁποία ὁ Παῦλος ἀντλεῖ δυνάμιν ἀκαταγώνιστον, ὥστε νὰ λέγῃ «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμούντί με Χριστῷ» (Φιλιπ. δ' 13).

Ὁ εἰς τέλειον βαθμὸν ἀγαπήσας τόν Χριστόν, θεῖος Παῦλος, οὕτω διατυπώνει, τὴν ἀγάπη του, πού μόνον αὐτός ἦταν ἱκανός νὰ γράφει: «Τίς ἡμᾶς χωρίζει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλιψίς ἢ στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ λιμός ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα... πέπεισμαι γάρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστώτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὑψώματα οὔτε βάθος οὔτε τίς κτίσις ἐτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν» (Ρωμ. 8, 35-39).

Τὰ εἶχε εἰπεῖ ὅλα μέ τόν θερμορῶν αὐτόν λόγον. Ποῖος ἔχει τὴ δύναμη νὰ μᾶς χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ; Τίποτα ἀπολύτως. Εἶναι ἕνα μνημιακό κείμενο, ἕνα ξέσπασμα τῆς καρδιᾶς του, γιατί ὁ Ἀπόστολος εἶχε ὄντως ζήσει τό θαῦμα τῆς Δαμασκού. Εἶχε γευθεῖ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Εἶχε δοκιμάσει πίκρες, διώξεις, πείνα, γυμνότητα, κινδύνους, φυλακίσεις, μαστιγώσεις, ναύαγια καὶ τίς περιπέτειες τῆς σκληρότητος τῶν

είδωλολατρῶν, τὴν δολιότητα ἀπὸ τούς ψευδαδέλφους, τὸν μόχθο τῆς ἀποστολικῆς ὁδοιπορίας. Μὰ εἶχε ἀκόμη ἀρπαγῆ στὸν Παράδεισο καὶ εἶχε ἀκούσει «ἄρρητα ῥήματα». Εἶχε γιὰ ὅλα αὐτὰ ἐνώπιόν του, ζῶσα τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ γι' αὐτό καὶ δύναται νὰ γράφει «τί τό πλάτος καὶ μῆκος καὶ βάθος καὶ ὕψος γινῶναι τε τὴν ὑπερβάλλουσαν τῆς γνώσεως ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 3,18,19).

Ἦδη, διὰ τῆς μνημειώδους καὶ πρωτοτύπου δημιουργίας τοῦ Ἀποστόλου ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου βράχου ἐγένετο ἡ ἀπαρχὴ τῆς συντριβῆς τῆς ἐννοίας τῆς ἀνταποδοτικότητος τῶν ἀρχαίων νόμων, (lex talionis), τῆς ὑπερβάσεως τῶν αἰσθημάτων οἴκτου, φιλίας, συμπαθείας καὶ ἐπεικειας πρὸς τὸν ἄλλον. Ὁ ἀναζητῶν καὶ ἀμφιβάλλον πλέον ἄνθρωπος ἀρχίζει νὰ εὐρίσκει τὸν προσανατολισμὸν του, συναντᾷ τὴν Ἐσταυρωμένη Ἀγάπη, διδάσκεται τὴν μετάνοια, τὴν συγγνώμη. Ἀνακαλύπτει τὴν «καινὴ ἐντολή», τὴν ἄλλη νέα διδαχὴ, τὴν ὀλοκληρωμένη δυναμικὴ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον.

Στὸ πρόσωπο τοῦ Παύλου ἡ ἀγάπη φανεροῦται ὅτι εἶναι ἡ πεμπουσία τῆς θείας διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, τὸ ἀπόσταγμα τοῦ χριστιανικοῦ ἠθους. Ἄλλωστε ὀλόκληρη ἡ ζωὴ του ὑπῆρξε μία προσφορά στὸν βωμὸ τῆς ἀγάπης. Διατρέχει τὴν οἰκουμένη ὀλόκληρη, σκορπίζοντας τὰ πλοῦσια δῶρα τῆς ἀγάπης του παντοῦ. Ὁραιότατα

τό διατυπώνει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος «Καὶ γὰρ ὡς πτηνὸν τὴν οἰκουμένην διέδραμε, καὶ ὡς ἀσώματος πόνων ὑπερεώρα καὶ κινδύνων, καὶ ὡς τὸν οὐρανὸν ἤδη λαχὼν, κατεφρόνει τῶν ἐπὶ γῆς, καὶ ὡς μετ' αὐτῶν ἀναστρεφόμενος τῶν ἀσωμάτων δυνάμεων, οὕτω διηνεκῶς ἐγρηγορῶς ἦν» (Ἱω. Χρυσόστομος, Εἰς τὸν ἅγιον Παῦλον, ὁμιλία Β', ΕΠΕ 36,4). Γράφει στοὺς Ρωμαίους: «Ἡνύχνην αὐτὸς ἐγὼ ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν συγγενῶν μου κατὰ σάρκα» (Ρωμ. 9,3). Ἰδού μέχρι ποίου σημείου αὐτοθυσίας καὶ αὐτοπροσφορᾶς φθάνει ὁ θεσπέσιος Παῦλος. Καὶ πρὸς τοὺς Κορινθίους θά γράφει: «Τίς ἀσθενεῖ καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι; (= δέν καιομαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν κάμινον τῆς θλίψεως καὶ ἐντροπῆς;)» (Β' Κορ. 11, 29).

Ὁ Πρωτοκορυφαῖος πάντοτε ἀγαπᾷ. Καὶ ὅταν παρηγορεῖ καὶ ἐνισχύει ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐλέγχει. Γι' αὐτό ἀκριβῶς ἐλέγχει, διότι ἀγαπᾷ. Μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά ἀπὸ τὴν ὀδύνη καὶ μέ βουρκαωμένα μάτια προσπαθεῖ νὰ διορθώσει τοὺς Κορινθίους. «Ἐκ γὰρ πολλῆς θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας ἔγραψα ὑμῖν διὰ πολλῶν δακρῶν, οὐχ ἵνα λυπηθῆτε, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην ἵνα γνῶτε ἦν ἔχω περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς» (Β' Κορινθ. 2, 4).

Ἀκόμη καὶ στὸν ἁμαρτωλὸ ἐκεῖνο, πού τόσο τὸν εἶχε λυπήσει μέ τό φοβερό σκάνδαλο, πού εἶχε προκαλέσει στήν Ἐκκλησία, ὅταν ἔδειξε σημεῖα μετα-

Ὁ ὁμιλητὴς
Πανοσιολογιώτατος
Ἱερωμ. Χρυσόστομος
Παπαθανασίου

νοίας, παρακαλεί νά τοῦ δείξουν ἀγάπη. Νά τόν συγκρατήσουν τώρα μέ τήν ἀγάπη. «*Παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτόν ἀγάπην*» (Β΄ Κορινθ. 2, 8).

Μέ πόσην τρυφερότητα ἀπευθύνεται καί στούς Γαλάτας, πού συχνά τόν ἐπικραῖναν! «*Τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, ἄχρως οὗ μορφωθῆ Χριστός ἐν ὑμῖν*» (4, 19). Ἡ ἀγάπη του τόν κάνει νά ξεχάσει τήν ἀχαριστία καί τίς προσβολές. Γιά ἕνα πράγμα νοιώθει ἀφόρητη ὀδύνη. Μήπως πλανηθοῦν τά παιδιά του αὐτά, πού τόσον ἀγαπᾶ.

Χρησιμοποιεῖ στίς ἐπιστολές του ρήματα πολὺ ἰσχυρά πού πραγματικά ἀποκαλύπτουν τήν φλεγόμενη καρδιά τοῦ Παύλου:

«*Ἐπιποθῶ πάντα ὑμᾶς*» (Φιλ. 1,8), «*θάλλω*» (Α΄ Θεσσ. 2,7), «*ὠδίνω ὑμᾶς*» (Γαλ. 4,19). Πόσον βαθύν πόνον καί πατρικά δάκρυα κρύβουν αὐτά τά συγκλονιστικά ρήματα.

Τό ὕψος ὅμως καί τό βάθος τῆς παύλειας θεολογίας γιά τήν ἀγάπη περικλείεται στόν Ὑμνο τῆς Ἀγάπης, τό περιήρημο αὐτό κείμενο τό ὁποῖο ἀπηύθυνε πρός τούς Κορινθίους, τούς κατοικοῦντας τήν γείτονα ἀφνειόν πόλιν Κόρινθον, ὅπου μετέβη ὁ Ἀπόστολος μετά τάς Ἀθήνας, ἀφοῦ πλέον εἶχε θέσει τά θεμέλια γιά τήν ἰδρυση τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὅτι «*κινές δέ ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ ἐπίστευσαν, ἐν οἷς καί Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καί γυνή ὀνόματι Δάμαρις καί ἕτεροι σὺν αὐτοῖς*» (Πράξ. 17,34). Ἄς τόν ἀκούσουμε: «*Ἐάν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καί τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δέ μή ἔχω, γέγονα χαλκός ἠχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον (=μοιάζω μέ τόν ἄψυχο χαλκό πού βουίξει ὅταν τόν χτυποῦν, ἢ μέ τό κύμβαλο πού βγάζει μεγάλο θόρυβο χωρὶς κάποια σημασία), καί ἐάν ἔχω προφητείαν (=τό χάρισμα τῆς προφητείας) καί εἰδῶ τά μυστήρια πάντα καί πᾶσαν τήν γνῶσιν, καί ἐάν ἔχω πᾶσαν τήν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν (=νά μεταθέτω καί βουνά), ἀγάπην δέ μή ἔχω, οὐδέν ὠφελοῦμαι. Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται (=ἀνεκτική καί εὐεργετική), ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ (=δέν ζηλεύει), ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται (=δέν φέρεται μέ ἀλαζονεία καί προπέτεια, μέ αὐθάδεια), οὐ φουσιῶται (=δέν ξιπάζεται, δέν φουσκώνει ἀπό οἴηση καί ὑπερηφάνια). Οὐκ ἀσημονεῖ, οὐ ζητεῖ τά ἑαυτῆς (=τά δικά της συμφέρο-*

ντα), οὐ παροξύνεται (=δέν ἐρεθίζεται ἐναντίον τοῦ ἄλλου), οὐ λογιζεται τό κακόν, οὐ χαίρει ἐπί τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δέ τῇ ἀληθείᾳ. Πάντα στέγει, πάντα πιστεύει (=ἔχει εὐμενῆ πεποίθησι), πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει». (Α΄ Κορινθ. 13, 1-8).

Πρόκειται γιά ἕνα ἐμπνευσμένο ὑπέροχο κείμενο, ἀριστοῦργημα τῆς παγκόσμιας λογοτεχνίας, μέ καλλιτέπεια λόγου καί βαθύτητα ἐννοιῶν. Ὅπως οἱ πρό Χριστοῦ Ἀθηναῖοι μᾶς προσέφεραν τό διαχρονικό θαυμάσιο κείμενο τοῦ Ἐπιταφίου τοῦ Περικλέους ἔτσι τώρα καί ὁ Παῦλος μᾶς ἄφησε τήν ἀνυπέρβλητη μεγάλη αὐτή ὑπόθεσι γιά τήν ἀγάπη, τήν ὁποῖαν ἔχουμε στήν γλώσσα μας καί πού ἔπρεπε βέβαια νά διδάσκεται, εἰρησθῶ ἐν παρόδῳ, στά σχολεῖα μας καί νά εἴμεθα ὅλοι μας γνώστες ἀπό στήθους.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος, ὡς πνευματικός μας πατέρας, ἔχει τό δικαίωμα νά μᾶς παροτρύνει καί συμβουλεύει νά οἰκειοποιηθοῦμε τήν ἀγάπη: Συναστῶ, «*διώκετε τήν ἀγάπην*» (Α΄ Κορ. 14,1), ἐπιδιώκετε αὐτήν μέ ὅλο τό εἶναι σας. «*Διά τῆς ἀγάπης δουλεύετε ἀλλήλοις*» (Γαλ. 5,13), γίνετε ὑπηρετές, μεταξύ σας ὁ ἕνας εἰς τόν ἄλλο διά τῆς ἀσκήσεως τῆς ἀνιδιοτελοῦς χριστιανικῆς ἀγάπης. «*Περισσεύετε ἐν ἀγάπῃ*» (Β΄ Κορ. 8,7, Φιλ. 1,9), ὀλοένα νά πλημμυρίζετε ἡ ἀγάπη, νά πλεονάζει καί νά ξεχειλίσει. Καί ἀκόμη προσθέτει: «*ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς*» (Β΄ Κορ. 5,14), ἡ ἀγάπη νά μᾶς συγκρατεῖ καί νά μᾶς ἐνώνει μέ Ἐκεῖνον. Θά μᾶς συμβουλεύσει ἀκόμη: «*Εὐλογεῖτε τούς διώκοντας ὑμᾶς, εὐλογεῖτε καί μή καταρᾶσθε, χαίρειν μετά χαιρόντων καί κλαίειν μετὰ κλαιόντων*» (Ρωμ. 12, 14-15).

Πλήρης θαυμασμοῦ ἐνώπιον ἑνός τέτοιου ὠκεανοῦ ἀγάπης θά γράψει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος γιά τόν Παῦλον: «*Καί γάρ ὡσπερ τήν οἰκουμένην ἅπασαν γεννήσας αὐτός, οὕτως ἐθορυβεῖτο, οὕτως ἔτρεχεν, οὕτω πάντας ἐσπούδαζεν εἰσαγαγεῖν εἰς τήν βασιλείαν, θεραπεύων, παρακαλῶν, ὑπισχνούμενος, εὐχόμενος, ἰκετεύων, τούς δαίμονας φοβῶν, τούς διαφθειρόντας ἐλαύνων, διά παρουσίας, διά γραμμάτων, διά ρημάτων, διά πραγμάτων, διά μαθητῶν, δι' ἑαυτοῦ τούς πίπτοντας ἀνορθῶν, τούς ἐσῶτας στηρίζων, διεγείρων τούς χαμαί κειμένους, θεραπεύων τούς συντετριμμένους, ἀλείφων (=παρακαινόντας) τούς ραθυμοῦντας, φοβερόν ἐμβοῶν ἐπί*

τοῖς ἐχθροῖς, δριμύ βλέπων ἐπὶ τοῖς πολεμίοις· καθάπερ τις στρατηγός ἢ ἄριστος ἰατρός, αὐτός σκευοφόρος, αὐτός ὑπασπιστής, αὐτός ὑπερασπιστής, αὐτός παραστάτης, αὐτός πάντα γινόμενος τῷ στρατοπέδῳ· καὶ οὐκ ἐν τοῖς πνευματικοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς σαρκικοῖς πολλήν τὴν πρόνοιαν ἐπεδείκνυτο, πολλήν τὴν σπουδήν». (Ἰω. Χρυσόστομος, Εἰς τὸν ἅγιον Παῦλον, Ὁμιλία Γ' 3). Καὶ ἐπιγραμματικῶς, θά ἀναφωνήσει ὁ Χρυσορρήμων: «Ὁλος γέγονεν ἀγάπη» (ὄπ. παρ.)

Συνελόντ' εἰπεῖν, ἐκ τῆς περιουμένου ταύτης πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπ' ὅπου μετελαμπαδεύθη τὸ φῶς τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως καὶ σοφίας στήν ἀνθρωπότητα καὶ συνεξεύχθη ὁ Ἑλληνισμός μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ μέγα τοῦτο πνευματικόν εὐεργέτημα, ἡ εὐρύτητα τῆς παιδείας καὶ τὸ βάθος τῆς ἀγιότητος τοῦ Παύλου, ἀναγγέλουσιν στὸν κόσμον τὸ σωστικὸν μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, τὴν μαρτυρία καὶ ἀποστολή τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ λυδία λίθος τῆς ἀληθινῆς πίστεως στό Θεό. Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ βασικὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Εἶναι ἡ ψυχὴ, ἡ πνοή, τὸ στολίδι καὶ τὸ ἄρωμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Εἶναι ἡ κορωνὶς τῶν ἀρετῶν, ἡ σφραγὶς πού βεβαιώνει τὴν ἀθνητικότητα τῆς χριστιανικῆς βιωτῆς. Εἶναι ὁ σύνδεσμος τῆς τελειότητος. Εἶναι θεῖον δῶρον. Εἶναι τὸ ἅλας πού προστατεύει τὴν κοινωνία ἀπὸ τὴν ἠθικὴ σήψη. Εἶναι ὁ πρῶτος καρπὸς τοῦ Ἁγ. Πνεύματος (Γαλ. 5,22). Εἶναι τὸ αἶσθημα τὸ ἱερό, ὑψηλό καὶ θεῖο πού μεταβάλλεται σέ πράξεις συγχωρήσεως, καταλλαγῆς εἰρηνεύσεως, γενναιοψυχίας καὶ ὑπηρεσίας στήν καθημερινή ζωὴ. Εἶναι τὸ κέντρο τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος. Εἶναι Ἀκρόπολις ἡ ἀγάπη!

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία, αἰῶνες τώρα, εἶναι τὸ πανδοχεῖον τῆς ἀγάπης μ' ὅλο της τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο σέ πλείστους τόσους τομεῖς. Ἀπὸ τίς «ἀγάπες» τῶν πρώτων χριστιανικῶν κοινοτήτων, τίς «Βασιλειάδες» τῶν χρόνων τοῦ Βυζαντίου, τίς ὀρθόδοξες Κοινότητες τῆς τουρκοκρατίας μέχρι σήμερα, τίς στέγες γερόντων καὶ κατακοίτων, τὰ καθημερινὰ συσσίτια, τίς ζεστές μερίδες ἀγάπης, τὰ κέντρα γιὰ συνανθρώπους μας μὲ νοητικὴ ὑστέρηση, τὰ φιλόπρωχα τῶν ἐνοριῶν καὶ τὰ ὀρφανοτροφεῖα, γιὰ νὰ ἀναφέρουμε ὅπως ἐνδεικτικῶς, μερικά παραδείγματα. Ἡ Ἐκκλησία γνωρίζει, καὶ αἰῶνες ἐφημερεῖ γιὰ τὸν παντοιοτρόπως πάσχο-

ντα συνάνθρωπο ἀδιακρίτως καὶ δικαίως ἔρχεται ὁ ἱερός ὕμνογράφος καὶ μᾶς παροτρύνει σέ μεταβολὴ στάσεως ζωῆς ἀπέναντι στὸν ἄλλο, ὑπενθυμίζοντας καὶ ὑπογραμμίζοντας τὸ τροπάριον τοῦ Ὁρθρου τῆς Μεγ. Παρασκευῆς «τὴν φιλαδελφείαν κησώμεθα, ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ μὴ τὸ ἀσυμπαθές πρὸς τὸν πλησίον ἡμῶν».

Ὡστόσο εἶναι γεγονός ὅτι ζοῦμε σ' ἓνα κόσμο ὅπου φαίνεται ὅτι ἐψύγη ἡ ἀγάπη, ὅτι ἐφυγαδεύθη ἡ ἀγάπη καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι οἱ πικροὶ καρποὶ μᾶς βαρβαρότητας, παρὰ τὰ ἐξόχως σημαντικὰ τεχνολογικὰ ἐπιτεύγματα. Οἱ ἄνθρωποι ἀπομακρύνονται, ἀγριεύουν, κλείνονται στοὺς ἑαυτοὺς τους, ζοῦν σέ μιά ἀπειλητικὴ μοναξιά, δέν θέλουν νὰ βλέπουν πρόσωπο τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ ἀρκοῦνται σέ ἀριθμούς καὶ μηχανές καὶ ὁ ἄλλος παύει νὰ εἶναι πρόσωπο. Γίνεται ἄτομο. Παρ' ὅλα αὐτὰ, μέσα στίς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων σιγοκαίει ὁ πόθος γιὰ εἰρήνη, καταλλαγὴ, ὁμόνοια, ἀγάπη. Αὐτὸ δηλώνουν τόσες ἐκδηλώσεις οἱ ὁποῖες πυκνὰ συχνὰ ἐπιτελοῦνται γιὰ τὴν στερέωση μᾶς κοινωνίας ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ. Μπορεῖ νὰ ὑφίσταται κακοποίηση καὶ παραφθορὰ τῆς ἐννοίας τῆς ἀγάπης ἀπὸ ἀλλοτριωμένες καρδιές, ἀλλὰ ὁ πόθος, ἡ λαχτάρα, ἡ δίψα ὑπάρχει στό λυκόφως τῆς ἀδιαφορίας, τῆς ψυχρότητος καὶ τοῦ ἀθεϊσμοῦ καὶ στὰ ἀδιόρατα βάθη τῆς ὑπαρξῆς.

Μεγάλῃ ἐξ ἄλλου εἶναι ἡ πρόκληση καὶ πρόσκληση γιὰ τὴν χώρα μας ἀλλὰ καὶ γενικότερα γιὰ τὸ εὐρωπαϊκὸ γίγνεσθαι. Τὰ ἐρωτήματα εἶναι ἐνώπιόν μας: Ἐπιθυμοῦμε ἓνα πολιτισμὸ μὲ γνώμονα τὴν ἀγάπη ἢ ὄχι; Θέλουμε ἄνθρωπο ἢ ὑπάνθρωπο; Πῶς θέλουμε νὰ οἰκοδομήσουμε τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον μας; Μὲ δομικὰ ὑλικά ἀτομισμοῦ, νέο-ορθολογισμοῦ, μηδενισμοῦ, ἀγνωστικισμοῦ ἢ νὰ στερεώσουμε ἓνα οἰκοδόμημα στὸν ἀσάλευτο βράχο τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης; Σταγὼν χολῆς τῆς κακίας ἢ σταγὼν μέλιτος τῆς ἀγάπης; Ἐπικράτηση σκληρᾶς καρδίας ἢ καρδίας ἀγάπης; Γιατί τελικὰ ἐκεῖνος πού δέν ἀγαπᾷ, ἔχει τὸ σκότος μέσα του, ἐνῶ ἐκεῖνος πού ἀγαπᾷ, ἡ καρδία του εἶναι φῶς, εἶναι παράδεισος ἐπὶ τῆς γῆς. Ἔχει τὸν Θεόν ἐν ἑαυτῷ, διότι «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν». Ἡ ἀγάπη ἐδρεῖε στό βάθος τοῦ εἶναι του, ὡς ρανὶς δρόσου εἰς κάλυκα ἄνθους καὶ ξέρει ὁ ἄνθρωπος αὐτός ὅτι ἡ ἁρμονία λόγου καὶ πράξεων κρούει χορδές στήν ἄρπα τῆς ἀγάπης, γιατί ἡ ἀγάπη γράφει τὴν καλλι-

τερη ιστορία της ανθρωπότητας και ὅ,τι εὐγενές και ὑψηλόν ἔχει νά ἐπιδείξει ὁ πολιτισμός, τοῦτο ὀφείλεται στή χριστιανική ἀγάπη.

Ὡς εἶναι γνωστόν βέβαια, τά πρῶτα βήματα πρὸς αὐτή τήν κατεύθυνση μιᾶς κοινωνίας ἐν εἰρήνῃ και ἀγάπῃ εἶναι ὁ ἀνθρωπισμός, μέ πτυχές του, τόν ἀλτρουισμό, τόν ἐθελοντισμό, τήν ἀλληλεγγύη. Δέν φθάνουν ὁμως αὐτές μόνες τους. Χρειάζεται σέ μεγάλο βαθμό ἀνύψωση τοῦ εἶναι τοῦ εὐρωπαίου ἀνθρώπου στήν ἀγάπη. Καί τοῦτο, διότι μετά τόν Descartes (1596-1659), ὁ ὁποῖος θεωροῦσε ὅτι ὁ ἀνθρώπος κατ' οὐσίαν εἶναι μόνον σκεπτόμενον Ἐγώ και οὐδέν πλέον και ὅτι πέραν τοῦ ἀνθρώπου δέν ὑπάρχει τίποτα, καμμία ἄλλη μεταφυσική πραγματικότητα, και μετά βέβαια και ἀπ' αὐτόν τόν Nietzsche (1844-1900), πού θεωροῦσε τήν ἀγάπη ὡς μία συγκεκαλυμμένη δυναμική θελήσεως πρὸς δύναμιν, «μία ἠθική τῶν δούλων» κατά κάθε δυνάστου και ἔφθασε και ἐκείνος ὁ Sartre (1905-1980) νά λέγει ὅτι «ὁ ἄλλος εἶναι ἡ κόλασή μου» και ὄχι ἡ χαρά μου, ὁ Θεός μου, αὐτός λοιπόν ὁ ἀνθρωπισμός, ὅπως ἐκφράστηκε, ὑποκαθιστᾷ τόν Θεό, ἀφήνει τόν ἀνθρώπον μετέωρον, ἀβοήθητον τόν ὁποῖον τελικά και καθιστᾷ ἀνθρώπον τῆς ψυχρᾶς λογικῆς μέ ὅλες τίς συνέπειες αὐτοῦ τοῦ γεγονότος. Ἐνας ἀνθρωπισμός χωρίς τόν χριστιανισμό τοῦ Εὐαγγελίου ἔχει καθαρώς ἐνδοκοσμικό χαρακτήρα και εὐκόλως καταρρέει γιατί ἐγκαταλείπει τόν ἀνθρώπο στό χάος και στά ἀδιέξοδα.

Στόν χριστιανικό ὁμως χῶρο, ἀνθρωπισμός, ἐθελοντισμός, ἀλληλεγγύη ὀρίζονται και βιώνονται ὡς κάτι βαθύτερο. Ἡ ἀγάπη τοῦ πιστοῦ πρὸς τόν πλησίον ἔρχεται και ἐκδηλώνεται ὡς θυσιαστική αὐθεντική ἀγάπη, ὡς διακονία. Ἡ διακονία, ἡ ὑψίστη ἔκφραση τῆς ἀγάπης στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας ὅπου καθίσταται διακονοῦσα και ὄχι διακονομένη δύναμη. Ἐδῶ εἶναι τό βιβλικό λέντιον τῆς διακονίας (Ἰω. 13, 4). Ἐδῶ ἡ ἀγάπη εἶναι συνδεδεμένη μέ τήν ταπεινοφροσύνη, τήν αὐταπάρηση, τήν αὐτοθυσία, τό ἀνεξάντλητον αὐτῆς. Εἶναι ἡ γνήσια και αὐθεντική ἀγάπη, γιατί ὁ Παῦλος θά διατυπώσει αἰῶνες πρὸ τῶν νομικῶν Διακηρύξεων περὶ τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τό: «οὐκ ἔνι (=δέν ὑπάρχει) Ἑλληνας και Ἰουδαῖος βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἀλλά τά πάντα και ἐν πᾶσι Χριστός» (Κολ. 3, 11). Γι' αὐτό ἄλλωστε και ὁ ἀληθής

χριστιανός ἀγαπᾷ πάντοτε τόν ἁμαρτωλό, ἀποστρέφεται ὁμως τήν ἁμαρτία.

Εἰδικότερα, ὡς Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, χώρας-μέλους τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ἀξίζει νά ἀναδείξουμε τό μέγα αὐτό θέμα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Ἐφ' ὅσον τό ἄρθρο 17 τῆς Συνθήκης τῆς Λισσαβόνας διακελεύει ὅτι: «Ἡ Ἐνωση σέβεται και δέν προδικάζει τό καθεστῶς πού, βάσει τοῦ ἐθνικοῦ δικαίου, ἔχουν οἱ Ἐκκλησίες... και θά διατηρήσει ἕνα ἀνοικτό, διαφανή και τακτικό διάλογο...», τότε δίνεται ἡ ἐκκίνηση γιά προσφορά τῆς ὀρθοδόξου πνοῆς και φιλοκαλίας και μαρτυρίας τῆς χριστιανικῆς ἐννοίας τῆς ἀγάπης στό εὐρωπαϊκό γίγνεσθαι, στή ζωή και τήν ἐξέλιξη τῆς Ε.Ε. Δέν ἐπιτρέπεται νά ἀφεθεῖ ἡ Εὐρώπη στόν μηδενισμό, στήν ἐκκοσμίκευση, στήν ἀποχριστιανοποίηση, στόν ἀγνωστικισμό, στό ἐλάχιστο τῆς ἀνθρωπιάς ἢ ἀπλῶς νά κινεῖται σέ μία τεχνοκρατική ὑλιστική ἀντίληψη περὶ τῆς ζωῆς. Ὀφείλουμε νά συμβάλουμε ὡς χώρα τοῦ Παύλου και τῶν Πατέρων και τῶν ἁγίων, ὡς χώρα μέ μακραίωνη ἱστορική χριστιανική ὀρθόδοξη παράδοση στόν ἠθικό ἐμπλουτισμό τῆς Εὐρώπης. Ἴσως τοῦτο φαντάζει ὡς ὄραμα. Ὅμως ἀλλοίμονο, ἂν πάψουμε νά μὴν ἔχουμε ὄραματα, στόχους, προοπτικές.

Μακαριώτατε,

Τί κι ἂν ἐσίγησε ὁ παλαιός Ἄρειος Πάγος,

Τί κι ἂν ἀπέμεινε βράχος γυμνός, τί κι ἂν ἐξηράνη ἡ ἐλαία και ἀπέθανον αἱ μέλισσαι τοῦ Ὑμητοῦ, τί κι ἂν κόνις ἐκ τοιμέντου και πολυμερῆ της πλαστικῆς ὕλης ὑπερπεριοσεύουν. Ὁ λόγος τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου παραμένει ζωντανός και διαχρονικός, ἡ γραφίδα τοῦ ἀπαράμιλλου και ἐλκυστικῆς και ἡ ζωή του ὑποδειγματική και διδακτική. Καθ' ὅτι ὁ λόγος του πλήρης ἀγάπης, ἡ γραφίδα του πυρακτωμένη ἀγάπη και ἡ ζωὴ του ζῶσα ἀγάπη.

Εἴκοσι αἰῶνες τώρα και ἀξιωνόμεθα και πάλιν σήμερον ἀπό τοῦ ἰδίου τόπου, ὅπου τό πρῶτον ὠμίλησε εἰς τήν αὐτήν γλῶσσαν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ὁ παμμέγιστος Παῦλος, νά τιμῶμεν τήν ἑορτήν του, τήν ἔλευσίν του, τό κήρυγμά του.

Ὁ πνευματικός κληρὸς εἶναι βαρὺς. Ἄραγε ἀναλογιζόμεθα πόσο ἀξιοί εἴμεθα νά μνημονεύομεν, νά ἑορτάζομεν, νά ὑμνοῦμεν ἕναν Παῦλον;

Ἀναλογιζόμεθα ποῖον ἐγκώμιον εἶναι ἀντάξιον νά εἰπωθεῖ γιά τήν μεγίστη αὐτῆς ἁγία προσωπικό-

τητα; Διά τόν μεγαλοφωνότατον τοῦ Χριστιανισμοῦ κήρυκα;

Εἴμεθα ἄραγε ἱκανοί νά ψιθυρίσουμε τήν συνέχεια ἐκείνης τῆς περιφήμου φράσεώς του: «*Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς καὶ γὰρ Χριστοῦ*»; (Α΄ Κορ. 11, 1). Καί μποροῦμε νά οἰκειοποιηθοῦμε τήν χρυσοστομική προτροπή: «*Κτῆσαι τήν ἀγάπην τήν Παύλου καί τόν στέφανον ἕξεις ἀπηρτισμένον*»; (Ἰω. Χρυσοστόμου, ὅπ. παρ.).

Εὐχηθεῖτε, Μακαριώτατε, νά γίνουμε ἄνθρωποι τῆς ἀγάπης καί ἡ πατρίδα μας, χώρα ὑπόδειγμα ἀγάπης. Ἴδου τό ὄραμα, τό ἰδανικό, τό νόημα τῆς ζωῆς.

Καί σύ εὐλαβέστατε προσκνητή, ὅταν σέ ρωτήσουν ἀπόψε, τί σοῦ εἶπε τοῦτος ὁ βράχος; Μή διαστάσεις νά πεῖς: Μίλησε γιά τήν ἀγάπη.

Καί στήν ἀπορία τους: –Μά ἔχει φωνή, στόμα ὁ

βράχος, ἡ πέτρα; Δῶσε τήν ἀπάντησι: «*Ἡ δέ πέτρα ἦν ὁ Χριστός*» καί «*στόμα Χριστοῦ, Παῦλος*».

Καί ἂν ἐκ τρίτου σέ ρωτήσουν: –Μά καί ποιός –ποιοί τήν ἐφήρμοσαν αὐτή τήν ἀγάπη.

Τότε ἄφησε τή δική σου καρδιά νά μιλήσει καί νά πεῖ: Οἱ πιστοί χριστιανοί αἰῶνες τώρα. Γιατί ὑπάρχουν καί οἱ σιωπηλοί, οἱ ἀφανεῖς, οἱ κεκρυμμένοι ἥρωες τῆς ἀγάπης. Ἐμεῖς δέν τοὺς ξερούμε. Ὁ Θεός ὅμως τοὺς γνωρίζει.

Καί ἤδη, ὦρα, «*περὶ λύχνων ἀφάς*», ὡς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι πρόγονοί μας, καί ἡμεῖς βέβαια, τήν γήινη πλέον ὁδόν κατηφορίζοντες, δέν μένει, παρά νά ἀνέλθωμεν τήν ἄλλην ὁδόν, τήν ἐσωτερικήν, τῆς καρδίας μας, εἰς ἀναβάσεις πολλές, τῆς ἀγάπης, ἐκείνης, πού ἔδωκε μέ τό τίμιον Αἶμά Του ὁ Κύριος καί ὕμνησε Παῦλος ὁ Μέγας.

Γιατί «*μείζων... ἡ ἀγάπη*!» (Α΄ Κορ. 13,13).

ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Βιβλική Έσχατολογία
Εισαγωγική θεώρηση

Τοῦ Πρωτοπρ. Κωνσταντίνου Παπαθανασίου
Δρος Θεολογίας, Ἐφημ. Ἰ. Ν. Κοιμ. Θεοτόκου Π. Φαλήρου

(Εἰσήγηση στήν ΚΔ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη
τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἰρέσεων,
Θεσσαλονίκη, 15-17.10.2012)

Γ΄ ΜΕΡΟΣ

2.4.4. Ζωντάνεμα τῆς προσδοκίας τοῦ τέλους
λόγω διωγμῶν

Ἡ ὑπαρξη διωγμῶν στή ζωή τῶν χριστιανῶν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τό ζωντάνεμα τῆς προσδοκίας τοῦ τέλους, πού λειτουργεῖ ὡς ἐνισχυτικός καί παρηγορητικός παράγοντας. Ὁ ἀπ. Πέτρος πάλι κάνει λόγο ὅτι πίσω ἀπό τίς διώξεις στέκεται «ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος ὡς λέων ὠρνούμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίη» (Α΄ Πέ. 5:8)· γι' αὐτό συνιστᾷ: «νήψατε, γρηγορήσατε», δηλ. νά ἀντισταθοῦν οἱ πιστοί μέ γενναιότητα καί ἄφοβα.

Εἰδικότερα, στό βιβλίό τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου καταγράφεται σαφέστατα ἡ ἀνάπτυξη τῆς μεσσιακῆς προσδοκίας, δηλ. τῆς ἐλπίδας γιά τήν πραγμάτωση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπί τῆς γῆς κατὰ τή μεσσιακή ἐποχή¹⁹⁸. Ἡ μεσσιακή προσδοκία, χωρίς τά στοιχεῖα τῆς ἰουδαϊκῆς ἐθνικῆς ἀποκατάστασης, τοῦ ἐγκόσμου καί πολιτικοῦ χαρακῆρα τῆς, ἀλλά θεωρουμένη ὡς ἀντικειμενική θρησκευτική πραγματικότητα σηματοδοτεῖ «τὴν ἡμέρα Κυρίου» ἢ ἀπλῶς «τὴν ἡμέραν ἐκείνην», δηλ. ὡς τῆς ἡμέρας ἐπέμβασης τοῦ Θεοῦ στόν κόσμον καί ἔλευσῆς του ὡς βασιλιᾶ-θριαμβευτῆ ἐπί τῶν ἐχθρῶν του γιά νά ἐγκαθιδρύσει τή βασιλεία του πάνω στή γῆ.

Στήν Ἀποκάλυψη, ἡ μελλοντική αὐτή ἐλπίδα μετεξελίσσεται σέ «ἐσχατολογία», σέ διδασκαλία δηλαδή περί τῶν «ἐσχάτων», κατὰ τά ὅποια πρόκειται νά λάβουν χώρα γεγονότα πρωτοφανῆ καί πρωτόγνωρα στήν ἱστορία τοῦ κόσμου. Κατά τόν καθηγ. Χ. Βούλγαρη, «ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι τό ὀριστικόν τέρμα πάντων τῶν γήινων πραγμάτων καί μεγεθῶν,

εἶναι τό “ἐσχατον” ἢ “τά ἐσχάτα”, τά ὅποια θά συμβοῦν “ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις”, ὅταν τά πάντα θά ἐπιστρέψουν εἰς τήν ἀρχικήν των κατάστασιν»¹⁹⁹.

Χαρακτηριστικό τῆς καταγραφῆς τῆς πραγμάτωσης αὐτῆς τῆς ἐλπίδας γιά τό μέλλον εἶναι ἡ περιγραφή τῆς μέ συμβολικῆς [μυθικῆς] ἐκφράσεις, εἰκόνες καί χρώματα. Μέ ἄλλα λόγια, γιά νά συλλάβει καί νά ἐκφράσει ὁ νοῦς τό ἐντελῶς διαφορετικό τῶν ἐσχάτων, πρέπει νά τό συλλάβει διά τῆς φαντασίας καί μέ τήν ἐννοια τῆς μυθοπλασίας. Ὁ ἀναγνώστης μεταβαίνει τρόπον τινά σέ ὑπερβατική καί μυθική σφαῖρα καί περιβάλλεται μέ ἐκπληκτική λαμπρότητα. Στόν ὄψιμο Ἰουδαϊσμό, ἀπό τήν ἀνάπτυξη τῆς ἐσχατολογικῆς αὐτῆς ἐνατενίσεως τοῦ κόσμου, σέ συνδυασμό μέ τήν κοσμογραφία, τήν ἀστρολογία, τήν ἀγγελολογία καί τή μαντεία ἢ μαντική ἰατρική, ἀνατολικῆς προέλευσης, προήλθε ἡ Ἀποκαλυπτική (ἢ ἀποκεκαλυμμένη θεολογία), μέ ἐπίκεντρο τήν ἐσχατολογία²⁰⁰.

Ὁ προφήτης Ἰωάννης ὀραματιζόμενος τό μέλλον στρέφει συνεχῶς τά βλέμματα τῆς καταπιεζόμενης κοινότητος στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ ὅποια ἔχει ἤδη ἐγκαθιδρυθεῖ στόν ἀόρατο κόσμον καί ἀναμένεται καί ἐπί τῆς γῆς. Τό κεντρικό θέμα τῆς Ἀποκάλυψης δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό κήρυγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐδῶ, ὁ ἐρχομός τῆς θείας Βασιλείας εἶναι ταυτόσημος πρός τήν Παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Μέ ἄλλα λόγια, ἡ Ἀποκάλυψη εἶναι βιβλίον κατ' ἐξοχήν θεοκεντρικό, ὅπου θεία Βασιλεία καί Χριστολογία συνδέονται στενότερα.

Ὁ Θεός Πατήρ ἀποκαλεῖται ὡς «τό Α καί τό Ω, ὁ ὢν καί ὁ ἦν καί ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ», «τό Α

καί τό Ω, ἡ ἀρχή καί τό τέλος» (Ἀπ. 1:8· 21:6)· παρόμοια καί ὁ Χριστός ὀνομάζεται ὡς «ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος, ὅς ἐγένετο νεκρός καί ἔζησεν», «τό Α καί τό Ω, ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος, ἀρχή καί τέλος» (Ἀπ. 2:8· 22:13). Οἱ ἐκφράσεις αὐτές δέν ἀποτελοῦν ψιλές προσωπιμίες πού ἀγνοεῖ ἡ ἐκκλησιαστική κοινότητα· ἀντίθετα, μέσα στόν πόνο τῆς γνωρίζει καί ὁμολογεῖ ὅτι ἡ βασιλεία ἀνήκει στόν Θεό καί τόν Χριστό, γι' αὐτό δοξολογεῖ ἡ ἐπί γῆς ἀκόμη εὐρισκόμενη καί ἀγωνιζόμενη Ἐκκλησία, μαζί μέ τή θριαμβεύουσα στούς οὐρανοῦς κοινότητα τῶν Ἁγίων, δοξολογεῖ τήν ἐξουσία τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἀρνίου²⁰¹.

Στό πλαίσιο αὐτό γίνεται λόγος ὄχι μόνο γιά τή Β' Παρουσία τοῦ Κυρίου, τήν κρίση καί τή μέλλουσα πραγματικότητα²⁰².

(α) *Ἡ Δευτέρα Παρουσία*, διαποτίζει ὀλόκληρο τό βιβλίον τῆς Ἀποκάλυψης. Ὡστόσο, ἡ ἔλευση τοῦ Κυρίου, σέ κάποιες περιπτώσεις δέν ταυτίζεται μέ τή Β' Παρουσία, ἀλλά μέ ποικίλους τρόπους ἐπίσκεψή του σέ κάποια Ἐκκλησία ἢ πρόσωπο. Ἐν τούτοις συχνά, ἀπό τήν ἀρχή μέχρι τό τέλος, ἀκούγεται ἡ φωνή τοῦ Κυρίου «ἔρχομαι» καί ἡ πρόσκληση τῆς Ἐκκλησίας «ἔρχου». Στόν πρόλογο τοῦ βιβλίου λέγεται ὅτι «*ἰδοὺ ἔρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν, καί ὄψεται αὐτόν πᾶς ὀφθαλμός καί οἵτινες αὐτόν ἐξεκέντησαν, καί κόψονται ἐπ' αὐτόν πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς*». Καί στό προτελευταῖο στίχο τοῦ βιβλίου ἀκούγεται ἡ θεία διαβεβαίωση τοῦ Χριστοῦ «ναί, ἔρχομαι ταχύ». Καί ἡ ἀπάντηση: «Ἀμήν, ναί ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ» (Ἀπ. 22:20).

(β) *Ἡ χιλιετής βασιλεία*. Ἡ παραμονή τοῦ Κυρίου στήν Ἐκκλησία καθόλη τή διάρκεια τῆς ἱστορίας, καθευθύνοντος καί τελεσιουργοῦντος τά μυστήριά της, ἀποτελεῖ τή βάση τῆς χιλιετοῦς βασιλείας του ἐπί τῆς γῆς (Ἀπ. 11:15· 20:4-5), ἡ ὁποία ταυτίζεται μέ τή «μέλλουσαν οἰκουμένην» (Ἐβρ. 2:5). Αὐτό σηματοδοτεῖ τό ὀριστικό ξεκαθάρισμα καί τήν πλήρη ἀποκάλυψη τῆς δόξας καί τῆς λάμψης τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰδικότερα, πρὸς τό τέλος τοῦ κόσμου, οἱ ἀποθάνοντες γιά τή μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ, θά ἀναστηθοῦν καί θά βασιλεύσουν μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐπί χίλια ἔτη, ἐνῶ οἱ ἄλλοι νεκροί δέν θά ἀναστηθοῦν μέχρις ὅτου συμπληρωθοῦν τά χίλια ἔτη. Οἱ ἀπαρχές τῆς ἀντιλήψεως αὐτῆς ἀνάγονται στή διάσταση μεταξύ τῆς προφητικῆς καί τῆς ἀποκαλυπτικῆς ἐλπίδας καί κυρίως στή διάσταση μεταξύ τοῦ κοσμικοῦ καί τοῦ ὑπερβα-

τικοῦ στοιχείου τῆς ἀποκαλυπτικῆς ἐσχατολογίας. Ἡ διάσταση αὐτή γεφυρώθηκε μερικῶς μέ τήν εἰσαγωγή μιᾶς μεταβατικῆς Βασιλείας, μιᾶς «χιλιετίας» δηλαδή, στήν ὁποία, μετὰ μία προκαταρκτική κρίση, ὁ Μεσσίας θά βασιλεύσει ἐπί τῆς γῆς ἐπί χίλια ἔτη²⁰³.

Ὅμως στή χριστιανική ἐσχατολογία (Α' Κορ. 15:23-28) ἡ ἐξέλιξη τῶν γεγονότων περιγράφεται ὡς ἐξῆς: Ἡ περίοδος τῶν ἐσχάτων ἐγκαινιάζεται μέ τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποία ἀκολουθεῖ ἡ ἀνάσταση τῶν «*τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ*» (στ. 23), ὁ ὁποῖος θά βασιλεύσει «*ἀχρις οὔ θῆ πάντας τοὺς ἐχθρούς ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ*» (στ. 25). Ἀκολουθεῖ τό τέλος, ὅταν «*καί αὐτός ὁ υἱὸς ὑποταγήσεται τῷ ὑποτάξαντι αὐτῷ τά πάντα, ἵνα ἦ ὁ Θεός τά πάντα ἐν πᾶσιν*» (στ. 28).

Στό τέλος τοῦ 1ου αἰ. ἡ Ἀνάληψις τοῦ Ἡσαίου τονίζει ὅτι ἀφοῦ ὁ Βελίας κυβερνήσει ὡς Ἀντίχριστος ἐπί 1.332 ἡμέρες, ὁ Θεός θά ἔλθει μέ τοὺς ἀγγέλους καί τοὺς ἁγίους καί θά ρίξει τόν Βελίαν στή Γέεννα.

Ἐκεῖνο τό ὁποῖο εἶναι βέβαιο, εἶναι ὅτι οἱ ἐπεμβάσεις τοῦ Θεοῦ στήν ἱστορία, ἀσχέτως ἂν εἶναι μία ἢ περισσότερες, ἀποτελοῦν συμβολικῆς ἐκφράσεις περὶ τῆς βεβαιότητας τῆς νίκης καί τοῦ θριάμβου τοῦ Θεοῦ ἐπί τῶν δυνάμεων τοῦ κακοῦ, οἱ ὁποῖες παρεμβαίνουν στήν ὑπ' Αὐτοῦ διακυβέρνηση τοῦ κόσμου²⁰⁴.

Παρά τίς κατά καιροὺς διατυπωθεῖσες ποικίλες θέσεις, λόγω τῆς κατά γράμμα καί κυριολεξίαν, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία –ὅπως τονίζει ὁ καθηγ. Χ. Βούλγαρης– παραμένει πιστή στήν ἀγιογραφική διδασκαλία, ὅτι ἡ ἐκπλήρωση τοῦ Σχεδίου τῆς θείας οἰκονομίας θά συντελεσθεῖ διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἡ «Χιλιετής Μεσσιακή Βασιλεία» τοῦ Χριστοῦ ἔχει συμβολικό χαρακτήρα, ταυτιζόμενη πρὸς τήν Ἐκκλησία, ἡ ζωὴ τῆς ὁποίας θά διαρκέσει μέχρι τοῦ τέλους τοῦ κόσμου καί πέραν αὐτοῦ, αἰώνιως ὡς τό Σῶμα τοῦ ζῶντος Χριστοῦ, καί ὅτι οὐδεὶς γνωρίζει τήν ἡμέραν καί τήν ὥραν τῆς Δευτέρας αὐτοῦ Παρουσίας καί τοῦ τέλους τοῦ παρόντος κόσμου, ὡς ἄλλως καί ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός δήλωσε:

«*Περί δέ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδέ οἱ ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ, οὐδέ ὁ υἱός, εἰ μὴ ὁ πατήρ. Βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε καί προσεύχεσθε· οὐκ οἴδατε γάρ πότε ὁ καιρός ἐστίν. Ὡς ἄνθρωπος ἀπόδημος, ἀφείς τήν οἰκίαν αὐτοῦ, καί δούς τοῖς δούλοις αὐτοῦ τήν ἐξουσίαν, καί ἐκάστω τό ἔργον αὐτοῦ, καί*

τῶ θυρωρῶ ἐνετείλατο ἵνα γρηγορή. Γρηγορεῖτε οὖν οὐκ οἴδατε γάρ ποτε ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἔρχεται, ὅψέ ἢ μεσονυκτίου ἢ ἀλεκτοροφωνίας ἢ πρωί· μή ἐλθὼν ἐξαίφνης εὖρη ὑμᾶς καθεύδοντας. Ἄ δέ ὑμῖν λέγω, πᾶσι λέγω· γρηγορεῖτε» (Μκ. 13:32-7 πρλ.).

Ἐπίσης, σέ ἄλλη συνάφεια διαβάζουμε:

«Οἱ μὲν οὖν συνελθόντες ἐπηρώτων αὐτόν λέγοντες· Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραήλ; Εἶπε δέ πρὸς αὐτούς· οὐχ ὑμῶν ἐστι γνῶναι χρόνους ἢ καιρούς οὓς ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ, ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλήμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. 1:7)²⁰⁵.

(γ) Ἡ κρίση. Ἀποτελεῖ τό ἀναπόφευκτο γεγονός τῆς Β' Παρουσίας, ὅπου ὁ Κύριος θά φανερωθεῖ ὡς αὐστηρὸς κριτὴς τῶν πάντων (Ἄπ. 6:16-17· 11:18· 14:7-11· 19-20· 15:7-8· 16:1 κ.ά.). Ἡ διδασκαλία τῆς γενικῆς κρίσεως θεμελιώνεται σαφῶς στό 20:12: *«καὶ εἶδον τοὺς νεκρούς, τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικρούς, ἐστῶτας ἐνώπιον τοῦ θρόνου, καὶ βιβλία ἠνοιχθήσαν· καὶ ἄλλο βιβλίον ἠνοιχθή, ὃ ἐστι τῆς ζωῆς· καὶ ἐκρίθησαν οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν τοῖς βιβλίοις κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν»²⁰⁶.*

(δ) Ἡ ἀνάσταση τῶν νεκρῶν²⁰⁷. Ἡ πρώτη ἀνάσταση ἐντάσσεται στήν πρώτη φάση τῆς κρίσεως (20:5), καὶ εἶναι ἡ ἠθική καὶ πνευματική ἀνάληψη, μέ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος ἐντάσσεται στήν Ἐκκλησία, τὴ χιλιετή βασιλεία. Ἐδρα τῆς χιλιετοῦς βασιλείας εἶναι ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ καταβαίνουσα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ (21:2. 9-27· 22:1-5.14-15.17).

Ἡ δεύτερη ἀνάσταση εἶναι ἡ ἀνάσταση τοῦ σώματος, πού ἀφθαροποιημένο θά ἐνωθεῖ μέ τὴν ψυχή, γιὰ νά ζήσει πλέον στήν αἰώνια παρουσία καὶ δόξα τοῦ Θεοῦ, ἢ στήν αἰώνια ἀπουσία του, στήν κόλαση. Ἐκεῖνοι πού δέν θά συμμετάσχουν στήν πρώτη ἀνάσταση ἤδη κρίνονται καὶ αποκλείονται ἀπὸ τὴν αἰώνια δόξα. Κι αὐτός ὁ ἀποκλεισμός ὀνομάζεται δεύτερος θάνατος.

Ἡ μέλλουσα πραγματικότητα εἶναι τό κορύφωμα τῆς κλιμάκωσης πού δίνει ἡ Ἀποκάλυψη. Πρόκειται γιὰ τὴν πραγματικότητα τῆς μέλλουσας βασιλείας, ὅπου οἱ ἅγιοι «βασιλεύουσιν ἐπὶ τῆς γῆς» (5:10). Αὐτὴ ὅμως ἡ βασιλεία εἶναι μόνο τό προανάκρουσμα τῆς μέλλουσας ἀτέρμονης δόξας, κατὰ τὴν ὁποία

«βασιλεύουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων» (22:5). Μετὰ τὴν τελικὴ κρίση ἀποκαλύπτεται πλέον ὁ νέος κόσμος καὶ ἡ νέα πόλη τοῦ Θεοῦ, ὅπου ὁ προφήτης βλέπει ὅλη τὴ λάμψη καὶ τό μεγαλεῖο τῆς μέλλουσας πραγματικότητας²⁰⁸.

Ἡ Ἀποκάλυψη κινεῖται στό πλαίσιο τῶν ἄλλων βιβλίων τῆς ΚΔ, καθὼς ἔχει κι αὐτὴ ὡς πρωταγωνιστικό πρόσωπο τὸν Ἰησοῦ Χριστό²⁰⁹, ὁ ὁποῖος ἀναδεικνύεται ἀπὸ τὸν συγγραφέα τῆς, ὄχι ἀπλῶς τό κέντρο τῆς παγκόσμιας ἱστορίας, ἀλλὰ τό Α καὶ τό Ω αὐτῆς, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ἡ ἀρχὴ καὶ τό τέλος (22:13), ὁ ὁποῖος ὀδηγεῖ τὰ πάντα, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ τὰ ἐν τῇ γῆ, στήν τελειώσή τους στόν «καινὸν αἰῶνα», στήν «πόλιν τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλήμ», ὅπου «ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου ἐν αὐτῇ ἔσται» (21:10· 22:3-4).

2.5. Ἡ λειτουργικὴ ἐσχατολογία

ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς

Ἀπὸ τοὺς ἀποστολικούς χρόνους ἡ μαρτυρία καὶ ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας καθορίζεται ἀπὸ τὴ λειτουργία τῆς ἐσχατολογικῆς προοπτικῆς τῆς, ὅπως ἀποκαλύφθηκε πληρέστερα –μετὰ τὴ Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου στό ὄρος Θαβώρ– κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς στήν Ἱερουσαλήμ. Ἐκτοτε ὁ Χριστιανισμὸς δέν μπορεῖ νά θεωρεῖται ὅτι εἶναι μιὰ θρησκεία ἀνάμεσα στίς ἄλλες «μεγάλες θρησκείες» ἢ ὅτι βρῖσκει τό νόημά του πρωταρχικά μέσα στήν κοσμικότητα. Ὅπως σημειώνει ὁ π. Α. Schmemmann (1921-1983), «ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ὑπάρχει μιὰ σφραγίδα, μιὰ ἀχτίδα, ἓνα σημάδι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπάνω στὰ πάντα γιὰ ἐκείνους πού πιστεύουν στό Χριστό καὶ γνωρίζουν πὼς Ἐκεῖνος εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου –καὶ πὼς σέ Ἐκεῖνον ὁ κόσμος στήν ὀλοτητά του ἔγινε πάλι μιὰ λειτουργία, μιὰ κοινωμία, μιὰ ἀνάληψη»²¹⁰.

Ἄν τό γεγονός αὐτὸ συνδυασθεῖ μέ τὴν «ἐσχατολογικὴ γιορτὴ» τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, μιὰ γιορτὴ πού ἀτενίζει μπροστά, πρὸς τό τέλος καὶ τὴν τελικὴ δόξα τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ τὴ δόξα τοῦ δικοῦ μας ἀνθρώπινου προσώπου, τότε μποροῦμε νά ἰσχυριστοῦμε ὅτι τὰ ἔσχατα λειτουργοῦν μεταμορφωτικά μέσα στήν ἱστορία, ὅτι οἱ πιστοὶ βιώνουν τὴν πρωταρχικὴ ὠραιότητα τῆς ἀνθρώπινης φύσης, ὅπως ἦταν στόν Παράδεισο πρὶν ἀπὸ τὴν πώση. Ἡ παρουσία τοῦ Νέου Ἀδάμ καὶ ἡ

ένδημία ἐν συνεχείᾳ τοῦ Παρακλήτου στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ὁδηγοῦν τὸν πιστὸ στή βίωση τῆς αἰωνιότητος μέσα στὸν χρόνο, «τό τί θά γίνει ἐν Χριστῷ στήν ὑστατὴ ἐκπλήρωση τῶν πάντων»²¹¹.

Στό σημεῖο αὐτὸ ἀξίζει νά παραθέσουμε τὰ λόγια τοῦ π. Ἰ. Ρωμανίδη (1927-2001), ἐνός κορυφαίου θεολόγου τοῦ 20οῦ αἰ., ὁ ὁποῖος ἐκφράζει μέ γνησιότητα τὴν ἀγιοπατερικὴ παράδοση γράφοντας: «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἣτις ταυτίζεται μέ τὴν δόξαν Αὐτοῦ, καὶ δὲν εἶναι κτιστὴ κατάστασις ἀποκαταστάσεως. Διὰ τοῦτο εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην ἡ ἔλευσις τῆς βασιλείας δὲν ταυτίζεται μέ ἔλευσιν καταστάσεως ἀποκαταστάσεως, ἀλλὰ δηλοῖ τὴν φανέρωσιν τῆς αἰωνίας ὑπαρχούσης δυνάμεως τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μέθεξιν τῆς χάριτος ταύτης»²¹².

Οἱ δύο αὐτές κορυφαῖες ἐφορτές, ἡ Μεταμόρφωση ὡς «τά προοίμια τῆς ἐνδόξου αὐτοῦ παρουσίας»²¹³ καὶ ἡ Πεντηκοστή ὡς «κόσμος τοῦ μέλλοντος»²¹⁴, δείχνουν συμβολικὰ τὴν ὄγδοη ἡμέρα τοῦ Μέλλλοντος αἰῶνος²¹⁵. Ἐπομένως, ὁ πιστὸς κινεῖται ἤδη μέσα στὸ ἐσχατολογικὸ περιβάλλον, πού εἶναι ἐπακόλουθο τῆς παρουσίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέ τὸν Ὅποιο ξεκινᾷ ἡ ἐσχατολογικὴ ἐποχὴ καὶ εἰσέρχονται τὰ ἔσχατα στὸν ἱστορικὸ χῶρο. Ἔχουμε τὴν παρέμβαση τοῦ Θεοῦ μέσα στήν ἱστορία κατὰ τρόπο ἔντονο καὶ ἐσχατολογικὸ, παράλληλα δὲ τὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸν ἱστορικὸ βίον, πού σηματοδοτεῖ τὴν ἔναρξη πλέον τῆς ἐσχατολογικῆς ἐποχῆς.

Κατὰ τὸν καθηγ. Γ. Πατρῶνο, προβάλλει «μιά δυναμικὴ καὶ λειτουργικὴ μέσα στὸ παρὸν πραγματικότητα, πού δημιουργεῖ ἱστορία, τὴν ἱστορία τῆς σωτηρίας», δηλαδή ἔχουμε μιά «λειτουργικὴ ἐσχατολογία» (liturgical eschatology)²¹⁶. Αὐτὴ ἡ λειτουργικὴ ἐσχατολογία ἀφ' ἐνός μὲν ἐκφράζει τὴν οὐσία τῆς βιβλικῆς σκέψεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ βιώνεται μέσα στήν Ἐκκλησία μέ τὸ νά θεωροῦνται ὁ κόσμος καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ ἱστορία ὡς «προάγγελοι μιᾶς ἐσχατολογικῆς μεταμορφώσεως, ὡς σύμβολα καὶ σημεῖα μιᾶς μελλούσης καὶ ὑπερβατικῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ»²¹⁷. Καὶ ταυτόχρονα αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ τὸν προορισμὸ τῆς σήμερα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, νά ἀποκαλύπτει προοδευτικῶς μέσα στήν ἱστορία τὴ σαρκωμένη βασιλεία τοῦ Θεοῦ σὲ ὅσους ἀναζητοῦν τὴ ζωὴ²¹⁸.

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΗ - ΣΥΜΠΕΡΑΜΣΑΤΑ

Ὁλοκληρώνοντας τὴν εἰσαγωγικὴ αὐτὴ προσέγγιση στή βιβλικὴ ἐσχατολογία, μποροῦμε νά διατυπώσουμε τίς ἐξῆς συμπερασματικὲς σκέψεις:

1. Ἡ ἐσχατολογικὴ συζήτηση, εἴτε σὲ προσωπικὸ εἴτε σὲ κοινωνικὸ ἐπίπεδο, παραμένει καὶ σήμερα ζήτημα ὑψίστης σημασίας. Ἄν καὶ μετὰ τὸν Διαφωτισμὸ, πολλοὶ θρησκευτικοὶ στοχαστὲς ἄρχισαν νά ὑποβαθμίζουν τὴ σημασία τῆς, ὑπὸ τὸ πρίσμα τοῦ ὀρθολογισμοῦ, κατὰ τὸ λυκόφως τοῦ 20οῦ αἰ. καὶ τίς ἀρχές τοῦ νέου αἰῶνα, διαπιστώνουμε τὴν ἄνοδο φαινομένων πού τοποθετοῦν τὴν ἐσχατολογία στήν πρώτη γραμμὴ τῆς θρησκευτικῆς σκέψεως.

2. Ἐσχατολογία μέσα στή βιβλικὴ τῆς θεώρησης καταννοεῖται ὡς λειτουργικὴ δυναμικὴ σχέση ἀνάμεσα στήν ἱστορία καὶ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀποκάλυψή του στὸν κόσμον καὶ ἡ σχέση μέ τὴν ἀνθρωπότητα διαδηλώνουν μιά ἀρξάμενη λειτουργικὴ ἐσχατολογία, ἡ ὁποία δὲν ἀφορᾷ σὲ κάποια μετάβαση ἀπὸ μιά ἐποχὴ σὲ μιά ἄλλη, λ.χ. ἀπὸ τὴν ἱστορία στήν τελεολογία, οὔτε ἐπιβιώνει μέ οὐτοπίες καὶ δυστοπίες²¹⁹.

3. Εἶναι φανερό ὅτι ἡ βιβλικὴ ἐσχατολογία –πέραν τοῦ ἱεροῦ βιβλίου τῆς Ἀποκάλυψης– δὲν εἶναι ἀπλῶς ὁ λόγος γιὰ τὴν ἄλλη ζωὴ ἢ τὰ ἔσχατα γεγονότα, ἀλλὰ διαποτίζει τὸ σύνολο τῆς ἀγιογραφικῆς διδασκαλίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ λειτουργικῆς ζωῆς. Ἡ βιβλικὴ ἐσχατολογία εἶναι προσανατολισμένη καὶ ἀναζητεῖ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τὴ δυναμικὴ μεταμόρφωση καὶ ἀνακαίνιση τοῦ σύμπαντος κόσμου μέ τὴν ἐνεργὸν προσημονίαν τῆς ἐρχόμενης βασιλείας τοῦ Θεοῦ²²⁰.

4. Μποροῦμε νά ἰσχυριστοῦμε ὅτι ὁ ἰουδαϊσμο-στανισμὸς εἶναι ὁ καταλληλότερος φορέας τῆς θρησκευτικῆς παράδοσης γιὰ τὴν ἐσχατολογικὴ ὄντολογία. Ἀφορμᾶται ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ ὀλοκληρώνεται στήν Καινὴ Διαθήκη. Πρόκειται γιὰ τὸν βιβλικὸ ἰουδαϊσμὸ καὶ τὸν ἀποκαλυπτικὸν χριστιανισμὸ. Ἡ ἀνυπέρβλητη ὄντολογικὴ διαφορά μεταξὺ ἰουδαϊσμοῦ καὶ ἰουδαϊσμοῦ καὶ κάθε ἄλλης θρησκευτικῆς παράδοσης ἐντοπίζεται, κατὰ τὸν καθηγ. Μ. Μπέγγο, στήν ἐσχατολογικὴ ὄντολογία²²¹.

5. Μέ τὴν ΚΔ καὶ τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ Λόγου ἔχουμε τὴν κορυφωση τῆς βιβλικῆς ἐσχατολογίας. Τὸ ἔσχατο εἶναι ἤδη παρὸν, καθὼς στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἔχουμε τὴν πλήρη φανέρωση τοῦ ἐσχατοῦ

(«ἔσχατος Ἀδάμ» κ.ά. ἐκφράσεις) καί εἶναι πλέον δυνατή –μέσα στόν χρόνο ἀλλά ἔξω ἀπό τούς περιορισμούς τοῦ χρόνου– ἡ βίωση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ²²². Τό ἔσχατο συνίσταται στό ἔργο πού ἐκπληρώθηκε πάνω στόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ, τό ὅποιο ἐκτυλίσσεται μέσα στόν χρόνο δυναμικά «ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Μτ. 28:20). Μέ ἄλλα λόγια, «τά ἔσχατα εἶναι ταυτόχρονα παρόντα καί ἀναμενόμενα, βιούμενα καί προσδοκώμενα»²²³.

6. Αὐτό συνεπάγεται ὅτι ἀπό τά ἱερά κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς δέν ξεπηδᾷ μιᾶ νουσταλία γιά ἐπιστροφή στήν ἀθηντικότητα τῆς παραδόσεως, καθώς δέν ἐκφράζει τό πνεῦμα τῆς Γραφῆς ἡ ταύτιση τῆς Ἐκκλησίας, μόνο μέ τό «ἤδη» πραγματοποιημένο, δηλ. μέ τήν παραμέληση τῆς ἐσχατολογικῆς ἀναμονῆς τοῦ «οὐπῶ», ἐκείνου πού δέν ἔχει ἀκόμη πραγματοποιηθεῖ.

7. Ἡ καίρια συμβολή τοῦ χριστιανισμοῦ στή βιβλική του ἐκδοχή, τῆς Καινῆς Διαθήκης, παραμένει ἡ ὄντολογική διαφορά ἀπό τόν ἰουδαϊσμό καί ἑλληνισμό· μιᾶ διαφορά πού δέν εἶναι μόνο θεολογική, οὔτε ἀπλῶς θρησκευτολογική. Στό σημαντικό φιλοσοφικό ἐρώτημα «εἶναι καί χρόνος» ἢ στό ὄντολογικό δίλημμα «Θεός ἢ χρόνος», παρατηροῦμε ὅτι (α) στόν χριστιανισμό ἰσχύει ἡ πίστη «Χριστός καί χρόνος»

(β) στόν ἰουδαϊσμό ἀρκεῖ ἡ δοξασία «χρόνος χωρίς Χριστό» καί (γ) στόν ἑλληνισμό ἐκπροσωπεῖται ἡ πεποίηση «οὔτε Χριστός οὔτε χρόνος».

8. Ἡ καίρια συμβολή τῆς βιβλικῆς ἐσχατολογίας συνίσταται στήν ὀργανική καί ἁρμονική σύνθεση τοῦ ἱστορικοῦ καί ἐσχατολογικοῦ στοιχείου. Ἡ διατυπωθεῖσα πρόταση τοῦ καθηγ. Γ. Πατρώνου γιά τήν κατανόηση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ μέσα στή δυναμική μιᾶς «λειτουργικῆς ἐσχατολογίας», ὅπως πρωτύτερα ἀναπτύξαμε, μπορεῖ νά ἀποτελέσει καί τήν πρόταση τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογίας στόν διεθνή ἐπιστημονικό διάλογο περὶ τά ἐσχατολογικά θέματα.

9. Τέλος, στή δική μας ἐποχή, ὅπου παρατηρεῖται μιᾶ ταχεῖα ἐπέκταση τῶν φονταμενταλιστικῶν μορφῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, μέ ἔμφαση τούς ἔσχατους καιρούς, καί ὁ πολλαπλασιασμός τῶν ἀποκαλυπτικῶν νέων θρησκευτικῶν κινήσεων (μέ τά ὅποια συχνά συνδέονται καί ὁμαδικές αὐτοχειρίες ὡς μαρτύριο!)²²⁵, ἡ ἀναζωπύρωση τῆς ἐσχατολογίας ὀφείλει νά ἐπανεύρει τό βιβλικό της κέντρο, νά ἐπιστρέψει στή λειτουργική χριστοκεντρική σημασία, τονίζοντας ὅτι ἡ Ἡμέρα τοῦ Κυρίου –ὅπως προανήγγειλε ἡ ΠΔ καί ἐξαγγέλλει ἡ ΚΔ– θά ἀποτελέσει τελικά τήν πλήρη φανέρωση τῆς ὀλοκληρώσεως τῆς θείας οἰκονομίας ἐν Χριστῷ (βλ. Α΄ Κορ. 15:23 ἐξ)²²⁶.

(Τέλος)

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

198. Βλ. F. Matera, «A theology of God's final victory over evil: The book of Revelation», *New Testament Theology: Exploring Diversity and Unity* (Louisville, Ky.: Westminster John Knox Press, 2007), 400-22.
199. Χ. Βούλγαρη, *Εἰσαγωγή εἰς τήν Καινήν Διαθήκην. Τόμ. Β΄: Καθολικά Ἐπιστολά, Ἀποκάλυψις, Ἀπόκρυφα, Κανόν, Κριτική τοῦ κειμένου* (Ἐν Ἀθήναις: χ.έ., 2003), 1044.
200. Βλ. R. Reymond, «The Gospel's Doctrine of the Last Things», *John Beloved Disciple: A Survey of his Theology* (Fearn, Ross-shire: Mentor, 2001), 169.
201. Βλ. E. Lohse, *Θεολογία*, 235. Ὁ ὅρος «ἀντίχριστος» δέν ἀναφέρεται στήν Ἀποκάλυψη· βλ. Ἱεροθέου (Μητρ. Ναυπάκτου), «Ὁ Ἀντίχριστος καί τό Χρῆσμα», *Ἐκκλησιαστική Παρέμβαση* 122 (6/2006) 1,8· Ὁρθόδοξος Τύπος 1654 (4.8.2006) 3,4. Σ. Σάκκου, «Χξς' - Τό ὄνομα τοῦ ἀντιχρίστου», *Ἡ ἔρευνα τῆς Γραφῆς* (Θεσ/νίκη: «Ἡ Ἀπολύτρωσις», 1969), 152-60.
202. Βλ. Σ. Σάκκου, «Ἡ θεολογία τῆς Ἀποκαλύψεως», *ΔΒΜ* 31-32 (2002-2003). Τιμητικό ἀφιέρωμα στόν καθηγ. Σ. Ἀγουρίδη (Ἀθήνα: Ἄρτος Ζωῆς, 2003), 201-41.
203. Βλ. P. Miller, «The millennium bug», *Theology Today: Reflections on the Bible and Contemporary Life*, foreword by T. Long (Louisville, Ky: Westminster John Knox Press, 2006), 62-6.
204. Χ. Βούλγαρη, *Εἰσαγωγή*, II, 1071.
205. Βλ. J. Scott, «How Shall It End?», *New Testament Theology: A new study of the thematic structure of the New Testament* (Fearn, Scotland: Mentor, 2008), 293-328.
206. Βλ. Χ. Βούλγαρη, «Ὁ χρόνος τῆς Κρίσεως καί ἡ φύσις αὐτῆς κατά τό βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως», *ΔΒΜ* 1 (1971-72), 13-33. Ἀναδημοσίευση στά ἔργα τοῦ *Ἀγιογραφικά Μελέται*, 3-23· καί –τοῦ μεγαλύτερου τμήματος– στήν

- Εισαγωγή εις τὴν Καινὴν Διαθήκην, τόμ. Β΄: Καθολικαὶ Ἐπιστολαί, Ἀποκάλυψις, Ἀπόκρυφα, Κανόν, Κριτικὴ τοῦ κειμένου* (Ἐν Ἀθήναις: χ.έ., 2003), 1126-1136.
207. Βλ. Γ. Φλωρόφσκυ (π.), «Περὶ τῆς Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν», *Ἀνατομία προβλημάτων τῆς πίστεως*, μτφρ. ἀρχιμ. Μ. Καλαμαρά (Θεσ/νίκη: Β. Ρηγόπουλου, 1977), 166-97.
208. Βλ. Σ. Σάκκου, «Ἡ θεολογία», 218. P. Phan, *Responses to 101 Questions on Death and Eternal Life* (New York: Paulist Press, 1997).
209. R. Bauckham, *The Theology of the Book of Revelation*, 12th print. (New Testament Theology; Cambridge: Cambridge University Press, [1993], 2005), 23 ἔξ.
210. A. Schmemmann, «Καὶ ὑμεῖς ἐστε μάρτυρες τούτων», *Γὰ νὰ ζήσει ὁ κόσμος*, πρόλ. καὶ μτφρ. Ζ. Λορεντζάτος, 2^η ἔκδ. (Ἀθήνα: Δόμος, [1970] 1987), 160-71, ἐδῶ 168-9.
211. Καλλίστου (Μητρ. Διοκλείας), «Ἡ δόξα τῆς Μεταμόρφωσης: Θέματα ἀπ' τὰ λειτουργικά κείμενα», στό σ.ἔ. *Μεταμόρφωση* (Ὁρθόδοξη Μαρτυρία 18· Ν. Σμύρνη: Ἀκρίτας, 1984), 13-34, ἐδῶ 30.
212. Ἰ. Ρωμανίδου (π.), *Δογματικὴ, Α΄*, 201.
213. Βασιλείου Καισαρείας, *Ὁμιλίαι εἰς τοὺς Ψαλμούς, εἰς τὸν ΜΔ΄*, § 5. PG 29, 400d. ΒΕΠΕΣ 52 (1975), 98, 36-7.
214. J. Danielou, *Ἁγία Γραφή καὶ Λειτουργία: Ἡ βιβλικὴ θεολογία τῶν μυστηρίων καὶ τῶν ἑορτῶν κατὰ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας*, μτφρ. Ἀρ. Ἀγγελοπούλου, Σ. Ἀγουρίδη κ.ἄ., (BAM 3· Ἀθήνα: Κέντρο Βιβλικῶν Μελετῶν Ἄρτος Ζωῆς, 1981), 341.
215. Βλ. Καλλίστου, «Ἡ δόξα τῆς Μεταμόρφωσης», 30. J. Danielou, «Ἡ ὄγδοη ἡμέρα», *Ἁγία Γραφή καὶ Λειτουργία*, 277-301.
216. Γ. Πατρῶνου, *Ἡ θέωση τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἐσχατολογικῶν ἀντιλήψεων τῆς Ὁρθόδοξης θεολογίας*, 2^η ἔκδ. μεταγλ. καὶ ἀναθ. (Ἀθήνα: Δόμος, 1995), 67. Τοῦ ἰδίου, *Ἱστορία καὶ ἐσχατολογία*, 88, 112, 116, 153 et passim. Τοῦ ἰδίου, *Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ*, 133. Τοῦ ἰδίου, *Θεολογία καὶ ὀρθόδοξο βίωμα*, 205. Τοῦ ἰδίου, «Ἰεραποστολή καὶ λειτουργικὴ ἐσχατολογία», στό σ.ἔ. «Πορευθέντες...». *Χαριστήριος τόμος πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχιεπισκ. Ἀλβανίας Ἀναστασίου (Γιαννουλάτου)*, (Ἀθήνα: Ἀρμός, 1997), 11-21· καὶ ἀναδ. στά ἔργα τοῦ Ἁγία Γραφή καὶ Ἰεραποστολή, 2^η ἔκδ. ἐπαυξ. (Ἀθήνα: Δόμος, 2001), 185-199· *Ἐκκλησία καὶ κόσμος*, 233-251. Ἄλλωστε εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ βιβλικὴ θεολογία τοῦ 20οῦ αἰῶνα στράφηκε πρὸς τὴν καινοδιαθηκικὴ ἐσχατολογία (*Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ*, 9). Ἐπίσης· Κ. Μπελέζου, «Γεώργιος Π. Πατρῶνος: Βίος δράση συγγραφικὸ ἔργο», *ΕΕΘΣΑ* 41 (2006), 27-59, κυρίως 35, ὑπ. 1. Κ. Παπαθανασίου, *Τὸ γεγονός τῆς σωτηρίας*, 23-231, ὅπου σύντομη ἀναφορά στὴ συμβολὴ τοῦ ἡμέτερου καθηγητοῦ στό περιεχόμενον τῆς ἔννοιας «βασιλεία τοῦ Θεοῦ» καὶ «λειτουργικὴ ἐσχατολογία».
217. Δ. Γ. Κουτρούμπη, *Ἡ χάρις τῆς Θεολογίας* (Ἀθήνα: Δόμος, 1995), 222.
218. Βλ. Δ. Γ. Κουτρούμπη, *Ἡ χάρις*, 224. Π. Εὐδοκίμοφ, *Ἡ Ὁρθοδοξία*, 456.
219. Πρὸβλ. Α. Λιάκου, *Ἀποκάλυψη*, καὶ εἰδικότερα τὸ 18^ο κεφ. περὶ τελεολογίας, ἐσχατολογίας καὶ ἱστορίας χωρὶς νόημα, 322-344. C. Davis, «The End of the World», *Theology for Today* (New York: Sheed and Ward, 1962), 294-306.
220. Μὲ αὐτὴ τὴν ἔννοια ἢ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σωτηριολογικὴ ἐμπειρία ἐπιβεβαιώνονται «ἐντὸς ἡμῶν» καὶ ἐντὸς τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητος τῆς Ἐκκλησίας. Συνεπῶς, ἱστορικὴ βεβαιότητα καὶ ἐσχατολογικὴ προσδοκία συνυπάρχουν.
221. Μ. Μπέγζου, «Ἡ ἐσχατολογία», 75. Βλ. S. Powell, «The Practice of Christian Spirituality in a Fallen World», *A Theology of Christian Spirituality* (Nashville: Abingdon Press, 2005), 43-5.
222. Βλ. Γ. Μαντζαρίδη, *Ὁδοιπορικὸ θεολογικῆς ἀνθρωπολογίας* (Ἅγιον Ὄρος: Ἰ. Μεγίστη Μονὴ Βατοπαιδίου, 2005), 296-7, ὅπου συμπληρῶνει ὅτι τὸ ἔσχατο δὲν γίνεται προσιτὸ στὴν πληρότητά του, γιὰτὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσει ὁ ἄνθρωπος.
223. Γ. Μαντζαρίδη, «Ἐκκλησία καὶ χρόνος», *Χρόνος καὶ ἄνθρωπος* (Θεσ/νίκη: Π. Πουρναρά, 1992), 78-89, ἐδῶ 79. Τοῦ ἰδίου, «Ἡ μετοχὴ στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ», *Παγκοσμιοποίηση καὶ παγκοσμιοότητα: Χίμαιρα καὶ ἀλήθεια* (Θεσ/νίκη: Π. Πουρναρά, 2001), 171-86.
224. Μ. Μπέγζου, «Ἡ ἐσχατολογία», 75.
225. Ἡ ἐσχατολογικὴ ὑστερία εἶναι χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα πολλῶν προτεσταντικῶν ομάδων, κυρίως Πεντηκοστιανῶν καὶ Ἀντβεντιστικῶν. Ἡ μικρὴ τους ἐμπειρία στὴν ἀνθρώπιν ἱστορία, τοὺς κάνει ἐξαιρετικὰ ἀπρόσεκτους στὶς ἀνεύθυνες προβλέψεις τους γιὰ τὸ τέλος, ὥστε συνεχῶς νὰ διαφεύδονται καὶ κατὰ συνέπεια νὰ ρεζιλεύονται. Οἱ δύο γνωστότερες τέτοιες ομάδες στὴ χώρα μας, εἶναι οἱ ὀπαδοὶ τῆς πολυεθνικῆς εταιρίας Σκοπιά, καὶ οἱ λεγόμενοι «Ἐλεῦθεροι Πεντηκοστιανοί». Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν βρεῖ χρῆσιμο νὰ προβλέπουν συνεχῶς κοντινὲς ἡμερομηνίες γιὰ τὸ τέλος, καὶ ἔτσι νὰ προσελκύουν ἀφελεῖς ὀπαδοὺς, οἱ ὅποιοι ἀνυπομονοῦν γιὰ ἄμεσα ὀφέλη ἀπὸ τὴ θρησκεία τους.
226. A. Vanhoye, «ἐκπληρῶνω», *ΛΒΘ*, 345-7, ἐδῶ 347.

Ἐγκριθεῖσαι Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι α' ἑξαμήνου τοῦ 2014

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΘΕΙΑΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ

Ἐγκριθεῖσαι Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι κατά τό Α' ἑξάμηνον τοῦ 2014

1. «Ἱερά Ἀσματική Ἀκολουθία τῆς Συνάξεως τῶν ἐν τῇ Μητροπόλει Μεσσηνίας διαλαμπάντων Ἀγίων», ποιηθεῖσα ὑπό τοῦ Ἱερομονάχου Ἀθανασίου Σιμωνοπετρίτου, Ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καί ὑποβληθεῖσα πρὸς ἔγκρισιν ὑπό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, διὰ τοπικὴν χρῆσιν.

2. «Ἱερά Ἀσματική Ἀκολουθία τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῶν Ἀγίων Ἐνδόξων Νεομαρτύρων Ἀθανασίου καὶ Ἰωάννου τῶν Κουλακιωτῶν», ποιηθεῖσα ὑπό τοῦ κ. Φωτίου Τζελέπη, Δρος Θεολογίας, καί ὑποβληθεῖσα πρὸς ἔγκρισιν ὑπό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας, διὰ τοπικὴν χρῆσιν.

3. «Ἱερά Ἀσματική Ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Λούπου», ποιηθεῖσα ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ, καί ὑποβληθεῖσα πρὸς ἔγκρισιν ὑπό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας.

4. «Ἱερά Ἀσματική Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Διονυσίου τοῦ Ῥήτορος», ποιηθεῖσα ὑπό τοῦ κ. Φωτίου Τζελέπη, Δρος Θεολογίας, καί ὑποβληθεῖσα πρὸς ἔγκρισιν ὑπό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας, διὰ τοπικὴν χρῆσιν.

5. «Ἱερά Ἀσματική Ἀκολουθία τοῦ Ἐνδόξου Νεομάρτυρος Ἀθανασίου τοῦ ἐκ Λήμνου τοῦ Ρε-

πανιδιώτου», ποιηθεῖσα ὑπό τοῦ κ. Φωτίου Τζελέπη, Δρος Θεολογίας, καί ὑποβληθεῖσα πρὸς ἔγκρισιν ὑπό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λήμνου, διὰ τοπικὴν χρῆσιν.

6. «Ἱερά Ἀσματική Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Διονυσίου τοῦ Ῥήτορος», ποιηθεῖσα ὑπό τοῦ κ. Φωτίου Τζελέπη, Δρος Θεολογίας, καί ὑποβληθεῖσα πρὸς ἔγκρισιν ὑπό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας, διὰ τοπικὴν χρῆσιν.

Μὴ Ἐγκριθεῖσαι Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι:

1. «Ἱερά Ἀσματική Ἀκολουθία τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Λουκά, Ἀρχιεπισκόπου Συμφερούπολεως τοῦ ἱατροῦ, ἐπὶ τῇ μετακομιδῇ τῶν λειψάνων αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Δοβρᾶ μετὰ τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος», ποιηθεῖσα ὑπό τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Στυλιανοῦ Μακρῆ, Δρος Θεολογίας, καί ὑποβληθεῖσα πρὸς ἔγκρισιν ὑπό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας, διὰ τοπικὴν χρῆσιν.

2. «Παρακλητικός Κανὼν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας Παναγίας τῆς Κολοκυνθοῦς», ποιηθεῖς ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ, καί ὑποβληθεῖς ὑπό τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, διὰ τοπικὴν χρῆσιν.

3. «Ἱερά Ἀσματική Ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου Ἐνδόξου καὶ Πανευφήμου Ἀποστόλου Θωμᾶ», συμπληρωθεῖσα ὑπό τοῦ ἀειμνήστου μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου, καί ὑποβληθεῖσα ὑπό τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

4. «Ἱερά Ἀσματική Ἀκολουθία τῆς Ἁγίας Οἰκογενείας Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ», ποιηθεῖσα ὑπό τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ

Θρόνου Στυλιανού Μακρῆ, Δρος Θεολογίας, καί ὑποβληθεῖσα πρὸς ἔγκρισιν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας, διὰ τοπικὴν χρῆσιν.

6. «*Ἱερά Ἀσματικὴ Ἀκολουθία ἐπὶ τῇ ἀπελευθερώσει τῆς Βεροίας*», ποιηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Στυλιανού Μακρῆ, Δρος Θεολογίας, καί ὑποβληθεῖσα

πρὸς ἔγκρισιν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας, διὰ τοπικὴν χρῆσιν.

5. «*Ἱερά Ἀκολουθία τῆς Παναγίας τῆς Ἀφιδνωτίσσης*», συντεθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Γεωργίου Γαλανοπούλου, Δικηγόρου καὶ Ὑμνογράφου, καί ὑποβληθεῖσα πρὸς ἔγκρισιν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετροπόλεως.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

**Κανονισμός Συστάσεως και Λειτουργίας
Ένοριακής Έκκλησιαστικής Κατασκηνώσεως
υπό την επωνυμία: «Ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός»
της Ίερᾶς Μητροπόλεως Παροναξίας**

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβούσα υπ' ὄψιν:

1. Τό ἄρθρο 29 παρ. 2 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὅπως ἔχει τροποποιηθεῖ μέ τό ἄρθρο 68 τοῦ νόμου 4235/2014.

3. Τάς ὑποχρεώσεις τῆς Ποιμανούσης Ἐκκλησίας, πρὸς τό χριστεπώνυμον Αὐτῆς πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπό τās Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τούς Ἱερούς Κανόνας καί τούς Νόμους τοῦ Κράτους.

4. Τήν υπ' ἀριθμ. 300/110/6.6.2014 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Παροναξίας κ. Καλλιníkου.

5. Τήν υπ' ἀριθμ. 63/2014/12.6.2014 Γνωμοδότησιν τοῦ Εἰδικοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

Συνιστᾶ εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Παροναξίας ἐνοριακὴν ἐκκλησιαστικὴν κατασκηνώσιν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ο Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός», ἡ ὀργάνωσις, διοίκησις, διαχείρισις καί λειτουργία τοῦ ὁποῖου θά διέπεται ἀπὸ τās διατάξεις τοῦ ἐπομένου Κανονισμοῦ:

Κανονισμός Συστάσεως καί Λειτουργίας
Ένοριακῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κατασκηνώσεως
υπό τὴν ἐπωνυμίαν: «Ο Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός»
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Παροναξίας

Ἄρθρον 1

Ἐπωνυμία - Ἔδρα - Σφραγίδα

1) Στὴν Ἐνορία Ἁγίου Σπυρίδωνος χωρίου Ἁγίου Ἀρσενίου Νάξου συνιστᾶται ἐκκλησιαστικὸ ἴδρυμα μέ τὴν ἐπωνυμίαν «Ένοριακὴ Ἐκκλησιαστικὴ Κατασκηνώσις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Παροναξίας ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός» (στό ἐξῆς «Κατασκηνώσις»), τό ὁποῖο θά ἀποτελεῖ νομικὸ πρόσωπο ἰδιωτικοῦ δικαίου, αὐτοτελοῦς διαχειρίσεως, μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρα, καί θά συνεπικουρεῖ τό πνευματικὸ καί ποιμαντικὸ ἔργο τοῦ Ἐνοριακοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος καί τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Παροναξίας.

2) Ἔδρα τοῦ Ἰδρύματος τούτου εἶναι τό χωρίον Ἅγιος Ἀρσένιος Νάξου. Τό Ἰδρυμα θά στεγάζεται καί θά λειτουργεῖ σέ ἰδιόκτητη ἔκτασι τῆς Ἐνορίας, κειμένη στὴ θέσι «Καλαμούρια» τοῦ Δήμου Νάξου καί μικρῶν Κυκλάδων.

3) Ἡ Κατασκηνώσις φέρει δική της σφραγίδα, στρογγύλη, στὴν περιφέρεια τῆς ὁποίας ἀναγράφεται «Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ - ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ Ο

ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ» καί στό κέντρο αὐτῆς φέρει βυζαντινὸ Σταυρό.

Ἄρθρον 2
Σκοποί

Σκοποὶ τοῦ Ἰδρύματος εἶναι:

α. Ἡ συμβολὴ στὴν ἐν γένει ποιμαντικὴ, ἱεραποστολικὴ καί κοινωνικὴ διακονία τῆς ἐνορίας καί ἐν γένει τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Παροναξίας, στό πλαίσιο τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεως καί Παράδοσις.

β. Ἡ συμβολὴ στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἀγωγή, ἡ καλλιέργεια τοῦ Ἑλληνορθοδόξου φρονήματος καί ἡ ἐν γένει πνευματικὴ οἰκοδομὴ τῶν παιδιῶν καί τῶν νέων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Παροναξίας.

γ. Ἡ παροχὴ -καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἔτους, ἰδιαίτερος δέ κατὰ τούς θερινούς μῆνες- ἀσφαλοῦς καί ὑγιεινῆς φιλοξενίας καί ποιοτικῆς ψυχαγωγίας καί ἀναψυχῆς σέ παιδιά καί νέους, πού προέρχονται κατὰ προτεραιότητα ἀπὸ τὴν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος χωρίου Ἁγίου Ἀρσενίου καί τίς λοιπές Ἐνορίες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Παροναξίας, ἀλλὰ καί ἀπὸ ἕτερες Ἱ. Μητροπόλεις, μέ ἀπώτερο σκοπὸ τὴν ὁμηλὴ καί ὀλοπλευρὴ ἀνάπτυξι τῆς προσωπικότητάς τους.

δ. Ἡ καλλιέργεια τῆς ἐπικοινωνίας μεταξύ τοῦ ποιμνίου καί τῶν στελεχῶν, κληρικῶν καί λαϊκῶν, τῆς Ἱ. Μ. Παροναξίας καί ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καθὼς καί ἡ ἀνάπτυξι καί συζήτησι θεολογικῶν καί λοιπῶν θεμάτων.

ε. Ἡ δημιουργικὴ ἀπασχόλησι - φιλοξενία παιδιῶν πολυτέκνων οικογενειῶν ἢ ἐργαζομένων μητέρων.

Ἄρθρον 3
Μέσα

Οἱ ἀνωτέρω σκοποὶ τῶν Κατασκηνώσεων ἐπιτυγχάνονται:

α. Μέ τὴ διοργάνωσι κατασκηνωτικῶν προγραμμάτων γιὰ παιδιά, ἀγόρια καί κορίτσια, ὄλων τῶν ἡλικιῶν (προσχολικὴ, Δημοτικὸ, Γυμνασίου, Λυκείου), σύμφωνα μέ τίς προβλέψεις τῆς σχετικῆς νομοθεσίας.

β. Μέ τὴ διοργάνωσι φοιτητικῆς κατασκηνώσεως γιὰ νέους καί νέες, ἡλικίας 18-30 ἐτῶν.

γ. Μέ τὴ διοργάνωσι κατασκηνωτικοῦ προγράμματος γιὰ ἱεροσπουδαστές, ἀναγνώστες, ἱερόπαιδες, ὑποψηφίους κληρικοῦς καί ἐν γένει νέους συνεργάτες τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας.

δ. Μέ τὴ διεξαγωγή συνεδριῶν, ἡμερίδων καί λοιπῶν ἐπιμορφωτικῶν συναντήσεων διὰ τὰ στελέχη τῶν Κατασκηνώσεων, ὡς καί τὰ στελέχη ἄλλων τομῶν τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

ε. Μέ την φιλοξενία ένορικών έκδρομών και κατασκηνωτικών προγραμμάτων, διενορικών συναντήσεων, άθλητικών και λοιπών έκδηλώσεων της ένορίας και της 'Ι. Μητροπόλεως η και άλλων 'Ι. Μητροπόλεων.

στ. Μέ την όργάνωση μετακατασκηνωτικών συναντήσεων μεταξύ των στελεχών και των κατασκηνωτών κάθε κατασκηνωτικής περιόδου.

ζ. Μέ τη φιλοξενία ομάδων όμογενών η όμοδόξων, που έπιθυμούν να γνωρίσουν τό φυσικό κάλλος και την πολιτιστική κληρονομία της χώρας μας.

η. Μέ κάθε άλλο μέσο, που θά άποφασίζει κάθε φορά τό Διοικητικό Συμβούλιο.

Άρθρον 4

Πόροι και διάθεση αυτών

1. Πόροι των Κατασκηνώσεων είναι:

α. Τά σχετικά κονδύλια από τον έτήσιο Προϋπολογισμό του 'Ι. Ναοῦ.

β. Έπιχορηγήσεις από την 'Ι. Μητρόπολη

γ. Κάθε παροχή από φορείς του έλληνικού Δημοσίου.

δ. Χρηματοδότηση από την συμμετοχή σε προγράμματα της Εϋρωπαϊκής Ένωσης.

ε. Τό προϊόν δισκοφοριών ανά τους 'Ι. Ναούς της 'Ι. Μητροπόλεως, όπως καθορίζονται κάθε φορά μέ άπόφαση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Παροναξίας.

στ. Οι τυχόν εισφορές συμμετοχής στις κατασκηνώσεις, οι όποιες καταβάλλονται από τους γονείς η τους κηδεμόνες των κατασκηνωτών η από τά άσφαλιστικά τους ταμεία.

ζ. Προαιρετικές εισφορές και δωρεές φυσικών και νομικών προσώπων, κληρονομίες και κληροδοσίες κινητών η άκινήτων περιουσιακών στοιχείων, καθώς και κάθε άλλη νόμιμη προσφορά, έφ' όσον δέν αντίκειται στον σκοπό και τον χαρακτήρα των Έκκλησιαστικών Κατασκηνώσεων.

η. Έσοδα από την διαχείριση της κινητής και άκίνητης περιουσίας του 'Ιδρύματος.

η. Κάθε άλλο έσοδο, τό όποιο προέρχεται από νόμιμη και χρηστή πηγή.

2. Οι πόροι του 'Ιδρύματος διατίθενται κατόπιν άπόφάσεως του Δ.Σ. αυτού και έγκρίσεως του Μητροπολιτικού Συμβουλίου για:

α. Την φιλοξενία, διαμονή, διατροφή, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, φύλαξη, διαπαιδαγώγηση, δημιουργική άπασχόληση, ποιοτική ψυχαγωγία και έν γενεί φροντίδα και καλλιέργεια των κατασκηνωτών.

β. Τη διοργάνωση διαφόρων έκδηλώσεων του 'Ιδρύματος, ιδίως συναντήσεων, σεμιναρίων, ήμερίδων, συνεδρίων και λοιπών συνάξεων της 'Ι. Μ. Παροναξίας.

γ. Την κάλυψη των δαπανών συντήρησης, βελτίωσης και επέκτασης των κατασκηνωτικών έγκαταστάσεων.

δ. Την κάλυψη των ποικίλων παγίων και λοιπών δαπανών διοίκησης και λειτουργίας του 'Ιδρύματος.

ε. Την προμήθεια, διαφύλαξη και συντήρηση του άπαραίτητου κατασκηνωτικού και λοιπού έξοπλισμού και των αναλωσίμων προς έξυπηρέτηση των σχετικών αναγκών.

στ. Τίς άμοιβές και τίς άσφαλιστικές έργοδοτικές εισφορές του έμμισθου προσωπικού, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις της κείμενης νομοθεσίας.

ζ. Την κάλυψη κάθε άλλης δαπάνης των Κατασκηνώσεων, η όποία προβλέπεται στον έγκεκριμένο Προϋπολογισμό του 'Ιδρύματος και κάθε άλλης δαπάνης, που ανακύπτει και άποσκοπεί στην έπίτευξη των σκοπών αυτού.

3. Η χρηματική περιουσία του 'Ιδρύματος κατατίθεται έν όνόματι αυτού σε μία από τίς τράπεζες που λειτουργούν στην νήσο Νάξο. Τίς αναλήψεις διενεργεί έντεταλημένο μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου των Κατασκηνώσεων κατόπιν άπόφάσεως του Δ.Σ. και ειδικής έγγραφης έξουσιοδότησης από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη ως Πρόεδρο του 'Ιδρύματος.

4. Τά έσοδα και τά έξοδα του 'Ιδρύματος προσδιορίζονται από τον προϋπολογισμό έσόδων και έξόδων κατά τό οικονομικό έτος, τό όποιο αρχίζει την 1η 'Ιανουαρίου έκάστου έτους και λήγει την 31η Δεκεμβρίου του ίδιου έτους.

Άρθρον 5

Διοικητικό Συμβούλιο

1. Οι Κατασκηνώσεις διοικούνται από πενταμελές Διοικητικό Συμβούλιο, τό όποιο άπαρτίζεται:

α. Από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Παροναξίας ως Πρόεδρο, μέ αναπληρωτή του κληρικό, όριζόμενο έγγράφως υπό του Σεβασμιωτάτου.

β. Από τον Έφημέριό του 'Ι. Ναοῦ.

γ. Από ένα μέλος του Έκκλησιαστικού Συμβουλίου μέ τον αναπληρωτή αυτού.

δ. Από δύο μέλη άνδρες η γυναίκες έκ των ένοριτών, άνθρώπων άνεπιλήπτων, δοκιμασμένου ήθους και προσφοράς προς την κοινωνία, διακρινόμενα για την πίστη τους και την άφοσίωσή τους στην Έκκλησία και μέ διάθεση προσφοράς προς την Κατασκίνωση, μέ τους αναπληρωτές τους.

2. Τά μέλη του Δ.Σ. διορίζονται από τό Μητροπολιτικό Συμβούλιο. Η θητεία τους είναι τριετής και μπορούν να έπαναδιορισθούν. Τό αξίωμα του μέλους του Δ.Σ. είναι άμισθο και τιμητικό.

3. Κάθε μέλος, τό όποιο άποχωρεί για όποιαδήποτε αίτια, αντικαθίσταται από άλλο μέλος μέ άπόφαση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Παροναξίας και για τό χρονικό διάστημα ως τη λήξη της θητείας των ύπολοίπων μελών του Δ.Σ.

4. Τό Δ.Σ. συνέρχεται τακτικά κάθε έξάμηνο μετά από πρόσκληση του Σεβασμιωτάτου Προέδρου του η αίτηση τριών τουλάχιστον μελών του.

5. Για την ύπαρξη άπαρτίας πρέπει να παρευρίσκεται ό Σεβασμιωτάτος Πρόεδρος η, κατ' έντολήν του, ό αναπληρωτής του και δύο τουλάχιστον μέλη. Εάν κάποιο μέλος του Δ.Σ. δηλώσει κώλυμα συμμετοχής σε συνεδρίαση του Δ.Σ., καλείται άντ' αυτού ό αναπληρωτής του.

6. Τό Δ.Σ. άποφασίζει μέ σχετική πλειοψηφία των παρόντων μελών. Σε περίπτωση ίσοψηφίας ύπερισχύει η ψηφος του Σεβασμιωτάτου Προέδρου.

7. Στίς συνεδριάσεις του Δ.Σ. συμμετέχει αυτοδικαίως ό Διευθυντής του Τομέα Νεότητας της 'Ι. Μητροπόλεως, δυνάμενος να εισηγηθεί θέματα προς συζήτηση χωρίς όμως δικαίωμα ψήφου, έκτός εάν έχει όρισθεί ως τακτικό μέλος του Δ.Σ.

Άρθρον 6

Άρμοδιότητες Διοικητικού Συμβουλίου

1. Τό Διοικητικό Συμβούλιο αποφασίζει για κάθε υπόθεση που άφορα στή συγκρότηση και λειτουργία των κατασκηνώσεων. Ειδικότερα:

α. Μελετά και αποφασίζει διάφορα μέτρα για τήν ενίσχυση και ευόδωση των σκοπών του Ίδρύματος.

β. Καταρτίζει τόν ετήσιο προγραμματισμό των δράσεων των κατασκηνώσεων.

γ. Ψηφίζει τόν ετήσιο Προϋπολογισμό εσόδων και εξόδων των κατασκηνώσεων, συντάσσει τόν ετήσιο Άπολογισμό και υποβάλλει αυτούς στό Μητροπολιτικό Συμβούλιο για έγκριση.

δ. Αποφασίζει για τίς συμβάσεις έργου και για τήν πρόσληψη του απαραίτητου προσωπικού για τίς κατασκηνώσεις, σύμφωνα μέ τίς κείμενες διατάξεις.

ε. Αποφασίζει κατ' έτος για τήν ανάθεση καθηκόντων Άρχηγού (άνδρός ή γυναικός αναλόγως) για κάθε κατασκηνωτική περίοδο και έγκρινει τόν κατόπιν προτάσεώς του (ή τής) Άρχηγού κατάλογον των όμαδαρχών και λοιπών στελεχών, ή προσφορά των όποιων είναι έθελοντική και άνευ άντιμισθίας.

στ. Αποφασίζει για κάθε άλλο θέμα για τό όποιο δέν γίνεται λόγος από τόν παρόντα Κανονισμό.

2. Από τίς αποφάσεις του Δ.Σ., όσες έχουν οικονομικό χαρακτήρα υποβάλλονται στό Μητροπολιτικό Συμβούλιο για έγκριση. Για αποφάσεις σχετικά μέ συμβάσεις ή μέ παροχή αγαθών και υπηρεσιών, τό Μητροπολιτικό Συμβούλιο δύναται νά θέτει τό χρηματικό όριο των συναλλαγών οι όποίες θά πραγματοποιούνται χωρίς έγκριση από αυτό.

3. Τό Ίδρυμα των κατασκηνώσεων εκπροσωπείται δικαστικά και έξωδικαστικά, σέ όλες τίς έννομες σχέσεις του, από τόν Πρόεδρο του Δ.Σ. ή τόν αναπληρωτή αυτού ή από μέλος του Δ.Σ., ειδικά έξουσιοδοτημένο γι' αυτόν τόν σκοπό.

4. Ο Πρόεδρος ή σέ περίπτωση άπουσίας αυτού ό νόμιμος αναπληρωτής του καθορίζει τίς εργασίες του Δ.Σ. και υπογράφει τή σχετική άλληλογραφία, άσκει έποπτεία και επιβλέπει διαιτητικά τίς άναφυόμενες διαφορές των μελών τους, όπου υπάρχει ανάγκη.

Άρθρον 7

Προσωπικό

1. Μέ απόφαση του Δ.Σ., κατόπιν προτάσεως του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Παροναξίας, διορίζεται Διευθυντής ό όποίος είναι άρμόδιος για τήν εκτέλεση των αποφάσεων του Δ.Σ. και συντονίζει τήν όμαλή λειτουργία των υπηρεσιών και τίς δραστηριότητες των κατασκηνώσεων.

2. Μέ απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, και για τήν άρτια όργάνωση και τήν όμαλή λειτουργία των κατασκηνώσεων, προσλαμβάνεται τό άπαιτούμενο προσωπικό, έμμισθο ή άμισθο σέ έθελοντική βάση. Τό ύψος τής άντιμισθίας του έμμισθου προσωπικού καθορίζεται κατόπιν άποφάσεως του Δ.Σ. σύμφωνα μέ τήν ισχύουσα νομοθεσία.

3. Όμοίως, μέ απόφαση του Δ.Σ., είναι δυνατή ή σύναψη συμβάσεων έργου μέ άνεξάρτητους επαγγελματίες (λογιστές, γραφιστές, χοροδιδασκάλους κ.ά.), για τήν παροχή έξειδικευμένων υπηρεσιών προς τίς κατασκηνώσεις.

Άρθρον 8

Βιβλία

1. Στίς Έκκλησιαστικές Κατασκηνώσεις τηρείται άρχείο και τά έξής βιβλία:

α. Βιβλίο Πρακτικών

β. Πρωτόκολλο Άλληλογραφίας

γ. Τά προβλεπόμενα από τίς κείμενες διατάξεις λογιστικά βιβλία και στοιχεία

δ. Βιβλίο Κτηματολογίου

2. Όλα τά βιβλία των Κατασκηνώσεων θεωρούνται από τήν Ίερά Μητρόπολη Παροναξίας.

Άρθρον 9

Διάλυση - Τροποποίηση Κανονισμού

1. Τό έκκλησιαστικό Ίδρυμα των Κατασκηνώσεων διαλύεται όταν δέν πληροί τίς έκκλησιολογικές προϋποθέσεις του ή άδυνατεί νά εκπληρώσει τούς σκοπούς του, μέ απόφαση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Παροναξίας, ή όποία έγκρίνεται από τήν Ίερά Σύνοδο και δημοσιεύεται στήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως και στό έπίσημο δελτίο «ΕΚΚΛΗΣΙΑ». Μέ τήν διάλυσή του, ή παρουσία του περιέρχεται αυτοδικαίως στό νομικό πρόσωπο του Ί. Ναού Άγίου Σπυριδώνος χωρίου Άγίου Άρσενίου Νάξου.

2. Ο παρών Κανονισμός τροποποιείται μέ απόφαση τής Ίερās Συνόδου, έπειτα από σχετική πρόταση του Διοικητικού Συμβουλίου του Ίδρύματος, έγκεκριμένη υπό του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου.

Άρθρον 10

Μεταβατικές διατάξεις

1. Από τή δημοσίευση του Κανονισμού αυτού δέν προκαλείται δαπάνη εις βάρος του νομικού προσώπου του Ί. Ναού. Κάθε μελλοντική δαπάνη εις βάρος του νομικού προσώπου τής Ίερās Μητροπόλεως Παροναξίας είτε των έκκλησιαστικών νομικών προσώπων τά όποία υπάγονται σέ αυτή, θά εγγράφεται στους οικείους προϋπολογισμούς.

2. Ο παρών Κανονισμός νά δημοσιευθεί στήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως και στό έπίσημο δελτίο «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Άθήνα, 12 Ίουνίου 2014

† Ο Άθηνών ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ο Άρχιγραμματέας

Ο Διαυλείας Γαβριήλ

**Κανονισμός Συστάσεως και Λειτουργίας
Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν:
«Μαγνήτων Κιβωτός - γιά τή διάσωση τοῦ Πολιτιστικοῦ Ἀποθέματος»
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ**

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

1. Τά ἄρθρα 1 παρ. 4 καί 29 παρ. 1 καί 2, τοῦ νόμου 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὅπως ἔχουν τροποποιηθεῖ μέ τό ἄρθρο 68 τοῦ νόμου 4235/2014.

2. Τάς ὑποχρεώσεις τῆς Ποιμανούσης Ἐκκλησίας, πρὸς τό χριστεπώνυμον Αὐτῆς πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπό τās Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας καί τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

3. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 239/10.1.2014 Ἀπόφασιν καί τὴν ὑπ. ἀριθμ. 879/ 20.5.2014 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνατίου.

4. Τὴν ἀπό 16.4.2014 Γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

Συνιστᾶ εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ ἐκκλησιαστικόν Ἰδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Μαγνήτων Κιβωτός - Γιά τή διάσωση τοῦ πολιτιστικοῦ ἀποθέματος», ἡ ὀργάνωσις, διοίκησις, διαχείρισις καί λειτουργία τοῦ ὁποῖου θά διέπεται ἀπό τās διατάξεις τοῦ ἐπομένου Κανονισμοῦ:

Κανονισμός Συστάσεως καί Λειτουργίας
Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν:
«Μαγνήτων Κιβωτός - γιά τή διάσωση τοῦ
Πολιτιστικοῦ Ἀποθέματος»
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος
καί Ἀλμυροῦ

Ἄρθρον 1

Σύσταση, Ἔδρα, Σφραγίδα τοῦ Ἰδρύματος

1. Συνιστᾶται στήν Ἱερά Μητρόπολιν Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ ἐκκλησιαστικόν Ἰδρυμα μέ τὴν ἐπωνυμία «Μαγνήτων Κιβωτός, Γιά τή διάσωση τοῦ πολιτιστικοῦ ἀποθέματος». Ἔδρα τοῦτου ὀρίζεται ὁ Βόλος Μαγνησίας καί εἰδικότερα τό Συνεδριακόν Κέντρο Θεσσαλίας στή Μεθυσία Βόλου. Τό Ἰδρυμα ἀποτελεῖ νομικόν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καί ἐποπτεία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ, τό ἔργο τῆς ὁποίας ἐπικουρεῖ.

Τό Ἰδρυμα ἔχει κυκλωτερὴ σφραγίδα στήν ὁποία ἀναγράφεται: «ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΚΙΒΩΤΟΣ» καί φέρει ὡς λογότυπο σχέδιο ἀρχαίου καραβιοῦ ἀπὸ τῆ Μαγνησία.

Ἄρθρον 2

Σκοποί τοῦ Ἰδρύματος

Σκοποί τοῦ Ἰδρύματος εἶναι:

1. Ἡ γνωριμία τῶν κατοίκων τῆς Μαγνησίας, μέ τὴν ὀρθόδοξην ἐλληνικὴν παράδοσιν, τὸν λαϊκὸν μας πολιτισμὸν, ἀλλὰ καί μέ τῆς σύγχρονες μορφές Τέχνης καί πολιτιστικῆς ἐκφρασις.

2. Ἡ συμβολὴ στή διάσωση καί ἀνάδειξιν τοῦ πολιτιστικοῦ ἀποθέματος (ὕλικοῦ καί ἄυλου) τῆς Μαγνησίας, μέσῳ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρευνας, μέ τελικὸν στόχον τὴν διάχυσίν του στήν κοινωνία.

3. Ἡ ἐρευνα, καταγραφή, συλλογὴ, προβολὴ καί χρῆσις δεδομένων ἀπὸ τὸν λαϊκὸν πολιτισμὸν, τὴν τοπικὴν ἱστορίαν καί τὴν οικονομικὴν, κοινωνικὴν καί πολιτιστικὴν ἐξέλιξιν τῆς Μαγνησίας.

4. Παράλληλες δράσεις καί ἐνέργειες γιά τὴν συστηματικὴν ἀξιοποίησιν τοῦ Συνεδριακοῦ Κέντρου Θεσσαλίας μέ τὴν διοργάνωσιν πολιτιστικῶν, ἐπιστημονικῶν, θεσμικῶν, κοινωνικῶν καί ἄλλων ἐκδηλώσεων, πάντοτε μέσα στό πνεῦμα τῆς ἰδρύσεώς του, σχετικῶν μέ τὴν περιοχὴ τῆς Μαγνησίας, ἀλλὰ καί ἐκδηλώσεων πανελληνίου καί διεθνοῦς ἐνδιαφέροντος.

5. Ἡ καθλιέργεια τῆς πολιτιστικῆς ἰδέας, σέ ὅλα τὰ κοινωνικά στρώματα, καί ἡ ἐν γένει ἐνίσχυσις προσπάθειῶν καί δράσεων πού ἀποβλέπουν στήν πνευματικὴν ἀνύψωσιν τῆς κοινωνίας.

6. Ἡ ἀνάληψιν πρωτοβουλιῶν ἐκπαιδευτικοῦ χαρακτῆρα, σέ συνεργασία μέ τὴν σχολικὴν κοινότητα καί τὴν τοπικὴν ἐκκλησία, γιά τὴν βίωσιν, κατεξοχὴν ἀπὸ τοὺς νέους, τοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ καί τὴν γνῶσιν τῆς τοπικῆς ἱστορίας.

7. Ἡ διοργάνωσις διαλέξεων, ἡμερίδων, σεμιναρίων, συνεδρίων, ἐργαστηρίων (διά ζώσιν καί ἐξ ἀποστάσεως) καθὼς καί ἡ παρουσίασις ἔργων τέχνης (εἰκαστικῆς ἐκθέσεως). Ἐπίσης, ἡ συγκρότησις καί λειτουργία θερινῶν σχολείων μέ θεματικῆς: α) τὴν χριστιανικὴν τοπικὴν παράδοσιν (ἐκκλησιαστικὰ μνημεῖα, λειτουργικὰ ἀντικείμενα, λατρευτικὰ καί μουσικὰ δρώμενα, ἐκδόσεις κ.λπ.), β) τὸν λαϊκὸν πολιτισμὸν καί τὴν διὰ βίου ἐκπαίδευσιν, γ) τὴν ἱστορίαν καί

άνθρωπογεωγραφία της περιοχής, όπως και άλλα θέματα που άπτονται των σκοπών του Ίδρύματος.

8. Η έκδοση - παραγωγή εκπαιδευτικού υλικού (ένημερωτικοί φάκελοι, μορφωτικά παιχνίδια), εντύπων, βιβλίων, τόμων Πρακτικών, CD ROM, ψηφιακών εκδόσεων κ.λπ. Επίσης, η δημοσίευση, με κάθε πρόσφορο τρόπο και με κάθε μέσο - οπτικό ή ακουστικό - πληροφοριακού υλικού που σχετίζεται με την εκπαίδευση, τον λαϊκό πολιτισμό, την ιστορική γνώση, την κοινωνική λειτουργία, τους θεσμούς και την τοπική ανάπτυξη. Τέλος, η διάθεση προς τρίτους του παραγόμενου έκδοτικού αποτελέσματος.

9. Η ενημέρωση και συμβολή στην ανάδειξη και προώθηση των τοπικών προϊόντων (φυτικής και ζωικής παραγωγής) και η στήριξη της υγιεινής διατροφής.

10. Η προστασία του φυσικού περιβάλλοντος και η περιβαλλοντική ευαισθητοποίηση των κατοίκων της Μαγνησίας.

11. Η ενεργοποίηση παιδιών, νέων και ενηλίκων σε περιβαλλοντικούς, πολιτιστικούς και κοινωνικούς σκοπούς, στο πλαίσιο πάντα του έθελοντισμού, και η συμβολή όλων στην προστασία και ανάδειξη της φυσικής, οικιστικής και αρχιτεκτονικής κληρονομιάς της περιοχής.

12. Η υποβολή προτάσεων για την αντιμετώπιση περιβαλλοντικών προβλημάτων, με τη δημιουργία υποδομών και δικτύων αναπτυξιακού και εξωραϊστικού χαρακτήρα, καθώς και η ανάληψη πρωτοβουλιών για τη βελτίωση των περιβαλλοντικών συνθηκών και την ορθολογική τουριστική ανάπτυξη της περιοχής.

13. Η ανάθεση και εκπόνηση μελετών, έρευνών και προγραμμάτων συναφών με τους σκοπούς του παρόντος και χάριν αυτών.

14. Η παντός είδους συνεργασία με εταιρείες ή ιδρύματα του έσωτερικού και έξωτερικού, ινστιτούτα ή ανάλογους φορείς, για την επίτευξη των παραπάνω σκοπών, καθώς και κάθε άλλου είδους ενέργεια που κρίνεται αναγκαία από το Δ.Σ. του Ίδρύματος. Επίσης, η συμμετοχή σε πρωτοβουλίες και δίκτυα έθνικης και ευρωπαϊκής έμβλητας που στοχεύουν στην παραγωγή πολιτιστικού έργου.

15. Η διοργάνωση και πραγματοποίηση επισκέψεων και ξεναγήσεων σε θρησκευτικά μνημεία και αρχαιολογικούς χώρους της περιοχής.

16. Η δημιουργία «Χάρτας Πολιτισμού» της Μαγνησίας με την καταγραφή και επισήμανση των επισκέψιμων σημείων αρχαιολογικού, ιστορικού, λαογραφικού και μνημειακού ενδιαφέροντος.

17. Η δημιουργία και λειτουργία Κέντρου έξ αποστάσεως Έκπαίδευσης για θέματα πολιτισμού και περιβάλλοντος, καθώς και η λειτουργία Ακαδημίας Λαϊκού Πολιτισμού και Τοπικής Ιστορίας με τήν ανάλογες εκπαιδευτικές και έπιμορφωτικές αναφορές.

18. Η δημιουργία Έθελοντικού Σώματος Φωτογράφων, για τήν μνημεία τέχνης και πολιτισμού της Μαγνησίας, καθώς και η οργάνωση εργασιών ψηφιοποίησης και έπιξεργασίας της εικόνας, με έπί μέρους έφαρμογές σε τόπους της Μαγνησίας.

19. Η έγκατάσταση διαδικτυακού φόρουμ, με στόχευση τήν διάσωση, ανάδειξη και διάχυση της πολιτισμικής κληρονομιάς μέσω του διαδικτύου.

20. Η μόνιμη λειτουργία δικτυακού ιστοτόπου (site). Η έντυπη και ηλεκτρονική ενημέρωση σχετικά με τήν άνωτέρω.

Άρθρον 3 Μέσα

Για τήν έπίτευξη των άνωτέρω σκοπών τήν Ίδρυμα μπορεί να χρησιμοποιήσει τήν παρακάτω μέσα:

Τήν υλικοτεχνική και στελεχειακή υποδομή του Συνεδριακού Κέντρου Θεσσαλίας.

Τήν έμπειρία και τήν γνώσεις των συμβαλλομένων μελών. Τή συνεργασία με άλλους φορείς, Ν.Π.Δ.Δ., Ν.Π.Ι.Δ, μη κυβερνητικές οργάνωσεις, πανεπιστημιακά δίκτυα, Ο.Τ.Α. άγροτικούς συνεταιρισμούς, σωματεία, συλλόγους, εταιρείες, φορείς ιδιωτικής πρωτοβουλίας, και κάθε άλλο έπισημο ή άνεπισημο φορέα.

Τή συμμετοχή του Ίδρύματος ή έντεταλμένων συνεργατών του σε ομάδες μελετών, έρευνών και πραγματοποιήσεως έργων που σχετίζονται με τήν έπίτευξη των σκοπών του.

Τήν παράσταση ένώπιον των Άρχων του κράτους, των άρμόδιων ύπηρεσιών, των μέσων μαζικής ενημέρωσης άλλα και των άπλων πολιτών, προκειμένου να συνδράμουν στην έκπληρωση των στόχων του Ίδρύματος.

Όποιαδήποτε νόμιμη ένέργεια και δραστηριότητα που θά άπέβληπε στην έπίτευξη των σκοπών του Ίδρύματος.

Άρθρον 4 Πόροι

Οι οικονομικοί πόροι του Ίδρύματος θά προέρχονται άπό:

α) Τή έσοδα άπό τήν δραστηριότητες που θά άναπτύξει τή Ίδρυμα και άπό τήν έκμετάλλευση και έκθεση των περιουσιακών του στοιχείων.

β) Τους τόκους άπό τήν καταθέσεις του σε Τράπεζες ή άλλους Πιστωτικούς Όργανισμούς.

γ) Τή χρηματικές παροχές ή οικονομικές ένισχύσεις, καθώς και τή κληρονομιά, κληροδοσίες και δωρεές, όποιαδήποτε φυσικού ή νομικού προσώπου, προς αυτό και που παρέχονται για τήν ύποστήριξη των σκοπών του.

δ) Όποιαδήποτε περιοδική είτε έφ' άπαξ άπόδοση όποιαδήποτε περιουσιακού στοιχείου ή επένδυσης που περιέχεται στο Ίδρυμα και βρίσκεται στην Ελλάδα ή τή έξωτερικό.

ε) Τή διάφορες ευρωπαϊκές και έθνικές έπιχορηγήσεις, άπό τήν Έπρά Μητρόπολη Δημητριάδος, τή έλληνικό κράτος και όποιαδήποτε άλλο δημόσιο ή ιδιωτικό όργανισμό του έσωτερικού ή του έξωτερικού.

στ) Λοιπά πάσης φύσεως έσοδα, των όποιων ή άποδοχή δέν αντίκειται στους σκοπούς του Ίδρύματος και τή ισχύουσες νομικές διατάξεις.

ζ) Τή άμοιβές άπό τήν παροχή ύπηρεσιών, πώληση προϊόντων, διάθεση εκδόσεων και κάθε έσοδο, γενικά, που θά προκύπτει άπό τή λειτουργία του.

Άρθρον 5 Διοίκηση του Ίδρύματος

1. Τό Ίδρυμα λειτουργεί υπό τήν επίβλεψη καί έποπτεία τής Ίερās Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Άθμυρού. Διοικείται από 15 μέλεις διοικητικό συμβούλιο. Τά μέλη του διοικητικού συμβουλίου διορίζονται μετά τών αναπληρωτών τους από τόν Μητροπολίτη Δημητριάδος καί Άθμυρού. Μετά τόν όρισμό του τό Διοικητικό Συμβούλιο συγκροτείται σέ σώμα έκλέγοντας τόν Πρόεδρο, τόν Άντιπρόεδρο, τό Γενικό Γραμματέα, τόν Όργανωτικό Γραμματέα, καί τόν Ταμία.

2. Ό Μητροπολίτης Δημητριάδος καί Άθμυρού μπορεί νά αντικαταστήσει έλεύθερα μέλος ή μέλη του Συμβουλίου άν κρίνει αυτό έπωφελές γιά τήν εύρυθμη καί άποδοτική λειτουργία του Ίδρύματος.

3. Η θητεία τών μελών του Διοικητικού Συμβουλίου όρίζεται τριετής, τά μέλη μπορούν νά έπαναδιορισθούν, ή δέ προσφορά τών υπηρεσιών τους γίνεται χωρίς μισθό ή άλλη παροχή, ως τιμητική.

Άρθρον 6 Άρμοδιότητες του Διοικητικού Συμβουλίου καί τών μελών του

1. Τό Διοικητικό Συμβούλιο άποφασίζει γιά κάθε θέμα τό όποιο άφορά στήν όργάνωση καί λειτουργία του Ίδρύματος. Άποφασίζει γιά τήν άπόκτηση καί διαχείριση τής περιουσίας του καθώς καί γιά τούς πόρους πού διατίθενται γιά τήν εκπλήρωση τών σκοπών του κατά τά κατωτέρω. Συντάσσει καί έγκρίνει ίδιον έτήσιο προϋπολογισμό καί άπολογισμό, διορίζει τό άπαραίτητο γιά τή λειτουργία του Ίδρύματος προσωπικό, όρίζει τήν άντιμισθία του σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τής ισχύουσας νομοθεσίας καί παύει αυτό, τρώοντας τή νόμιμη διαδικασία. Έχει γενικά τήν ευθύνη τής καλής καί χρηστής λειτουργίας του Ίδρύματος, έποπτεύει τό προσωπικό καί έλέγχει τή διαχείριση.

2. Τό Διοικητικό Συμβούλιο είναι άρμόδιο νά άποφασίζει γιά κάθε θέμα πού άφορά στή Διοίκηση του Ίδρύματος καί τή διαχείριση τής περιουσίας του. Ό Πρόεδρος εκπροσωπεί τό Ίδρυμα σέ όλες του τίς σχέσεις καί σέ κάθε δικαστική ή διοικητική άρχή. Συγκαλεί μέ άπόφασή του τό Διοικητικό Συμβούλιο, διευθύνει τίς συνεδριάσεις του ΔΣ, ύπογράφει τά πρακτικά καί επιβλέπει τή διαχείριση του Ταμείου. Υπογράφει κάθε έγγραφο καί σύμβαση του Ίδρύματος.

Τόν Πρόεδρο, σέ περίπτωση άπουσίας ή κωλύματος άντικαθιστά ό Άντιπρόεδρος, διατηρώντας τά ίδια δικαιώματα μέ τόν πρώτο.

3. Ό Γενικός Γραμματέας συνυπογράφει μέ τόν Πρόεδρο τά έγγραφα πός τρίτους, φροντίζει γιά τή σύνταξη τών πρακτικών του Δ.Σ., διεκπεραιώνει τήν άλληλογραφία, φυλάσσει τά έγγραφα καί τά βιβλία (έκτός από τά διαχειριστικά, τά όποια φυλάσσει καί τηρεί ό Ταμίας), ευθυνόμενος γιά τήν τυχόν καταστροφή ή τήν άπώλεια τούτων. Τόν Γ. Γραμματέα, όταν άπουσιάζει ή κωλύεται, αναπληρώνει ό Όργανωτικός Γραμματέας.

4. Ό Όργανωτικός Γραμματέας άσχολεϊται μέ τόν έτήσιο προγραμματισμό τών έκδηλώσεων καί δράσεων του Ίδρύ-

ματος σέ συνεργασία μέ τόν Γ. Γραμματέα καί τά άλλα μέλη του Δ.Σ. του Ίδρύματος.

5. Ό Ταμίας εισπράττει όλα τά έσοδα, έκδίδοντας καί ύπογράφοντας σχετικές άριθμημένες διπλότυπες άποδείξεις, καταθέτει τά έσοδα σέ ένα από τά πιστωτικά ιδρύματα, έχοντας τήν ευχέρεια νά παρακρατεί από αυτά ένα ποσό πού είναι αναγκαίο γιά τήν πληρωμή έκτακτων καί έπειγουσών, έκτελεί κάθε πληρωμή, ύστερα από έκδοση εντάλματος, πού φέρει τήν ύπογραφή του καί τήν ύπογραφή του Προέδρου, τηρεί καί φυλάσσει τά διαχειριστικά βιβλία καί στοιχεία καί πραγματοποιεί όποιαδήποτε πράξη κινήσεως τραπεζικών λογαριασμών.

6. Τό Διοικητικό Συμβούλιο μπορεί μέ άπόφασή του νά αναθέτει τήν εκπροσώπηση του Ίδρύματος γιά τήν έκτέλεση συγκεκριμένων πράξεων σέ μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου ή σέ τρίτο πρόσωπο.

7. Τό Διοικητικό Συμβούλιο άποφασίζει γιά τίς επενδύσεις καί τίς πλέον άσφαλείς τοποθετήσεις τών κεφαλαίων του Ίδρύματος, γιά τήν άπόκτηση, μεταβίβαση ή ύποθήκευση περιουσιακών αυτού στοιχείων καί γιά τήν εκμίσθωση ή μίσθωση κινητών ή άκινήτων. Άποδέχεται ή άποποιείται δωρεές, κληροδοσίες καί κληρονομίες. Έγειρει άγωγές, συμβιβάζεται καί παραιτείται σέ κάθε άνοιγείσα δίκη ή έξώδικη διαδικασία.

8. Τό Διοικητικό Συμβούλιο άποφασίζει γιά τίς προμήθειες γιά λογαριασμό του Ίδρύματος καί γιά τήν αύξηση τών πόρων του.

Άρθρον 7 Συνεδριάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου

1. Τό Διοικητικό Συμβούλιο συνεδριάζει ύστερα από πρόσκληση του Προέδρου ή του νομίμου αναπληρωτού του ή όταν τό ζητήσουν μέ έγγραφη αίτησή τους τρία τουλάχιστον μέλη, τά όποια θά αναφέρουν καί τά θέματα πού θά συζητηθούν.

2. Τό Διοικητικό Συμβούλιο λογίζεται σέ άπартία καί άποφασίζει νόμιμα όταν είναι παρόντα τουλάχιστον έννέα (9) μέλη. Οι άποφάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου λαμβάνονται κατά πλειοψηφία. Σέ περίπτωση ίσοψηφίας ύπερισχύει ή ψηφος του Προέδρου.

Άρθρον 8 Προσωπικό του Ίδρύματος

Τό Διοικητικό Συμβούλιο κρίνοντας τίς λειτουργικές ανάγκες του Ίδρύματος δύναται νά άποφασίσει τήν πρόσληψη προσωπικού εφαρμόζοντας τήν ισχύουσα σχετική εργατική νομοθεσία, δίδοντας πάντως προτεραιότητα στήν άποδοχή έθελοντικής συμμετοχής δράσης ένηλικών προσώπων.

Άρθρον 9 Δωρητές, Ευεργέτες, Μεγάλοι Ευεργέτες

1. Τό Διοικητικό Συμβούλιο μπορεί νά ανακηρύσσει Δωρητές, Ευεργέτες καί Μεγάλους Ευεργέτες του Ίδρύματος είτε έν ζωή εύρισκομένου είτε μετά θάνατον.

2. Δωρητές ανακηρύσσονται οι προσφέροντες στο Ίδρυμα χρηματικά ποσά ή περιουσιακά στοιχεία αξίας 500,00 έως 1000,00 ευρώ. Ευεργέτες, από 1000,00 μέχρι 5000,00 ευρώ. Μεγάλοι Ευεργέτες από 5000,00 ευρώ και άνω.

3. Δωρητές μπορούν να ονομάζονται από το Διοικητικό Συμβούλιο και πρόσωπα, τα όποια προσέφεραν σε αυτό άλλες εξαιρετικές υπηρεσίες. Τα ονόματα των δωρητών, ευεργετών και μεγάλων ευεργετών μπορούν να αναγράφονται σε μαρμάρινη πλάκα, αναρτημένη σε κατάλληλο χώρο στο κτίριο του Ίδρυματος.

Άρθρον 10 Τηρούμενα Βιβλία

Τό Ίδρυμα τηρεί τά έπόμєνα βιβλία:

- α. Βιβλίο περιουσιακών στοιχείων στό όποιο καταχωρείται ή κινητή και άκίνητη περιουσία του
- β. Βιβλίο Πρωτοκόλλου
- γ. Βιβλίο Αποφάσεων και Πρακτικών του Διοικητικού Συμβουλίου
- δ. Βιβλίο Αποθήκης
- ε. Βιβλίο Ταμείου
- στ. Γραμμάτια εισπράξεων
- ζ. Έντάλματα Πληρωμών

Τά παραπάνω βιβλία πρέπει νά φέρουν ίδια άριθμηση τό καθένα κατά φύλλο και νά είναι θεωρημένα πριν από τή χρήση τους από τήν Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος και Άθμυρου.

Άρθρον 11 Έλεγχος του Ίδρυματος

Οικονομικός και κάθε άλλος έλεγχος διενεργείται από τήν Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος και Άθμυρου. Τό Δημόσιο δικαιούται νά ένεργήσει έλεγχο, σύμφωνα μέ τίς κείμενες διατάξεις, έφ' όσον προηγουμένως ειδοποιηθεί έγγράφως ό Πρόεδρος του Ίδρυματος.

Άρθρον 12 Διάλυση του Ίδρυματος

Τό Ίδρυμα διαλύεται μέ απόφαση τής Δ.Ι.Σ. πού δημοσιεύεται στην Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως και στό έπίσημο δελτίο τής Εκκλησίας τής Ελλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» μετά από όμόφωνη και αιτιολογημένη απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού, μέ τήν παρουσία όλων των μελών του. Μετά τή διάλυση του Ίδρυματος, ή κινητή και άκίνητη περιουσία του Ίδρυματος περιέρχεται αυτοδικαίως στό νομικό πρόσωπο τής Ίεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος και Άθμυρου, ή όποια ύποχρεούται νά χρησιμοποιήσει αυτή γιά

άλλο παρεμφερή σκοπό, κατά τήν έλεύθερη και άπόλυτη κρίση του Μητροπολίτου.

Άρθρον 13 Τροποποίηση του Κανονισμού

Ό παρών Κανονισμός τροποποιείται μέ απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Ίδρυματος.

Η απόφαση λαμβάνεται διά πλειονοψηφίας των μελών του Συμβουλίου και δημοσιεύεται ως και ό παρών Όργανισμός.

Άρθρον 14

Θέματα πού άφορούν στην εύρυθμη λειτουργία του Ίδρυματος και δέν προβλέπονται από τίς διατάξεις του παρόντος Κανονισμού, όπως ό τρόπος διατήρησης των σχετικών βιβλίων, οι προϋποθέσεις παροχής υπηρεσιών και άγαθών, τά καθήκοντα των εργαζομένων σε αυτό και των έθελοντών ως και κάθε άλλο θέμα τό όποιο ανάγεται στην εύρυθμη και κανονική λειτουργία του Ίδρυματος, θά ρυθμίζονται κατά περίπτωση μέ απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου.

Άρθρον 15 Ίδρυση Παραρτημάτων

Μέ απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Ίδρυματος έπιτρέπεται ή ίδρυση παραρτημάτων στην περιφέρεια τής Ίεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος και Άθμυρου. Τά τής λειτουργίας αυτών ρυθμίζονται ως και του κεντρικού.

Άρθρον 16

Κάθε θέμα τό όποιο ανακύπτει κατά τήν έφαρμογή του παρόντος και δέν προβλέπεται ρητώς από αυτόν, ρυθμίζεται μέ απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου.

Άρθρον 17

Η ισχύς του Κανονισμού αυτού άρχεται από τήν ήμέρα δημοσίευσής του στην Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως. Ό παρών Κανονισμός νά δημοσιευθί στην Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως και στό περιοδικό «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Άρθρον 18

Άπό τή δημοσίευση του παρόντος Κανονισμού δέν προκαλείται δαπάνη σε βάρος τής Ίεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος και Άθμυρου.

Άθήνα, 12 Ιουνίου 2014

† Ό Άθμυρών ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ό Άρχιγραμματεός
Ό Διαυθείας Γαβριήλ

Κανονισμός Λειτουργίας Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: Γενικόν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

1. Τὰ ἄρθρα 29 παραγρ. 2 καὶ 59 παραγρ. 2 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Α' 146), καὶ τὸ ἄρθρο 68 παρ. 1, 5α' τοῦ ν. 4235/2014.

2. Τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χριστεπώνυμον Πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπὸ τὰς Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τοὺς ἱεροῦς Κανόνας καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους.

3. Τὰς ὑφισταμένας κοινωνικὰς, ποιμαντικὰς καὶ πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης.

4. Τὸν Κανονισμόν λειτουργίας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης (ΦΕΚ 653/Β'/1978).

5. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 51/23.5.2014 Πρᾶξιν καὶ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 571/23.5.2014 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Χρυσοστόμου.

6. Τὴν ἀπὸ 4.6.2014 Γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

Ἀποφασίζει

Τὴν μετονομασίαν τοῦ «Γενικοῦ Φιλανθρωπικοῦ Ταμείου» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης (ΦΕΚ 653/Β'/1978), σὲ «Γενικόν Φιλόπτωχον Ταμεῖον Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης» καὶ τὴν τροποποίηση καὶ ἀντικατάσταση τοῦ Κανονισμοῦ λειτουργίας αὐτοῦ ὡς ἀκολουθῶς:

Κανονισμός
Γενικοῦ Φιλόπτωχου Ταμείου
Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'
ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

Ἄρθρον 1
Σύστασις - Ἐπωνυμία

Εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης συνιστάται ἐκκλησιαστικόν φιλανθρωπικόν Ἴδρυμα μὴ κερδο-

σκοπικοῦ χαρακτῆρος, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Γενικόν Φιλόπτωχον Ταμεῖον Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης» (Γ.Φ.Τ.).

Ἄρθρον 2
Μορφή - Σφραγίς - Ἔδρα

α. Τὸ Γ.Φ.Τ. ἀποτελεῖ νομικὸ πρόσωπο ἰδιωτικοῦ δικαίου, συνεικουρεῖ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον αὐτῆς, εἶναι μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρος καὶ ἔχει αὐτοτελῆ διαχείρισιν.

β. Τὸ Γ.Φ.Τ. διαθέτει ἰδίαν σφραγίδα, κυκλικήν, ὁμοίαν μέ τὴν σφραγίδα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, φέρουσαν περίξ τὸν τίτλον «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΠΡΕΒΕΖΗΣ-ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ».

γ. Ἔδρα τοῦ Γ.Φ.Τ. εἶναι ἡ πόλις τῆς Πρεβέζης καὶ εἰδικώτερον τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης.

Ἄρθρον 3
Σκοπός

Σκοπὸς τοῦ Γ.Φ.Τ. εἶναι ἡ παροχὴ βοήθειας πάσης μορφῆς εἰς ἀπόρους, μονίμως ἢ προσωρινῶς διαμένοντας εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης. Εἰδικώτερον:

α. Ἡ οικονομικὴ ἐνίσχυσις ἀπόρων οἰκογενειῶν καὶ ἀτόμων.

β. Ἡ ἱατροφαρμακευτικὴ ὑποστήριξις ἀσθενῶν, ἡ διευκόλυνσις αὐτῶν διὰ εἰσαγωγῆν των εἰς νοσηλευτικὰ ἱδρύματα καὶ ἡ κατὰ τὸ δυνατόν κάλυψις δαπανῶν διὰ προβλήματα ὑγείας.

γ. Ἡ ἐνίσχυσις ἀπόρων μαθητῶν καὶ φοιτητῶν.

δ. Ἡ βράβευσις ἀριστούχων μαθητῶν καὶ φοιτητῶν, καὶ ἰδιαίτερος τῶν τέκνων ἀπόρων πολυτέκνων οἰκογενειῶν.

ε. Ἡ διανομὴ τροφίμων καὶ ρουχισμοῦ.

στ. Ἡ διοργάνωσις συσσιτίων - γευμάτων ἀγάπης.

ζ. Ἡ ἐνίσχυσις διὰ παροχῆς τακτικῶν, εἰ δυνατόν, βοηθημάτων εἰς νέους κυρίως ἀνθρώπους, ὅταν αἱ ὑφιστάμεναι συνθήκαι (παρατεταμένη οικονομικὴ ὑφεσις καὶ ἀνεργία) δέν εἶναι εὐνοϊκαὶ πρὸς δημιουργίαν καὶ ἐπιβίωσιν νέων οἰκογενειῶν.

η. Ἡ ἔκδοσις καὶ διάδοσις ἐντύπων καὶ γενικώτερον ἡ ὑποστήριξις πνευματικῶν, φιλανθρωπικῶν καὶ πολιτικῶν ἐκδηλώσεων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων αὐτῆς, ἰδιαίτερος δέ τοῦ διὰ τὴν νεότητα κατηχητικοῦ ἔργου αὐτῆς.

θ. Ἡ ὑποστήριξις ἄλλων κοινωφελῶν προσπαθειῶν ὑπὸ διαφόρων φιλανθρωπικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων, σωματείων, συλλόγων καὶ ἄλλων φορέων.

ι. Ἡ κάλυψις τῶν δαπανῶν λειτουργίας τοῦ Γ.Φ.Τ. καὶ ἡ ἀμοιβὴ τυχόν συνεργατῶν ἢ ὑπαλλήλων, ἀπαιτούμενων διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Γ.Φ.Τ.

ια. Ἡ κατὰ τὸ δυνατόν ἀντιμετώπισις τῶν γενεσιουργῶν αἰτίων τοῦ κοινωνικοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ τῆς πτωχείας.

ἄρθρον 4 Πόροι

Πόροι τοῦ Γ.Φ.Τ. εἶναι:

α. Αἱ ἀναγραφόμεναι εἰς τοὺς προϋπολογισμοὺς τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Μονῶν εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Γ.Φ.Τ.

β. Αἱ δωρεαὶ φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων.

γ. Τὸ προϊόν ἀπὸ τὴν διενέργειαν ἐιδικῶν ἐράνων - δι-
σκων τοῦ Γ.Φ.Τ.

δ. Ποσοστὸν 35% ἐκ τοῦ προϊόντος τοῦ ἐτησίου ΕΡΑΝΟΥ
ΑΓΑΠΗΣ.

ε. Τυχόν κρατικά ἐπιχορηγήσεις ἢ ἐπιδοτήσεις ἀπὸ προ-
γράμματα καταπολεμήσεως τοῦ κοινωνικοῦ ἀποκλεισμοῦ
καὶ τῆς ἐνδείας.

στ. Οἷονδήποτε ἄλλο ἔσοδον ἀπὸ πᾶσαν χρηστὴν πηγὴν.

ἄρθρον 5 Διοίκησις

α. Τὸ Γ.Φ.Τ. διοικεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς Διοικητικοῦ Συμ-
βουλίου, ἀποτελουμένου ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητρο-
πολίτου ὡς προέδρου, ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ νομίμου
ἀναπληρωτοῦ του, δηλαδὴ ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε Πρωτοσυ-
γκέλλου ἢ Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου, καὶ ἐκ τεσσά-
ρων μελῶν, κληρικῶν ἢ λαϊκῶν, μετὰ ἰσαριθμῶν ἀναπλη-
ρωματικῶν μελῶν.

β. Τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. ὀρίζονται ἐπὶ τριετῆ θητεία δυνάμει
νά ἐπαναδιορισθοῦν. Ἐκλείποντα, παραιτούμενα ἢ παυόμε-
να μέλη τοῦ Δ.Σ. ἀντικαθίστανται ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου
Προέδρου.

γ. Μέλη ἀπουσιάζοντα ἀδικαιολογήτως ἀπὸ τρεῖς (3) συ-
νεχεῖς συνεδριάσεις τοῦ Δ.Σ. ἢ μὴ τηροῦντα ἐχεμύθειαν διὰ
τὰ προσωπικά δεδομένα τῶν ὑπὸ τοῦ Γ.Φ.Τ. βοηθημένων
παύονται καὶ ἀντικαθίστανται ὑπὸ τοῦ Προέδρου.

δ. Τὸ Δ.Σ. συνεδριάζει τακτικῶς ἀνά διμήνην ἢ ἐκτάκτως,
κατόπιν ἀποχρώτους λόγου, τῆ προσκλήσει τοῦ Προέδρου
ἢ τῆ αἰτήσει δύο τουλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ.

ε. Τὸ Δ.Σ. εὐρίσκειται ἐν ἀπαρτία, ὅταν παρίστανται τὰ τρία
ἐκ τῶν πέντε μελῶν αὐτοῦ. Ἀποφασίζει κατὰ πλειοψηφίαν,
ἐν περιπτώσει δὲ ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψήφος τοῦ Προέ-
δρου.

στ. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ Δ.Σ. παρέχεται ἐθελοντικῶς καὶ ἀμι-
σθί, ὡς τιμητικὴ ἐκκλησιαστικὴ διακονία.

ἄρθρον 6 Ἀρμοδιότητες Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Τὸ Δ.Σ. ἀποφασίζει περὶ παντός θέματος ἀφορῶντος εἰς
τὴν λειτουργίαν τοῦ Γ.Φ.Τ. Εἰδικώτερον:

α. Μελετᾷ τρόπους καὶ ἀποφασίζει περὶ τῶν ληπτέων μέ-
τρων διὰ τὴν καλύτεραν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τοῦ Γ.Φ.Τ.

β. Διαχειρίζεται τὴν τυχόν περιουσίαν τοῦ Γ.Φ.Τ.

γ. Καταρτίζει καὶ ψηφίζει τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμόν
κατὰ μῆνα Νοέμβριον καὶ Ἀπολογισμόν τοῦ Γ.Φ.Τ. κατὰ μῆ-
να Φεβρουάριον ἐκάστου ἔτους καὶ ὑποβάλλει τούτους
πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον.

δ. Ἐγκρίνει τοὺς Προϋπολογισμοὺς καὶ Ἀπολογισμοὺς
τῶν Ἑνοριακῶν Φιλοπτώων Ταμείων (Ε.Φ.Τ.).

ε. Ἀσκεῖ τὴν ἐποπτείαν διὰ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ ἐπὶ τῆς
καθόλου λειτουργίας τοῦ Γ.Φ.Τ. καὶ τῶν παραρτημάτων
αὐτοῦ (Ε.Φ.Τ.).

στ. Τηρεῖ τὰ προβλεπόμενα διὰ τὸ Ἀρχεῖον τοῦ Γ.Φ.Τ. βι-
βλία, εἴτε εἰς χειρόγραφον εἴτε εἰς ἠλεκτρονικὴν μορφήν.

ζ. Δύνανται νὰ ἐξουσιοδοτῆ τὸν Πρόεδρον αὐτοῦ διὰ τὴν
παροχὴν ἐκτάκτων οικονομικῶν ἐνισχύσεων εἰς ιδιώτας, φι-
λανθρωπικά ἰδρύματα, Ἑνοριακὰ Φιλοπτώα Ταμεία ἢ
ἄλλους φορεῖς μέχρι χρηματικοῦ μηνιαίου ποσοῦ ὀριζομέ-
νου κατ' ἔτος ἀναλόγως πρὸς τὴν οικονομικὴν κατάστασιν
τοῦ Γ.Φ.Τ.

ἄρθρον 7 Ἀρμοδιότητες Προέδρου

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. τοῦ Γ.Φ.Τ.:

α. Ἐκπροσωπεῖ τὸ Γ.Φ.Τ. καὶ τὰ παραρτήματα αὐτοῦ
(Ε.Φ.Τ.) εἰς πᾶσαν ἔννομον σχέσιν αὐτῶν ἐναντι πάσης
ἀρχῆς.

β. Διορίζει τὸν Ὑπεύθυνον, τὸν Ταμίαν, τὸν Γραμματέα καὶ
τὸν Λογιστὴν τοῦ Γ.Φ.Τ. Τὰ καθήκοντα τούτων εἶναι δυνα-
τὸν νὰ ἀσκῶνται, ἐλλείψει προσωπικοῦ, καὶ ὑπὸ ἐνός μόνον
προσώπου, ἢ νὰ ἀνατίθενται σὲ ἐκκλησιαστικούς ὑπαλλή-
λους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς ἰδρυμάτων.

γ. Διορίζει τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια καὶ τοὺς Ταμίας τῶν
Ἑνοριακῶν Φιλοπτώων Ταμείων.

δ. Ἀσκεῖ τὴν ἐποπτείαν ἐπὶ τοῦ Γ.Φ.Τ. καὶ τῶν παραρτημά-
των αὐτοῦ (Ε.Φ.Τ.), ἡλύων διαιτητικῶς πᾶσαν ὀπουδήποτε
ἀναφυσόμενν διαφορὰν.

ε. Συγκαλεῖ εἰς συνεδρίασιν τὸ Δ.Σ. τοῦ Γ.Φ.Τ. τακτικῶς
ἀνά διμήνην καὶ ἐκτάκτως, ὡσάκις παρουσιάζεται ἀνάγκη,
καταρτίζει τὸν πίνακα τῶν πρὸς συζήτησιν θεμάτων καὶ ὑπο-
γράφει τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ Ἰδρυματος.

στ. Ἀποφασίζει περὶ παντός ἀνακύπτοντος θέματος μὴ
προβλεπομένου ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας καὶ τοῦ πα-
ρόντος Κανονισμοῦ.

ζ. Τὸν Πρόεδρον ἀπόντα ἢ κωλυόμενον ἀναπληροῖ ὁ
ἐκάστοτε Πρωτοσύγκελλος ἢ Γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπίτρο-
πος.

ἄρθρον 8 Τηρούμενα βιβλία

α. Τὸ Γ.Φ.Τ. τηρεῖ Ἀρχεῖον μὲ τὰ ἀκόλουθα βιβλία:

1. Βιβλίον Πράξεων τοῦ Δ.Σ.
2. Βιβλίον Πρωτοκόλλου Ἀλληλογραφίας.
3. Βιβλίον Ταμείου.

4. Βιβλίον κινητής καί ακινήτου περιουσίας του Γ.Φ.Τ.
5. Γραμμάτια Εισπράξεων καί Έντάληματα Πληρωμών.
6. Βιβλίον άρχείου τών βοηθουμένων άπόρων.

β. Τά βιβλία τηροϋνται υπό του Γραμματέως, του Ταμίου καί του Λογιστου του Γ.Φ.Τ. Έν συνεργασία μετά τών μελών του Δ.Σ. καθορίζεται ποία έκ τών άνωτέρω βιβλίων θά είναι εις χειρόγραφον καί ποία εις ήλεκτρονικήν μορφήν.

Άρθρον 9

Καθήκοντα Γραμματέως - Ταμίου - Λογιστου

1. Ο Σεβασμιώτατος-Πρόεδρος του Γ.Φ.Τ. διορίζει τόν Γραμματέα, τόν Ταμίαν καί τόν Λογιστήν του Ίδρύματος. Έλλείψει προσωπικού, κατά τό άρθρον 7, παρ. β του παρόντος, τά καθήκοντα τούτων δύναται νά άνατεθούν εις έν μόνον πρόσωπον.

2. Ο οϋτω πως υπεύθυνος τών ως άνω καθηκόντων:

α. Τηρεί τά υπό του άρθρου 8 του παρόντος προβλεπόμενα βιβλία Άρχείου του Γ.Φ.Τ.

β. Διενεργεί άπάσας τάς εισπράξεις καί πληρωμάς του Γ.Φ.Τ. κατά τάς προβλεπομένες νομίμους διαδικασίας.

γ. Διακινεί τήν άλληλογραφίαν του Ίδρύματος, θέτων αυτήν υπ' όψιν του Προέδρου καί φυλάσσει τό Άρχείον καί τήν σφραγίδα του Ίδρύματος.

δ. Έκ τών πραγματοποιουμένων έσόδων κρατεί εις χείρας του διά τάς τρεχούσας άνάγκας μέχρι του ποσού τών 5.000 € κατά μήνα, καταθέτων τά υπόλοιπα εις λογαριασμόν άνεγνωρισμένης Τραπεζής ή άλλου πιστωτικού ιδρύματος επ' όνόματι του Γ.Φ.Τ.

ε. Πάσα άνάληψις έκ του λογαριασμου αυτού μέχρι μέν του ποσού τών 10.000 € δύναται νά πραγματοποιηίται διά έξουσιοδοτήσεως του Ταμίου του Γ.Φ.Τ. υπό του Προέδρου αυτού, διά πάν δέ ποσόν άνω τών 10.000 € άπαιτείται πράξις του Δ.Σ. έξουσιοδοτούσα τόν Ταμίαν. Άκριβή αντίγραφα τών έξουσιοδοτήσεων τούτων, υπογεγραμμένα υπό του Προέδρου, κατατίθενται εις τήν Τράπεζαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΕΝΟΡΙΑΚΑ ΦΙΛΟΠΤΩΧΑ ΤΑΜΕΙΑ

Άρθρον 10

Σύστασις - Έδρα - Σφραγίς - Σκοποί - Πόροι

1. Διά τήν καλύτεραν έξυπηρέτησιν τών σκοπών του Γ.Φ.Τ. ιδρύεται εις πάσαν Ένορίαν, έχουσαν τήν προς τουτο δυνατότητα, παράρτημα του Γ.Φ.Τ. υπό τήν έπωνυμίαν «ΕΝΟΡΙΑΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ» (Ε.Φ.Τ.).

2. Τά Ε.Φ.Τ. δέν έχουν ιδίαν νομικήν ύπόστασιν, έδρα δέ αϋτών είναι ο κεντρικός Ναός εκάστης ένορίας.

3. Τό Ε.Φ.Τ. διαθέτει σφραγίδα κυκλικήν όμοίαν μέ τήν σφραγίδα του ένοριακου ναου, εις τόν τίτλον της οποίας αναγράφεται: «ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ... - ΕΝΟΡΙΑΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ».

4. Σκοποί καί πόροι τών Ε.Φ.Τ. όρίζονται οι αντίστοιχοι σκοποί καί πόροι του Γ.Φ.Τ. Έπιπλέον όρίζονται ως πόροι τών Ε.Φ.Τ. καί:

α) Τά προερχόμενα έκ τών υπέρ τών πτωχών κυτίων έσοδα.

β) Ποσοστόν 65% έκ του προϊόντος του έτησιου «Έράνου Άγάπης» της Ίερās Μητροπόλεως.

Άρθρον 11

Μορφή - Διοικήσις - Λειτουργία

α. Τό Ε.Φ.Τ. δέν άποτελεί ιδιαίτερον νομικόν πρόσωπον, άλλ' υπάγεται εις τό νομικόν καθεστώς υπό τό όποϊον λειτουργεί τό Γ.Φ.Τ.

β. Μέλη - συνδρομηταί του Ε.Φ.Τ. θεωροϋνται αυτοδικαίως άπαντες οι ένήλικες άμφοτέρων τών φύλων ένορίται.

γ. Τό Ε.Φ.Τ. διοικείται υπό έπταμελοϋς Διοικητικού Συμβουλίου άποτελουμένου έξ ενός Έφημερίου, ως Προέδρου, ενός (1) μέλους του Έκκλησιαστικού Συμβουλίου του Ένοριακου Ίερου Ναου, ως συνδέσμου καί πέντε (5) κατοίκων της Ένορίας, λαμβανομένων έκ του σώματος κυριώς τών ένοριτισσών.

δ. Η θητεία τών μελών είναι τριετής, δυναμένη νά ανανεοϋται.

ε. Τά μέλη του Δ.Σ. προτείνονται υπό του Έφημερίου - Προέδρου καί διορίζονται υπό του Σεβασμιωτάτου - Προέδρου του Γ.Φ.Τ.

στ. Η συμμετοχή εις τό Δ.Σ. είναι έθελοντική, τιμητική καί άμισθος.

ζ. Τό Δ.Σ. συγκαλείται τακτικώς άνά δίμηνον τή προσκλήσει του Προέδρου καί εκτάκτως, όσάκις δεήσει, ή τή αιτήσει δύο τουλάχιστον μελών αϋτου. Μέλη τά όποία άπουσιάζουν άδικαιολογήτως άπό τρεις (3) συνεχείς συνεδριάσεις του Δ.Σ. θεωροϋνται αυτοδικαίως παραιτηθέντα καί αντικαθίστανται συνωδά τή παρ. ε' του παρόντος άρθρου. Όσαϋτως παύονται τά μέλη, τά όποία δέν τηροϋν τήν δέουσαν έμεμύθειαν ως προς τά προσωπικά δεδομένα τών υπό του Ε.Φ.Τ. βοηθουμένων ατόμων.

η. Τό Δ.Σ. κατά τήν πρώτην συνεδρίαν αϋτου εκλέγει Ταμίαν, ο όποϊος διορίζεται υπό του Σεβασμιωτάτου - Προέδρου του Γ.Φ.Τ.

θ. Τό Δ.Σ. τηρεί τά άπαραίτητα βιβλία διά τό Άρχείον του Ε.Φ.Τ., άντιστοιχως προς τά τηρούμενα υπό του Γ.Φ.Τ. βιβλία. Έπί πλέον τούτων τηρείται καί τό Βιβλίον Πρακτικών Καταμετρήσεως, διά τήν αναγραφήν τών εισπράξεων έκ του κυτίου του Ε.Φ.Τ. καί έκ τυχόν έράνων καί δίσκων. Άπαντα τά τηρούμενα βιβλία του Ε.Φ.Τ. φέρουν θεώρησιν της Ίερās Μητροπόλεως.

ι. Η καταμέτρηση τών έσόδων έκ του κυτίου του Ε.Φ.Τ. γίνεται παρουσία του Προέδρου καί δύο τουλάχιστον έκ τών μελών του Δ.Σ. Διά πάσαν καταμέτρησην καταχωρείται καί υπογράφεται Πρακτικόν Καταμετρήσεως εις τό αντίστοιχον βιβλίον.

ια. Ο Ταμίας διενεργεί πάσαν εισπραξιν ή πληρωμήν διά τό Ε.Φ.Τ., εκδίδων τά άντιστοιχως προβλεπόμενα γραμμάτια εισπράξεων καί έντάληματα πληρωμών.

ιβ. Ο Ταμίας κρατεί εις χείρας του διά τάς τρεχούσας άνάγκας μέχρι του ποσού τών 1.000 € κατά μήνα, καταθέτων τά

έπιπλέον χρήματα εις λογαριασμόν άνεγνωρισμένης Τραπεζής ή έτέρου πιστωτικού ιδρύματος έπ' όνόματι του Ε.Φ.Τ.

ιγ. Διά πάσαν ανάληψιν έκ του λογαριασμού αυτού συντάσσεται πράξις του Δ.Σ. ύποβαλλομένη πρός έγκρισιν εις τόν Πρόεδρον του Γ.Φ.Τ., άκριβές αντίγραφον τής όποίας προσκομίζεται εις τήν Τράπεζαν.

ιδ. Τό Δ.Σ. συντάσσει τόν έτήσιον Προϋπολογισμόν κατά μήνα Νοέμβριον και Άπολογισμόν του Ε.Φ.Τ. κατά μήνα Φεβρουάριον έκάστου έτους και ύποβάλλει τούτους πρός έγκρισιν εις τό Γ.Φ.Τ.

ιε. Εις περίπτωσην καταργήσεως του Ε.Φ.Τ. ένορίας τινός ή τυχόν περιουσία αυτού περιέρχεται εις τό Γ.Φ.Τ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'
ΓΕΝΙΚΑ

Άρθρον 12
Γενική Συνέλευσις

1. Η Γενική Συνέλευσις του Γ.Φ.Τ. συγκαλεΐται τακτικώς κατά μήνα Μάιον έκάστου έτους και έκτάκτως τή προσκλήσει του Σεβασμιωτάτου - Προέδρου αυτού ή τή αιτήσει των Δ.Σ. του 1/3 του συνολικού άριθμού των Ε.Φ.Τ.

2. Εις τήν Γενικήν Συνέλευσιν μετέχουν οι Πρόεδροι των Ε.Φ.Τ. και τά Δ.Σ. αυτών.

3. Κατά τήν Γενικήν Συνέλευσιν γίνεται έκθεσις πεπραγμένων και άναφορά εις τό έπιτελεσθέν ύπό του Γ.Φ.Τ. και των Ε.Φ.Τ. έργον και έκφέρονται γνώμαι και παρατηρήσεις διά τήν καλύτεραν έπιτέλειαν τής όλης λειτουργίας του Ιδρύματος.

Άρθρον 13

Εις περίπτωσην καταργήσεως του Ιδρύματος του Γ.Φ.Τ. άπασα ή κινητή και άκίνητος περιουσία αυτού περιέρχεται αυτοδικαίως εις τήν Ίεράν Μητρόπολιν Νικοπόλεως και Πρεβέζης.

Άρθρον 14

Πάν θέμα μή προβλεπόμενον ύπό του παρόντος Κανονισμού ρυθμίζεται δι' άποφάσεως του Σεβασμιωτάτου - Προέδρου του Γ.Φ.Τ. κατά τό άρθρ. 7, παρ. σ' του παρόντος.

Άρθρον 15

Η ισχύς του παρόντος άρχεται από τής δημοσιεύσεως αυτού εις τήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως και εις τό Έπίσημον Δελτίον τής Έκκλησίας τής Ελλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Άρθρο 16

Κάλυψη δαπάνης

Έκ τής δημοσιεύσεως του παρόντος Κανονισμού ουδεμία δαπάνη εις βάρος του προϋπολογισμού τής Ίερας Μητροπόλεως Νικοπόλεως και Πρεβέζης προκαλεΐται.

Άθηναι, 12 Ιουνίου 2014

† Ο Άθηνών ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ο Άρχιγραμματεΐς
Ο Διαυθείας Γαβριήλ

Κανονισμός υπ' αριθμ. 257/2014
Περί λειτουργίας, διοικήσεως και διαχειρίσεως
του Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνος Λευκάδος
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λευκάδος καὶ Ἱθάκης

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

1. Τὰ ἄρθρα 1 παρ. 4 καὶ 59 παρ. 1 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Α' 146),

2. Τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπὸ τὰς Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους,

3. Τὰς ὑφισταμένας κοινωνικὰς καὶ πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λευκάδος καὶ Ἱθάκης,

4. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 171/7.3.2014 Ἀπόφασιν καὶ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 282/11.3.2014 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λευκάδος καὶ Ἱθάκης κ. Θεοφίλου,

5. Τὴν ἀπὸ 12.5.2014 Γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

6. Τὴν ἀπὸ 16.5.2014 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

Ψηφίζει τὸν ὑπ' ἀριθμ. 257/2014 Κανονισμόν ἔχοντα οὕτω:

Κανονισμός υπ' αριθμ. 257/2014
 Περί λειτουργίας, διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως
 τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ
 Ἁγίου Βησσαρίωνος Λευκάδος
 τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λευκάδος καὶ Ἱθάκης

Ἄρθρον 1

1. Ὁ Ἱερός Ναός Ἁγίου Βησσαρίωνος, ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης τοῦ θαυματουργοῦ, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται ἐν τῇ συνοικίᾳ «Ἁγία Κἀρα» τῆς πόλεως τῆς Λευκάδος, ἐκπαθαί ἐκτεθειμένος εἰς τὴν δημόσιαν λατρείαν, ἀνακηρύσσεται Ἱερόν Προσκύνημα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θά λειτουργεῖ ὡς ἐκκλησιαστικό νομικό πρόσωπο Ἰδιωτικοῦ δικαίου (Ν.Π.Ι.Δ.).

2. Ἡ ἔδρα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος τοποθετεῖται στή συνοικία «Ἁγία Κἀρα» τῆς πόλεως Λευκάδος, ὅπου εὐρίσκεται ὁ ἱστορικός Ἱερός Ναός Ἁγίου Βησσαρίωνος Λευκά-

δος. Ἐχει δική του κυκλική σφραγίδα, πού φέρει στό κέντρο αὐτῆς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνος καὶ κυκλικὰ τίς λέξεις «Ἱερά Μητρόπολις Λευκάδος καὶ Ἱθάκης-Ἱερός Προσκυνηματικός Ναός Ἁγίου Βησσαρίωνος Λευκάδος», ὑπάγεται δέ πνευματικά καὶ διοικητικά στήν Ἱερά Μητρόπολη Λευκάδος καὶ Ἱθάκης, τῆς ὁποίας τό ἔργο ἐπικουρεῖ.

Ἄρθρον 2

Σκοπός τοῦ ἀνωτέρω Ἱεροῦ Προσκυνηματος εἶναι ἡ ἀνάδειξη, συντήρηση, ἐπισκευή καὶ προβολή αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἡ καλλιέργεια, προαγωγή καὶ ἐνίσχυση τοῦ λειτουργικοῦ, ποιμαντικοῦ, θεολογικοῦ, ἐκπαιδευτικοῦ, πνευματικοῦ, φιλανθρωπικοῦ, πολιτιστικοῦ καὶ ἐν γένει ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Μητροπολιτικῆς Περιφέρειας Λευκάδος καὶ Ἱθάκης.

Ἄρθρον 3

Ἡ διοίκηση καὶ ἡ διαχείριση τοῦ ἀνωτέρω Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ ἀσκεῖται ἀπὸ πενταμελῆ Διοικητική καὶ Διαχειριστική Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη, ὡς Πρόεδρο, μέ ἀναπληρωτὴ αὐτοῦ ἓνα κληρικό, τόν ὁποῖο ὀρίζει ἐκάστοτε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης καὶ τέσσαρα μέλη λαϊκά, ἄνδρες ἢ γυναῖκες, κατοίκους Λευκάδος. Ὁ διορισμός τῶν λαϊκῶν μελῶν γίνεται ἀπὸ τό Μητροπολιτικό Συμβούλιο, μετὰ ἀπὸ σχετική πρόταση τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου. Ἡ θτεία τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς αὐτῆς εἶναι τριετής. Ἡ Ἐπιτροπή διέπεται ἀπὸ τίς διατάξεις πού ἰσχύουν γιά τὰ Ἐκκλησιαστικά Ἐνοριακά Συμβούλια, οἱ δέ πράξεις αὐτῆς ὑπόκεινται στήν ἔγκριση τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Τό Νομικό Πρόσωπο τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ἐκπροσωπεῖται ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων καὶ κάθε ἄλλης Ἀρχῆς ἀπὸ τόν Πρόεδρο τῆς Διοικητικῆς καὶ Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς ἢ ἀπὸ ἄλλο μέλος αὐτῆς, ρητῶς ὀριζομένου δι' ἀποφάσεως αὐτῆς.

Ἄρθρον 4

Ἡ Διοικητική καὶ Διαχειριστική Ἐπιτροπή ἀσκεῖ τίς ἐξῆς ἀρμοδιότητες:

α. Μεριμνᾷ γιά τὴν νόμιμη διαχείριση τῶν Ἐσόδων καὶ τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

β. Συντάσσει τόν Προϋπολογισμό Έσόδων και Έξόδων κάθε έτους, καθώς και τόν οικονομικό Απολογισμό.

γ. Τηρεί και ενημερώνει πάντοτε τά έξής βιβλία:

- 1) Πρωτοκόλλου,
 - 2) Πρακτικών Συνεδριάσεων Δ.Δ.Ε.,
 - 3) Έσόδων και Έξόδων μετά τών αντίστοιχων διηλοτύπων αποδείξεων, καθώς και Γραμματίων και Ένταλμάτων,
 - 4) Περιουσιακών στοιχείων,
 - 5) Αφιερωμάτων και τιμαλφών και
 - 6) Τελήσεως ιερών Μυστηρίων γάμων και βαπτίσεων.
- δ. Αποφασίζει για τήν πρόσληψη του προσωπικού, ήτοι δύο (2) ιεροψαλτών και ενός (1) νεωκόρου.

ε. Αποφασίζει για όποιοδήποτε θέμα πού έχει σχέση με τήν καλή συντήρηση του ιεροῦ Ναοῦ, καθώς και για όποιοδήποτε άλλο θέμα του Ιεροῦ Προσκυνηματος πού ήθελε παρουσιασθεί.

Άρθρον 5

Πόροι του Ιεροῦ Προσκυνηματος είναι:

α) Οι Εισπράξεις από τήν διάθεση τών κερών, τήν περιφορά δίσκων, τίς τελούμενες ιεροπραξίες και τήν κατά νόμον έκποίηση αφιερωμάτων.

β) Οι δωρεές, κληρονομίες και κάθε είδους προσφορές τών πιστών.

γ) Τά έσοδα από τήν ακίνητη περιουσία του Ιεροῦ Προσκυνηματος.

Άρθρον 6

Τά έσοδα του Ιεροῦ Προσκυνηματος διατίθενται:

α) Για τήν συντήρηση, τόν έξωραϊσμό και τήν μελλοντική επέκταση του Ιεροῦ Ναοῦ.

β) Για τήν κάλυψη τών δαπανών λειτουργίας του Ναοῦ και για τή μισθοδοσία του προσωπικού.

γ) Για τήν καταβολή τών εκάστοτε νομίμων εισφορών.

δ) Για τήν ενίσχυση του Γενικού Φιλοπτώχου Ταμείου, του Εκκλησιαστικού Γηροκομείου, του Κέντρου Νεότητας, τών Εκκλησιαστικών Μαθητικών Κατασκηνώσεων και του έν γένει πνευματικού έργου τής Ιερῆς Μητροπόλεως Λευκάδος και Ιθάκης, σέ ποσοστό πού καθορίζεται με απόφαση του Μητροπολιτικού Συμβουλίου.

Άρθρον 7

Όποιοδήποτε άλλο διοικητικό ή διαχειριστικό θέμα πού αφορά στο Ιερό Προσκύνημα, αλλά δέν περιλαμβάνεται στον παρόντα Κανονισμό, αντιμετωπίζεται από τίς ισχύουσες Εκκλησιαστικές διατάξεις και ειδικά από τόν Κανονισμό 8/1979 «Περί Ιερών Ναών και Ένοριών».

Άρθρον 8

Κατάργησης του Ιεροῦ Προσκυνηματος ή τροποποίησης του παρόντος Κανονισμού γίνεται δι' Αποφάσεως τής Ιερῆς Συνόδου τής Ιεραρχίας τής Εκκλησίας τής Ελλάδος, κατόπιν όμοφώνου απόφάσεως τής Διοικητικής και Διαχειριστικής Επιτροπῆς, έγκρινομένης υπό του Μητροπολιτικού Συμβουλίου και τής Διαρκούς Ιερῆς Συνόδου, τής Συνοδικῆς ταύτης απόφάσεως δημοσιευομένης διά τής Εφημερίδος τής Κυβερνήσεως και του επισήμου Δελτίου τής Εκκλησίας τής Ελλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Είς περίπτωση κατάργήσεως του Ιεροῦ Προσκυνηματος, όπασα ή κινητή και ακίνητος περιουσία αυτού περιέρχεται είς τό Νομικό Πρόσωπο τής Ιερῆς Μητροπόλεως Λευκάδος και Ιθάκης.

Άρθρον 9

1. Ο παρόν Κανονισμός ισχύει από τής δημοσιεύσεως αυτού διά τής Εφημερίδος τής Κυβερνήσεως. Ο Κανονισμός δημοσιεύεται επίσης και διά του επισήμου Δελτίου τής Εκκλησίας τής Ελλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Άρθρον 10

Κάλυψις δαπάνης

Μέ τόν παρόντα Κανονισμό ούδεμία δαπάνη προκαλείται σέ βάρος του προϋπολογισμού του Νομικού Προσώπου τής Ιερῆς Μητροπόλεως Λευκάδος και Ιθάκης. Οιαδήποτε μελλοντική δαπάνη θά έγγράφεται στον οικείο Προϋπολογισμό.

Άθηναι, 25 Ιουνίου 2014

† Ο Άθηνών ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ο Αρχιγραμματεῦς

Ο Διαυλείας Γαβριήλ

Κανονισμός 256/2014
Περί ανακηρύξεως ως Προσκυνηματικού,
διοικήσεως καί διαχειρίσεως
του Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς Σγράπας Πυλίας,
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τά ἄρθρα 1 παρ. 4 καί 59 παρ. 1 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2. Τά ἄρθρα 68 παρ. 4 καί 5 τοῦ Ν. 4235/2014 (Α' 32).

3. Τάς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπὸ τὰς Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας καί τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

4. Τάς ὑφισταμένας κοινωνικὰς καί πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας.

5. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 620/19.12.2013 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας καί τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 222/14.5.2014 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου.

6. Τὴν ἀπὸ 2.4.2014 Γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

7. Τὴν ἀπὸ 15.5.2014 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

Ψηφίζει καί ἐγκρίνει τὸν Κανονισμόν 256/2014, ἔχοντα οὕτω:

Κανονισμός 256/2014

Περί ανακηρύξεως ὡς Προσκυνηματικοῦ,
 διοικήσεως καί διαχειρίσεως
 τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς Σγράπας Πυλίας,
 τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας

Ἄρθρον 1

Ὁ ἐπὶ τῆς περιοχῆς Σγράπας Πυλίας Ἱερός Ναός τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, ὁ ὁποῖος ἀπολαύει τῆς ἀγάπης καί εὐσεβείας τῶν κατοίκων τῆς Μεσσηνίας, ἔχει ἀπὸ ἐτῶν καταστῆ προσκυνηματικός τόπος καί ἱερός παμμεσσηνιακός χώρος τελήσεως

Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καί ἁγιαστικῶν πράξεων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀνακηρύσσεται Ἱερόν Προσκύνημα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας καί ἀποτελεῖ ἐκκλησιαστικόν Νομικόν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Ν.Π.Ι.Δ.), τελοῦν ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, διοικούμενον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καί φέρον τὴν ἐπωνυμίαν «Ἱερόν Προσκύνημα Ζωοδόχου Πηγῆς Σγράπας Πυλίας», μέ ἔδρα αὐτοῦ τὸν ὡς ἄνω Ἱερό Ναό.

Ἄρθρον 2

Σκοποί

Σκοποί τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος εἶναι:

α) Ἡ καλλιέργεια τοῦ λειτουργικοῦ καί λατρευτικοῦ βίου, ἰδιαίτερως δέ ἡ τιμὴ καί ἡ προσκύνησις τῆς ἱερᾶς, θαυματουργοῦ, παλαιφάτου καί περιπτύστου εἰκόνας τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

β) Ἡ προαγωγή καί ἐξυπηρέτησις τῆς πάσης φύσεως λειτουργίας, ἡ συντήρησις καί ἡ οἰκοδομικὴ ἐπέκτασις τῶν προσκτισμάτων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ὡς καί ἡ οικονομικὴ στήριξις αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐτησίων προσόδων του.

γ) Ἡ ἀνάπτυξις καί ἐνίσχυσις χριστιανικοῦ, φιλάνθρωπικοῦ, κοινωνικοῦ καί ἱεραποστολικοῦ ἔργου πρὸς ὄφελος τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς τοῦ Προσκυνηματος καί τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας.

δ) Ἡ οικονομικὴ ἐνίσχυσις τῆς χριστιανικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῆς νεότητος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας (κατασκηνώσεις Ι.Μ.Μ., Γραφεῖον Νεότητος Ι.Μ.Μ. κ.λ.π.) δι' ἀπολήψεως ποσοστοῦ 20% ἐκ τῶν κατ' ἔτος καθαρῶν ἐσόδων τῆς διαχείρισις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

ε) Ἡ ἐν γένει οικονομικὴ στήριξις εἰς ἀπόρους ἢ ἡ χορήγησις ὑποτροφιῶν εἰς ἀπόρους σπουδαστὰς.

Ἄρθρον 3

Πόροι

Πόροι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος εἶναι:

α) Αἱ πρόσοδοι τοῦ Ι. Προσκυνηματος ἐκ κηροῦ, ἀφιερωμάτων, δωρεῶν κ.λπ. καί ἐκ τῆς ἀκινήτου καί κινητῆς περιουσίας αὐτοῦ.

β) Αι έπιχορηγήσεις καί αι έν γένει εισφοραί τών έκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων, τών ἄλλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου ἢ ιδιωτικοῦ Δικαίου, ἡμεδαπῶν ἢ ἀλλοδαπῶν.

γ) Αἱ ἀφιέρωσεις καί δωρεαί τῶν φιλοανθρώπων, αἱ κληρονομίαί καί κληροδοσίαι, ὡς καί πᾶσα ἔτερα πρὸς τό Ἱ. Προσκύνημα προσφορά εἰς χρῆμα ἢ εἶδος.

δ) Αἱ λοιπαὶ πάσης φύσεως ἐπιχορηγήσεις ἢ χρηματοδοτήσεις.

ἄρθρον 4 Διοίκησις

Τό Ἱερό Προσκύνημα τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας καί διοικεῖται ἀπὸ τριμελῆς (3) Διοικητικόν Συμβούλιον, τό ὁποῖον συγκροτεῖται ἀπὸ:

α) Τόν ἐκάστοτε Μητροπολίτην Μεσσηνίας ὡς Πρόεδρον, ἀναπληρούμενον ἀπὸ τόν νόμιμον ἢ τόν εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένο ἀναπληρωτὴν του.

β) Ἐκ τοῦ ὑπηρετοῦντος παρὰ τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ζωοδόχου Πηγῆς ἐφημερίου τῆς Μητροπόλεως Μεσσηνίας ὡς Συμβούλου, ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Μεσσηνίας ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένου ἀναπληρωτῆ του (κατὰ προτίμησιν ἐκ τῶν ἐφημερίων τοῦ Ἱ. Προσκυνηματος ἢ ἐλλείψει αὐτῶν ἐξ ἑτέρων κληρικῶν τῆς Ἱ.Μ.Μ.). Ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως ἐφημερίου ὑπηρετοῦντος παρὰ τῷ Ἱερῷ Προσκυνηματι ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Μεσσηνίας ἕτερος κληρικός τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τακτικῶν μελῶν.

γ) Ἐκ λαϊκοῦ χριστιανοῦ ὀρθοδόξου διακεκριμένου διὰ τὴν εὐσέβειάν του, ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἐπὶ τριετῆ θτεία δυναμένη νά ἀνανεοῦται.

ἄρθρον 5

Καθήκοντα τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

1. Τό Διοικητικόν Συμβούλιον διοικεῖ τό Ἱερόν Προσκύνημα καί μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν του. Εἶναι ἀρμόδιο διὰ τὴν ἐν γένει διαχείριση ἀπασῶν τῶν ὑποθέσεων τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος, τὴν ὁποία διεξάγει αὐτοτελῶς, ὡστε νά μὴ συγχέεται μέ ἑτέρας ὑπηρεσίας ἢ διαχειρίσεις εὐαγῶν Ἰδρυμάτων ἢ Κληροδοτημάτων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας.

α) Καταρτίζει καί ψηφίζει τόν Προϋπολογισμόν καί Ἀπολογισμόν Ἐσόδων καί Ἐξόδων, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει πρὸς ἔγκρισιν εἰς τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας.

β) Ἀποφασίζει τὴν, ὑπὸ ὄρο ἢ μὴ, ἀποδοχὴ ἢ ἀποποίηση κληρονομίας, κληροδοσίας, δωρεᾶς ἢ ἑτέρας εισφορᾶς.

γ) Ἀποφασίζει διὰ τὴν σύναψη παντός εἶδους συμβάσεων, ἀποφασίζει περὶ τῶν ἐσόδων καί δαπανῶν τοῦ Προσκυνηματος, προσλαμβάνει καί ἀπολύει τό προσωπικόν τοῦ Προσκυνηματος.

δ) Λαμβάνει πᾶσα δυνατὴν μέριμναν διὰ τὴν συντήρησιν, μελέτην, διάσωσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καί τῶν προσκτισμάτων αὐτοῦ.

ε) Λαμβάνει ἀποφάσεις περὶ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ λατρευτικοῦ ἔργου, τὴν ἐσωτερικὴν ὀργάνωσιν τῆς διοικήσεως καί διαχειρίσεως καί τὴν ἐν γένει λειτουργίαν τοῦ Προσκυνηματος, καί τὰς πάσης φύσεως χριστιανικᾶς, κοινωνικᾶς, μορφωτικᾶς καί πολιτιστικᾶς δραστηριότητάς του καί συνεργασίας του μετὰ τρίτων φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων.

στ) Ἀποφασίζει ἐπὶ παντός ἑτέρου θέματος, μὴ προβλεπομένου εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

2. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται παρόντων καί τριῶν Μελῶν τακτικῶν ἢ τῶν ἀναπληρωτῶν των.

ἄρθρον 6

Καθήκοντα τοῦ Προέδρου

Ὁ Σεβασμιώτατος Πρόεδρος, ἐκτός τῶν προαναφερθεισῶν ἀρμοδιοτήτων του, ἐνεργεῖ καί τὰ κατωτέρω ὀριζόμενα:

α) Ἐκπροσωπεῖ τό Ἱερό Προσκύνημα ἐνώπιον ἀπασῶν τῶν ἀρχῶν ἢ ἐκχωρεῖ ἐγγράφως κατὰ περίπτωσιν τό δικαίωμα τοῦτο εἰς ἕτερον μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἢ καί εἰς πρόσωπον ἐκτός αὐτοῦ.

β) Προσκαλεῖ τό Διοικητικόν Συμβούλιον καί διευθύνει τὰς συνεδριάσεις του.

γ) Ὑπογράφει ἅπαντα τὰ ἐξερχόμενα ἔγγραφα.

δ) Μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐκτέλεση τῶν ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ ἐντελλόμενος ὑπ αὐτοῦ ὑπογράφει ἀπᾶσας τὰς πράξεις καί τὰ ἔγγραφα, αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν εἰς τό προσωπικόν, τὰ χρηματικά ἐντάλλματα, τὰς πάσης φύσεως συμβάσεις, ὡς καί πάντα τὰ ἔγγραφα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος. Αἱ κατὰ τό χρονικόν διάστημα μεταξύ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Δ.Σ. τυχόν πράξεις καί ἔγγραφα τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ ἐντελλομένου ὑπ' αὐτοῦ ἐγκρίνονται κατὰ τὴν ἐπομένην ἀμέσως συνεδρίασιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

ἄρθρον 7

Καθήκοντα τοῦ Γραμματέως

Ὁ Γραμματεὺς συντάσσει τὰ Πρακτικά τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί φυλάσσει τό βιβλίον τῶν Πρακτικῶν. Τηρεῖ τό βιβλίον Πρωτοκόλλου τῆς ἀλληλογραφίας, τό Ἀρχεῖον τοῦ Ἱ. Προσκυνηματος καί φυλάσσει τὴν σφραγίδα αὐτοῦ. Συντάσσει ἐτησίως τὴν Ἐκθεσιν πεπραγμένων τοῦ Ἱ. Προσκυνηματος. Γραμματεὺς καί Εἰσηγητὴς ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ Προέδρου διὰ τοῦ παρόντος εἰς ἐκ τῶν δύο ἄλλων Μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

ἄρθρον 8

Καθήκοντα τοῦ Ταμίου

1. Ὁ Ταμίας, ὀριζόμενος μέ ἀπόφαση τοῦ Προέδρου, εἶναι καί Σύμβουλος-μέλος τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

α) Εισπράττει τά έσοδα του Ίδρύματος καί ύπογράφει τίς άποδείξεις.

β) Ένεργεί τάς πληρωμάς, άφου προηγουμένως έκδοθῆ τό άνάλογον χρηματικόν Ξνταλμα Πληρωμῆς, τό όποίο ύπογράφεται προηγουμένως είτε άπό τόν Πρόεδρον είτε άπό ειδικώς έξουσιοδοτημένον Σύμβουλον.

γ) Τηρεί τά διαχειριστικά βιβλία του Προσκυνήματος, φυλάσσει ταύτα, ώς καί τά παραστατικά τών Εισπράξεων καί τών Πληρωμών.

δ) Συντάσσει τόν Προϋπολογισμόν καί τόν Άπολογισμόν, τούς όποιους ύποβάλλει πρós έγκρισιν εις τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον διά τά περαιτέρω νόμιμα.

ε) Κρατεί τό βιβλίον ταμείου, εις τό όποϊον καταχωρίζονται μέ χρονολογικήν σειράν καί μέ τήν άναγκαϊάν λογιστικήν τάξιν τά Ξσοδα καί τά Ξξοδα, τά όποϊα πραγματοποιοϋνται κατά τήν χρονικήν διάρκειαν έκάστης οικονομικής χρήσεως.

στ) Τηρεί τό στέλλεχος διπλοτύπων γραμματίων εισπράξεως καί τό στέλλεχος διπλοτύπων ένταλμάτων πληρωμών, τά όποϊα κατ' έτος αριθμοϋνται καί θεωροϋνται άπό τήν Ίεράν Μητρόπολιν Μεσσηνίας.

2. Τό Ίερό Προσκύνημα χρησιμοποιεί τά έξῆς Λογιστικά βιβλία:

- α) Βιβλίον Ταμείου έσόδων καί έξόδων
- β) Γραμμάτια Εισπράξεως
- γ) Έντάλματα πληρωμών
- δ) Βιβλίον Άφιερωμάτων-Τιμηλφών
- ε) Βιβλίον Κτηματολογίου

3. Τά χρήματα του Ίερού Προσκυνήματος, είτε αυτά προέρχονται άπό τά δικά του έσοδα είτε άπό έτέρας πηγάς, κατατίθενται εις λογαριασμόν ταμειυτηρίου ἢ όψεως, εις λογαριασμούς επί προθεσμία ἢ μερίδια άμοιβαίων κεφαλαίων εις ένα ἢ πλείονα ύποκαταστήματα τών τραπεζών ἢ εις έτερα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα επ' όνόματι του Ίερού Προσκυνήματος. Οί βεβαιούμενοι τόκοι καταχωρίζονται ώς έσοδον.

Ξ Άρθρον 9
Σφραγίς

Τό Προσκύνημα έχει ιδική του κυκλική σφραγίδα φέρουσα στό κέντρο τήν εικόνα της Ζωοδόχου Πηγῆς καί

πέριξ σέ δύο κύκλους τίς φράσεις: «Ίερά Μητρόπολις Μεσσηνίας - Ίερόν Προσκύνημα Ζωοδόχου Πηγῆς Σγράπας Πυλίας».

Ξ Άρθρον 10
Έορτή

Τό Ίερό Προσκύνημα έορτάζει πανδήμως τήν Παρασκευή της Διακαινησίμου Έβδομάδος.

Ξ Άρθρον 11

α) Κατάργησις του Ίερού Προσκυνήματος ἢ τροποποίησης του παρόντος Κανονισμού γίνεται δι' Άποφάσεως της Ίεράς Συνόδου της Ίεραρχίας της Έκκλησίας της Ελλάδος, κατόπιν όμοφώνου άποφάσεως του Δ.Σ. έγκρινομένης ύπό του Μητροπολιτικού Συμβουλίου καί της Διαρκούς Ίεράς Συνόδου, της Συνοδικῆς ταύτης άποφάσεως δημοσιευομένης διά της Έφημερίδος της Κυβερνήσεως καί του έπίσήμου Δελτίου της Έκκλησίας της Ελλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

β) Εις περίπτωση καταργήσεως του Ίερού Προσκυνήματος, άπασα ἢ κινητή καί άκίνητος περιουσία αυτού περιέρχεται εις τό Νομικόν Πρόσωπον της Ίεράς Μητροπόλεως Μεσσηνίας.

Ξ Άρθρον 12
Κάλυψις δαπάνης

Διά του παρόντος Κανονισμού δέν προκαλείται οικονομική δαπάνη εις βάρος του προϋπολογισμού της Ίεράς Μητροπόλεως Μεσσηνίας.

Ξ Άρθρον 13

Ή ισχύς του παρόντος Κανονισμού αρχίζει άπό της δημοσιεύσεώς του εις τήν Έφημερίδαν της Κυβερνήσεως. Δημοσιεύεται επίσης καί εις τό έπίσημον Δελτίον της Έκκλησίας της Ελλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Άθῆναι, 25 Ιουνίου 2014

† Ο Άθηνών ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ο Άρχιγραμματεΰς
Ο Διαυθείας Γαβριήλ

Περί τροποποιήσεως καί κωδικοποιήσεως Κανονισμοῦ Εὐαγοῦς Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος Κεντρικοῦ Ταμείου Φιλανθρωπίας Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

1. Τὴν §4 τοῦ ἄρθρου 1 καὶ τὸ ἄρθρο 29 τοῦ ν. 590/1977 (Φ.Ε.Κ. τ. Α' 146) «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», τὶς §§ 3 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 68 τοῦ ν. 4235/2014 (Φ.Ε.Κ. τ. Α' 32/11.02.2014) καθὼς καὶ τὸ ἄρθρο 109 τοῦ Συντάγματος

2. Τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χριστεπώνυμον Πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπὸ τὰς Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τοὺς ἱεροῦς Κανόνες καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους.

3. Τὰς ὑφισταμένας κοινωνικὰς, ποιμαντικὰς καὶ πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ.

4. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 249/14.5.2014 Ἀπόφασιν καὶ τὴν ὑπ' ἀριθμ. Φ. 3/1/507/28.5.2014 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ κ. Δανιήλ.

5. Τὴν ἀπὸ 10.6.2014 Γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

Ἀποφασίζει

Τροποποιεῖ καὶ κωδικοποιεῖ τὸν Κανονισμόν τοῦ εὐαγοῦς Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος Κεντρικοῦ Ταμείου Φιλανθρωπίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ (ΦΕΚ 1342/Β'/1974), ὡς ἑξῆς:

Κανονισμός

Εὐαγοῦς Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος
Κεντρικοῦ Ταμείου Φιλανθρωπίας

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ

Ἄρθρον 1

Συνιστᾶται παρὰ τῆ Ἱερᾶ Μητροπόλεως Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Εὐαγές Ἐκκλησιαστικόν Ἴδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Κεντρικὸν Ταμεῖον Φιλανθρωπίας Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς τοῦ Ἰδρύματος τούτου εἶναι ἡ ἀντίληψις, προστασία καὶ ἀνακούφισις τῶν ἐνδεῶν καὶ ἀναξιοπαθούτων, ἴδια κατοίκων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, διὰ τῆς παροχῆς παντοειδοῦς ὑλικῆς βοήθειας καὶ διὰ παντός φιλανθρωπικοῦ ἔργου, μὴ ρητῶς κατονομαζομένου εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν, ὀριζόμενου κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Ἰδρύματος.

Διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἐν λόγῳ σκοποῦ ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Ἰδρύματος δύναται δι' ἀποφάσεώς της νὰ ἐντάσῃ πρὸς διοικήσιν καὶ διαχείρισιν εἰς τὸ Ἴδρυμα πάσα κινήτῃ, ἀντικαταστατὴ ἢ μὴ, καὶ ἀκίνητῃ περιουσίᾳ, ἥτις περιήλθε εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν ἐκ δωρεῶν, ἢ κληροδοσιῶν, ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας ἔχουσα χαριστικὸν καὶ φιλανθρωπικὸν σκοπὸν, καὶ διὰ τὴν καλυτέραν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἐν λόγῳ σκοποῦ εἰς τὸ πλῆσιον τοῦ ἄρθρου 109 τοῦ Συντάγματος.

Ἄρθρον 3

Ἐδρα τοῦ ἀνωτέρω Ἰδρύματος εἶναι ἡ Καισαριανὴ καὶ δὴ καὶ τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Παραρτήματα τοῦ Ἰδρύματος δύναται νὰ ἰδρῦνται καὶ λειτουργῶσι παρ' ἐκάστη Ἑνορία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἡμῶν, ἐδρεύοντα καὶ στεγαζόμενα ἐν τοῖς οἰκείοις Ἑνοριακοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς.

Ἄρθρον 4

Τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον Φιλανθρωπίας διοικεῖται ὑπὸ 7μελοῦς Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀποτελουμένου: α) Ἐκ τοῦ Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ, ὡς Προέδρου, β) τοῦ Πρωτοσυγκέλλου, γ) τοῦ Ὑπευθύνου τῶν Ἔργων Χριστιανικῆς Ἀλληλεγγύης καὶ ἐτέρων τεσσάρων (4) προσώπων, ἐξ ὧν δύο κληρικοί καὶ δύο λαϊκοί, ἀμφοτέρων τῶν φύλων ὀριζόμενων ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

Τὸ Συμβούλιον τοῦ Ἰδρύματος διορίζεται ἐπὶ διετεῖ θτεία. Παιραιτούμενα ἢ ἐκλείποντα ἐξ οἰουδήποτε λόγου μέλη τοῦ Συμβουλίου ἀντικαθίστανται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

Εἰσπηγῆσι τοῦ Προέδρου καὶ ἐγκρίσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δύναται ν' ἀντικαθίσταται μέλος αὐτοῦ καὶ πρὸ τῆς λήξεως τῆς θτείας του.

Ὡσαύτως τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἶναι ἐπανεκλήξιμα.

Άρθρον 5

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ Ἰδρύματος κατά τήν πρώτην αὐτοῦ συνεδρίαν, ἐκλέγει ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ τόν Ἀντιπρόεδρον καί Ἐλεγκτήν τοῦ Ἰδρύματος.

Ὁ Ἐλεγκτής ἐλέγχει τό νόμιμον τῆς διαχειρίσεως τῶν ἐσόδων καί ἐξόδων.

Τό Συμβούλιον συνεδριάζει προσκλήσει τοῦ Προέδρου ἢ αἰτήσει τουλάχιστον τριῶν (3) μελῶν αὐτοῦ.

Ἀπαρτία ὑπάρχει εἰς τὰς συνεδριάσεις παρισταμένων τεσσάρων (4) τουλάχιστον μελῶν τοῦ Συμβουλίου

Ἀποφάσεις λαμβάνονται διά πλειοψηφίας, ἐν ἰσοψηφίᾳ νικῶσος τῆς ψήφου τοῦ Προέδρου.

Άρθρον 6

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον ἀποφασίζει περί παντός θέματος ἀφορῶντος εἰς τήν ὀργάνωσιν καί λειτουργίαν τοῦ Ἰδρύματος καί τῶν Παραρτημάτων αὐτοῦ. Εἰδικώτερον:

α) Ἀσκεῖ διά τοῦ Προέδρου αὐτοῦ τήν ἐποπτείαν ἐπί τῆς καθόλου λειτουργίας τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου Φιλανθρωπίας καί τῶν κατά Ἑνορίας Παραρτημάτων αὐτοῦ.

β) Ἀναθέτει τόν ἐλεγχον τῶν Παραρτημάτων εἰς ἐπί τοῦτο ὀριζόμενα πρόσωπα.

γ) Μελετᾷ καί ἀποφασίζει περί τῶν ληπτέων μέτρων διά τήν ὑλικήν ἐνίσχυσιν καί εὐόδωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἰδρύματος.

δ) Καταρτίζει τόν ἐτήσιον προϋπολογισμόν καί ἀπολογισμόν τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου Φιλανθρωπίας.

ε) Ἀποφασίζει διά πᾶν εἰδικώτερον ζήτημα ἀφορῶν εἰς τήν ἔνταξιν εἰς τό Ἴδρυμα Κεντρικόν Ταμεῖον Φιλανθρωπίας, ἢ εἰς τὰ Παραρτήματα αὐτοῦ τὰ Ἑνοριακά Ταμεῖα Φιλανθρωπίας, τῆς διοικήσεως καί διαχειρίσεως πάσης κινήτης, ἀντικαταστατῆς ἢ μή, καί ἀκινήτου περιουσίας, ἧτις περιῆλθε εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν, ἢ εἰς τήν ἀντίστοιχον Ἑνορίαν, ἐκ δωρεῶν, ἢ κληροδοσιῶν, ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας ἐχοῦσος χαριστικόν καί φιλανθρωπικόν σκοπόν καί πρὸς καλυτέραν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἐν λόγῳ σκοποῦ.

Άρθρον 7

Ὁ Πρόεδρος ἐκπροσωπεῖ τό Ἴδρυμα, ὡς καί τὰ Παραρτήματα αὐτοῦ, ἐνώπιον οἰασδῆποτε Ἀρχῆς.

Ὁ αὐτός καθορίζει τὰς ἐργασίας τοῦ Συμβουλίου, καταρτίζων τήν ἡμερησίαν διάταξιν τῶν θεμάτων καί ὑπογράφει τήν ἐν γένει ἀλληλογραφίαν τοῦ Ἰδρύματος.

Τόν Πρόεδρον ἀπόντα ἢ κωλυόμενον ἀναπληροῖ ὁ νόμιμος αὐτοῦ ἀναπληρωτής, ἐξουσιοδοτημένος ἐπί τούτῳ ἐκάστοτε.

Άρθρον 8

Τόν Ταμίαν καί τόν Λογιστήν τοῦ Ἰδρύματος ὀρίζει δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ ὁ Μητροπολίτης. Τά καθήκοντα ταῦτα ἀνατίθενται εἰς ὑπαλλήλους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐπί ἀποζημιώσει καθοριζομένη ὑπό τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ὁ Ταμίαις εἰσπράττει τὰ πάσης φύσεως ἔσοδα τοῦ Ἰδρύματος καί ἐνεργεῖ ὁμοίως τίς πληρωμές.

Εἰς τό τέλος ἐκάστου μηνός καταθέτει εἰς τραπεζικόν λογαριασμόν τὰ ἐκ τῶν προσόδων ποσά, κρατῶν εἰς χεῖρας αὐτοῦ μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 6.000,00 εὐρώ διά τήν κάλυψιν τῶν τρεχουσῶν ἀναγκῶν τοῦ Ἰδρύματος.

Ὁ Λογιστής ἐκδίδει, ἐντολή τοῦ Προέδρου τὰ Γραμμάτια Εἰσπράξεως καί τὰ ἐντάληματα πληρωμῆς, καταχωρῶν ταῦτα εἰς τό οἰκεῖον Βιβλίον Ταμείου.

Άρθρον 9

Καθήκοντα Γραμματέως τοῦ Ἰδρύματος ἀνατίθενται εἰς τόν Λογιστήν, ὅστις τηρεῖ τὰ πρακτικά τῶν συνεδριάσεων, διεξάγει τήν ἀλληλογραφίαν καί φυλάσσει τήν σφραγίδα τοῦ Ἰδρύματος.

Άρθρον 10

Πόροι τοῦ Ἰδρύματος εἶναι:

1. Τά ἐν τοῖς προϋπολογισμοῖς τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἀναγραφόμενα κονδύλια, ἀναλόγως τῶν δυνατοτήτων ἐκάστου.

2. Ποσοστόν 15% ἐκ τῶν μηνιαίων εἰσπράξεων τῶν Ἑνοριακῶν Παραρτημάτων τοῦ Ἰδρύματος.

3. Ποσοστόν 35% ἐκ τῶν εἰσπράξεων τοῦ ἐτησίου Ἑράνου κατά τήν Ἡμέραν τῶν Πτωχῶν.

4. Προαιρετικά εἰσφοραῖ καί δωρεαί φυσικῶν καί νομικῶν προσώπων τοῦ Δημοσίου, ὡς καί τῶν Δήμων καί Κοινοτήτων.

5. Τό προϊόν ἐκ περιφορᾶς εἰδικῶν δίσκων καί

6. Οἱ τόκοι ἐκ καταθέσεων τοῦ Ἰδρύματος, ὡς καί πάσα ἕτερα πρόσοδος μὴ κατανομαζομένη ῥητῶς ἐν τῷ παρόντι.

Οἱ πόροι τοῦ Ἰδρύματος διατίθενται ἀποκλειστικῶς πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ διά τοῦ παρόντος τασσομένου σκοποῦ τοῦ Ἰδρύματος καί συγκεκριμένως:

α) Διά τήν ὑλικήν ἀνακούφισιν τῶν ἐνδεῶν καί ἀναξιοπαθούτων.

β) Διά τήν ἀποφυλάκισιν κρατουμένων ἐν φυλακαῖς διά χρέην.

γ) Δι' ἰατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν τῶν ἐνδεῶν.

δ) Δι' ὑποτροφίας καί βοηθήματα ἀπόρων σπουδαστῶν, ἱεροσπουδαστῶν καί φοιτητῶν τῆς Θεολογίας.

ε) Διά τήν περίθαλψιν ἀναξιοπαθούτων καί ἐγκαταλελειμμένων γερόντων καί ἀνιάτως ἀσθενούντων.

στ) Διά πάντα ἕτερον σκοπόν μὴ ῥητῶς κατανομαζόμενον ἐν τῷ παρόντι κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μελῶν τοῦ Ἰδρύματος.

7. Πᾶν ἔσοδον ἐκ τῆς διοικήσεως καί διαχειρίσεως πάσης κινήτης, ἀντικαταστατῆς ἢ μή, καί ἀκινήτου περιουσίας, ἧτις ἐνετάχθη δι' ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως εἰς τό Ἴδρυμα καί περιῆλθε εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν ἐκ δωρεῶν, ἢ κληροδοσιῶν, ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας ἐχοῦσος χαριστικόν καί φιλανθρωπικόν σκοπόν.

Άρθρον 11

Πρός καλυτέραν εκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἰδρύματος, συνιστᾶται παρ' ἐκάστη Ἐνορία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ, Ἐνοριακόν Ταμεῖον Φιλανθρωπίας.

Άρθρον 12

Τά Ἐνοριακά Ταμεῖα Φιλανθρωπίας ὑπάγονται εἰς τό Κεντρικόν Ταμεῖον Φιλανθρωπίας.

Ἐκαστον Ἐνοριακόν Ταμεῖον Φιλανθρωπίας διοικεῖται ὑπό Ὑμελοῦς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, διοριζομένης ἀνά τριετίαν καί ἀποτελουμένης ἐξ ἐνός Ἐφημερίου, ὡς Προέδρου, ἐνός μέλους τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐνοριακοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καί τριῶν κυριῶν ἢ δεσποινίδων κατοίκων τῆς Ἐνορίας.

Τόν Ἐφημέριον Πρόεδρον τοῦ Ἐνοριακοῦ Ταμεῖου Φιλανθρωπίας καί τά λοιπά 3 μέλη τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς ὀρίζει ὁ Μητροπολίτης, τόν δέ Ἐκκλησιαστικόν Σύμβουλον προτείνει τό Ἐκκλησιαστικόν Συμβούλιον τοῦ Ναοῦ καί διορίζει ὁ Μητροπολίτης.

Ὁ τε Πρόεδρος καί τά μέλη τῶν Ἐνοριακῶν Ταμεῖων Φιλανθρωπίας δύνανται ν' ἀντικατασταθῶσι καί πρό τῆς λήξεως τῆς θτείας των, ἐφ' ὅσον συντρέχουν ἀποχρώντες πρὸς τοῦτο λόγοι.

Μέλος τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐνοριακοῦ Ταμεῖου Φιλανθρωπίας μετοικοῦν ἢ ἀπουσιάζον ἀδικαιολογητῶς τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ, ἐπί δίμηνον, θεωρεῖται αὐτοδικαίως παραιτηθέν.

Δι' ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Ἰδρύματος δύνανται νά ἐντάσσεται πρὸς διοίκεισιν καί διαχειρίσιν εἰς τά Ἐνοριακά Ταμεῖα Φιλανθρωπίας, πᾶσα κινητή, ἀντικαταστατή ἢ μή, καί ἀκίνητη περιουσία, ἥτις περιήλθε εἰς τὴν ἀντίστοιχον Ἐνορίαν ἐκ δωρεῶν, ἢ κληροδοσιῶν, ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας, ἐχοῦσης χαριστικόν καί φιλανθρωπικόν σκοπόν, καί πρὸς καλυτέραν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἐν λόγῳ σκοποῦ.

Άρθρον 13

Ἡ Ἐπιτροπή τοῦ Ἐνοριακοῦ Ταμεῖου Φιλανθρωπίας συνεδριάζει προσκλήσει τοῦ Προέδρου ἢ προτάσει δύο (2) ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς, εὑρίσκεται δέ ἐν ἀπαρτίᾳ ἐφ' ὅσον παρίστανται τρία (3) μέλη αὐτῆς.

Ἡ Ἐπιτροπή τοῦ Ἐνοριακοῦ Ταμεῖου Φιλανθρωπίας, κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν αὐτῆς, ἐκλέγει ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς τὴν Ταμίαν καί τὴν Γραμματέα.

Άρθρον 14

Πόροι τῶν Ἐνοριακῶν Ταμεῖων Φιλανθρωπίας εἶναι:

α) Αἱ εἰσπράξεις εἰδικοῦ κυτίου, τοποθετουμένου ἐν ἐκαστῷ Ναῷ, ὡς καί αἱ τοιαῦται ἐκ δίσκων, περιαγομένων ἐν αὐτῷ ὑπὲρ τοῦ Ἐνοριακοῦ Ταμεῖου Φιλανθρωπίας, ἐν ἐορταῖς καί λοιπαῖς εὐκαιρίαις.

β) Εἰδική εἰσφορά τοῦ οἰκείου Ἱεροῦ Ναοῦ ἀναγραφομένη κατ' ἔτος ἐν τῷ προϋπολογισμῷ αὐτοῦ, ἀναλήγως τῶν δυνατοτήτων του.

γ) Αἱ προαιρετικαὶ εἰσφοραὶ, δωρεαὶ καί κληροδοσίαι τῶν πιστῶν.

δ) Αἱ εἰσπράξεις τοῦ ἐτησίου Ἐράνου «τῆς Ἡμέρας τῶν Πτωχῶν».

ε) Εἰσφοραὶ τοῦ Δημοσίου, τῶν Δήμων καί Κοινοτήτων καί παντός τρίτου μὴ κατονομαζομένου ἐν τῷ παρόντι.

στ) Οἱ τόκοι ἐκ καταθέσεων, κ.λπ.

ζ) Πᾶν ἔσοδον ἐκ τῆς διοικήσεως καί διαχειρίσεως πάσης κινητῆς, ἀντικαταστατῆς ἢ μή, καί ἀκινήτου περιουσίας, ἥτις ἐνετάχθη δι' ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Ἰδρύματος εἰς τό Ἐνοριακόν Ταμεῖον Φιλανθρωπίας, ἥτις περιήλθε εἰς τὴν ἀντίστοιχον Ἐνορίαν ἐκ δωρεῶν ἢ κληροδοσιῶν ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας ἐχοῦσης χαριστικόν καί φιλανθρωπικόν σκοπόν.

Άρθρον 15

Αἱ πάσης φύσεως εἰσπράξεις εἰσάγονται ἐν τῷ Ταμεῖῳ τῶν Ἐνοριακῶν Ταμεῖων Φιλανθρωπίας διὰ τῆς ἐκδόσεως Γραμματίου εἰσπράξεως, ὑπογραφομένου ὑπὸ τοῦ προσφέροντος, τοῦ Προέδρου καί τοῦ Ταμίου τοῦ Ἐνοριακοῦ Ταμεῖου Φιλανθρωπίας.

Τοῦτ' αὐτό γίνεται καί προκειμένου περὶ τῶν εἰσπράξεων ἐκ δίσκων, κυτίων κ.λπ., αἵτινες καταμετροῦνται ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Προέδρου καί δύο ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς.

Άρθρον 16

Οἱ πόροι τῶν Ἐνοριακῶν Ταμεῖων Φιλανθρωπίας διατίθενται πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἐνδεῶν καί ἀναξιοπαθούτων Ἐνοριτῶν ἐκάστου τούτων καί δῆ:

α) Ὡς τακτικόν ἢ ἔκτακτον βοήθημα εἰς χρῆμα ἢ καί εἶδη ἰματισμοῦ, φαρμάκων, τροφίμων κ.λπ.

β) Δι' ἰατρικὴν ἢ νοσοκομειακὴν περίθαλψιν καί εἰσαγωγὴν εἰς διάφορα φιλανθρωπικὰ Ἰδρύματα.

γ) Δι' ἀγοράν βιβλίων ἀπόρων μαθητῶν, ὡς καί δι' ὑποτροφίας ἀπόρων μαθητῶν καί φοιτητῶν.

δ) Δι' ἐνίσχυσιν τῶν Φιλανθρωπικῶν Ἰδρυμάτων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

ε) Δι' ἀποκατάστασιν ἀπόρων κορασιῶν, καί

στ) Διὰ πάντα ἕτερον φιλανθρωπικόν σκοπόν, μὴ κατονομαζομένον ρητῶς ἐν τῷ παρόντι.

Άρθρον 17

Μερίμνη ἐκάστου Ἐνοριακοῦ Ταμεῖου Φιλανθρωπίας συντάσσεται κατάλογος τῶν ἀπόρων τῆς Ἐνορίας, κατὰ περίπτωσιν.

Άρθρον 18

Αἱ πάσης φύσεως δαπάνες τῶν Ἐνοριακῶν Ταμεῖων Φιλανθρωπίας ἐνεργοῦνται κατόπιν ἀποφάσεως τῆς οἰκείας ἐπιτροπῆς καί δι' ἐκδόσεως ἐντάλματος πληρωμῆς.

Εἰς χεῖρας τοῦ Ταμίου δέν ἐπιτρέπεται νά ὑπάρχη ποσὸν πέραν τῶν 300,00 εὐρώ διὰ τὰς τρεχούσας ἀνάγκας.

~ Άρθρον 19

Ἐκάστη Διοικοῦσα Ἐπιτροπή τῶν Ἐνοριακῶν Ταμείων Φιλανθρωπίας συντάσσει καθ' ἕκαστον ἔτος τόν προϋπολογισμόν καί ἀπολογισμόν αὐτοῦ, ὑποβάλλει δέ τούτους ἐντός τοῦ ἀ' δεκαπενθημέρου τοῦ μηνός Ἰανουαρίου πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Κεντρικόν Ταμεῖον Φιλανθρωπίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

~ Άρθρον 20

Κατά μήνα Φεβρουάριον ἐκάστου ἔτους συγκαλεῖται Γενική Συνέλευσις τοῦ Ἰδρύματος, εἰς ἣν μετέχουν τὸ Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ Ἰδρύματος τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου Φιλανθρωπίας καί οἱ Πρόεδροι τῶν Ἐνοριακῶν Ταμείων Φιλανθρωπίας. Ἀπαρτία λογιζέται παρόντων τοῦ ἡμίσεος πλείον ἑνὸς τῶν μελῶν.

Ἐν περιπτώσει μὴ ὑπάρξεως ἀπαρτίας ἡ Συνέλευσις ἐπαναλαμβάνεται μετὰ 3 ἡμέρας ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἂν εὐχέρως προσκλήσεως, θεωρουμένης ἀπαρτίας παρόντων ὡσωνδήποτε μελῶν.

Ἡ Συνέλευσις συνέρχεται εἰς τόπον ἐκάστοτε καθοριζόμενον.

Τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῶν θεμάτων τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Ἰδρύματος καταρτίζει ὁ Πρόεδρος αὐτοῦ, ἐν ἣ συμπεριλαμβάνεται ἀπαραιτήτως ἡ ἔκθεσις πεπραγμένων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰδρύματος περὶ τοῦ καθόλου φιλανθρωπικοῦ ἔργου τοῦ τε Κεντρικοῦ καί τῶν Ἐνοριακῶν Ταμείων Φιλανθρωπίας, ὡς καί οἱ προϋπολογισμοὶ καί ἀπολογισμοὶ τούτων.

Ἡ Γενική Συνέλευσις τοῦ Ἰδρύματος δύναται νὰ ἀποφασίσῃ τὴν ἔνταξιν εἰς τὸ Ἰδρυμα Κεντρικῶν Ταμείων Φιλανθρωπίας ἢ εἰς τὰ Παραρτήματα αὐτοῦ Ἐνοριακὰ Ταμεία Φιλανθρωπίας, τῆς διοικήσεως καί διαχειρίσεως πάσης κινήτης, ἀντικαταστατῆς ἢ μὴ, καί ἀκινήτου περιουσίας, ἧτις πε-

ριῆλθε εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν ἢ ἀντιστοίχως εἰς τὴν Ἐνορίαν, ἐκ δωρεῶν ἢ κληροδοσιῶν ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας ἐχοῦσης χαριστικόν καί φιλανθρωπικόν σκοπὸν καί διὰ τὴν καλύτεραν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἐν λόγῳ σκοποῦ.

~ Άρθρον 21

Τὸ Ἰδρυμα δύναται νὰ καταργηθῇ ἀποφάσει τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως αὐτοῦ, μόνον ἐάν ἀποδεδειγμένως παρεξέκλινε τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἅπασα ἡ περιουσία περιέρχεται εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ.

~ Άρθρον 22

Πᾶν θέμα ἀνακύπτων ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ παρόντος καί μὴ ρητῶς προβλεπόμενον ὑπ' αὐτοῦ, ρυθμίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου.

~ Άρθρον 23

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί εἰς τὸ Ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

~ Άρθρον 24

Κάλυψη δαπάνης

Ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ οὐδεμία δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ προκαλεῖται.

Ἀθῆναι, 12 Ἰουνίου 2014

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Διαυλείας Γαβριήλ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ

Ἱερά Μητρόπολις Δράμας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἁγίου Γεωργίου Αἰγείρου,
Ἁγίου Νικολάου Δεδρακίων,
Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Καλλικάρπου,
Ἁγίου Γεωργίου Καλαμπακίου (β' θέσις),
Ἁγίου Δημητρίου Καπνοφύτου,
Ἁγίου Μηνᾶ Καρποφόρου,
Υψώσεως Τιμίου Σταυροῦ Μαρμαριάς,
Ἁγίου Γεωργίου Μαυροκορδάτου,
Ἁγίου Δημητρίου Ὁργαντζῆ,
Ἁγίου Δημητρίου Περιβλήπτου,
Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Περιστεριάς,
Ἁγίου Γεωργίου Πλατανοβρύσεως,
Ἁγίων Θεοδώρων Πρινολήφου
Ἁγίου Γεωργίου Σιδηρονέρου,
Ἁγίου Γεωργίου Σιταγρῶν,
Ἁγίου Παντελεήμονος Τερψιθέας,
Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ὑψηλῆς Ράχης,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Δράμα τῆ 27ῆ Ἰουνίου 2014

† Ὁ Δράμας ΠΑΥΛΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μάνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τῶν ἄρθρων 4,5,7 καί 20 τοῦ Κανονισμοῦ 230/2012 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Ἁγίου Γεωργίου Γυθείου (Μητροπολιτικός),
καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» προβλεπόμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑπο-

βάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Γυθείῳ τῆ 30ῆ Ἰουνίου 2014

† Ὁ Μάνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μάνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Σκουταρίου
Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης,
Ζωοδόχου Πηγῆς Μυρσίνης
Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Καρβελλᾶ
Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Γυθείῳ τῆ 30ῆ Ἰουνίου 2014

† Ὁ Μάνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὑόρου καί Ἀρδαμερίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τῶν ἄρθρων 4,5,7 καί 20 τοῦ Κανονισμοῦ 230/2012 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Ἁγίου Βασιλείου Μεγάλῆς Παναγίας,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» προβλεπόμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀρναίᾳ τῆ 18ῆ Ἰουνίου 2014

† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὑόρου καί Ἀρδαμερίου
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

**Ἱερά Μητρόπολις Ἱερισσοῦ,
Ἀγίου Ὑόρου καί Ἀρδαμερίου**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἀρθρῶν 38 παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τῶν ἀρθρῶν 4,5,7 καί 20 τοῦ Κανονισμοῦ 230/2012 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Ἀγίου Ἀποστόλου Παύλου Νέας Ἀπολλωνίας,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἐφημερίων καί Διακόνων» προβλεπόμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νεομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀρναίᾳ τῆ 24ῃ Ἰουνίου 2014

† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἀγίου Ὑόρου καί Ἀρδαμερίου
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

**Ἱερά Μητρόπολις Ὑδρας,
Σπετσῶν καί Αἰγίνης**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἀρθρῶν 38 παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τῶν ἀρθρῶν 4,5,7 καί 20 τοῦ Κανονισμοῦ 230/2012 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Ἰσοδίων Θεοτόκου Αἰγίνης,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἐφημερίων καί Διακόνων» προβλεπόμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νεομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ὑδρᾷ τῆ 25ῃ Ἰουνίου 2014

† Ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης ΕΦΡΑΙΜ

**Ἱερά Μητρόπολις Βεροίας,
Ναούσης καί Καμπανίας**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἀρθρῶν 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Νέου Προδρόμου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημο-

σιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Βεροίᾳ τῆ 23ῃ Ἰουνίου 2014

† Ὁ Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας
ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

**Ἱερά Μητρόπολις Λαρίσης
καί Τυρνάβου**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἀρθρῶν 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἀγίου Δημητρίου Μελισσοχωρίου Λαρίσης,

Ἁγίας Παρασκευῆς Ἁγίας Παρασκευῆς,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Λαρίσῃ τῆ 2ῃ Ἰουλίου 2014

† Ὁ Λαρίσης καί Τυρνάβου ΙΓΝΑΤΙΟΣ

**Ἱερά Μητρόπολις Θήρας,
Ἀμοργοῦ καί Νήσων**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἀρθρῶν 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Φηρῶν Θήρας

(Μητροπολιτικός),

Ἀγίου Γεωργίου Οἴας,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Θήρᾳ τῆ 4ῃ Ἰουλίου 2014

† Ὁ Θήρας, Ἀμοργοῦ καί Νήσων
ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ

**Ἱερά Μητρόπολις Διδυμοτείχου,
Ὀρεστιάδος καί Σουφλίου**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλη-

σίας της Ἐκκλησίας» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρῶσωμεν τās κενάς ὀργανικές θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἁγίου Ἀθανασίου Διδυμοτείχου,
Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης Ρηγίου,
Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ὁρεστιάδος,
Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ριζῶν,

καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τήν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Διδυμοτείχῳ τῆ 17ῃ Ἰουνίου 2014

† Ὁ Διδυμοτεῖχου, Ὁρεστιάδος καί Σουφλίου
ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Κασσανδρείας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τās διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τῶν ἄρθρων 4,5,7 καί 20 τοῦ Κανονισμοῦ 230/2012 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικῶν Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Νικολάου Θέρμης,
καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους ἵνα καταλάβωσιν τήν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» προβλεπόμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ποδηγύρῳ τῆ 4ῃ Ἰουλίου 2014

† Ὁ Κασσανδρείας ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Τρίκκης καί Σταγῶν

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τās διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικῶν Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρῶσωμεν τās κενάς ὀργανικές θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἁγίου Οἰκουμενίου Χαϊδεμένης,
Ἁγίου Νικολάου Πύλης,
Ἁγίων Πάντων Πρίνου,
Ἁγίου Νικολάου Λεπτοκαρυᾶς,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Μεσοχώρας,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Γαρδικίου,
Προφῆτου Ἡλίου Δέσης,

Ἁγίου Γεωργίου Γριζάνου,
Ἁγίας Παρασκευῆς Ἄετοῦ,
Ἁγίων Ἀποστόλων Δροσοχωρίου,
Μεταμορφώσεως Σωτήρος χωρίου Σωτήρα,
Ἁγίων Ἀποστόλων Καλονερίου,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Κήλοκωτοῦ,

καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τήν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Τρίκῃσι τῆ 27ῃ Ἰουνίου 2014

† Ὁ Τρίκκης καί Σταγῶν ΑΛΕΞΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Σιδηροκάστρου

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τās διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικῶν Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρῶσωμεν τήν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικῶν Ἐφημερίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἁγίου Ἀρχαγγέλου Κρασοχωρίου,
καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τήν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Σιδηροκάστρῳ τῆ 4ῃ Ἰουλίου 2014

† Ὁ Σιδηροκάστρου ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τās διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) καί τῶν ἄρθρων 4,5,7 καί 20 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς

Παναγίας τῆς Ἀχειροποιήτου
τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης,
Ἁγίου Θεράποντος τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης,
Ἁγίας Μαρίας τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης,
καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους ἵνα καταλάβωσιν τās Διακονικὰς ταύτας θέσεις καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» προβλεπόμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῆ 30ῃ Ἰουνίου 2014

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΑΝΘΙΜΟΣ

**Ἱερά Μητρόπολις Λευκάδος
καί Ἰθάκης**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τῶν ἄρθρων 4,5,7 καί 20 τοῦ Κανονισμοῦ 230/2012 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Εὐαγγελιστρίας Λευκάδος,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἐφημερίων καί Διακόνων» προβλεπόμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Λευκάδι τῇ 30ῃ Ἰουνίου 2014

† Ὁ Λευκάδος καί Ἰθάκης ΘΕΟΦΙΛΟΣ

Ἀναρτήθηκε στὴν ἰστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 7.7.2014

**Ἱερά Μητρόπολις Κερκύρας,
Παξῶν καί Διαποντίων Νήσων**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου Ἀφιῶνος,

Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης Γιμαρίου,

Ἁγίου Νεκταρίου Μεσογγῆς,

Ἁγίας Τριάδος Νεοχωρίου Λευκίμμης,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 27ῃ Ἰουνίου 2014

† Ὁ Κερκύρας, Παξῶν καί Διαποντίων Νήσων
ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Πατρῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Πατρῶν,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά

καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Πάτραις τῇ 2ῃ Ἰουλίου 2014

† Ὁ Πατρῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Κορίνθου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἁγίου Παντελεήμονος Ἀθαμάνου,

Ἁγίου Νικολάου Ἄνω Τρικάλων,

Ἁγίου Δημητρίου Βελίνας,

Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Εὐαγγελιστρίας,

Ἁγ. Κυριακῆς Ζεμενοῦ,

Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Θαληροῦ,

Ἁγ. Σπυρίδωνος Θροφαρίου,

Ἁγίας Τριάδος Καλυβίων,

Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Καστρακίου,

Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Καστανέας,

Ἁγίου Νικολάου Κάτω Λουτροῦ,

Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Κάτω Ταρσοῦ,

Ἁγίου Γεωργίου Κουτσομαδίου,

Ἁγίου Γεωργίου Κλημεντίου,

Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης Κουτσίου,

Ἁγίου Τριάδος Λαγκαδεϊκῶν,

Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Λαλιωτίου,

Ἄγιου Νικολάου Λυκοποριᾶς,
 Ἄγιου Παντελεήμονος Μαύρων Λιθαρίων,
 Ἄγιου Ἰωάννου Μαψοῦ,
 Ἄγιου Νικολάου Μεγάλου Βάλτου,
 Ἄγιου Δημητρίου Μελισσίου,
 Μεταμορφώσεως Σωτήρος Μεσ. Τρικάλων,
 Μεταμορφώσεως Σωτήρος Πιτσαδεϊκών,
 Ἄγιου Ἰωάννου Θεολόγου Παναριτίου,
 Ἄγιου Σπυριδωνος Πελλήνης,
 Παμμειγίστων Ταξιαρχῶν Περαχώρας,
 Ἄγιου Ἀνδρέου Πεταλοῦς,
 Ἄγιου Ἀθανασίου Πύργου,
 Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Ροζενῶν,
 Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Σαρανταπήχου,
 Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Σουλίου,
 Ἄγιου Γεωργίου Σοφιανῶν,
 Ἄγιου Ἀθανασίου Στυλίων,
 Ἄγιου Ἀθανασίου Τιτάνης,
 Ἄγιου Σπυριδωνος Φενεοῦ,
 Ἄγιου Νικολάου Χαλκείου,
 Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Χελυδορέου,
 Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ψαρίου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Κορίνθῳ τῆ 30ῆ Ἰουνίου 2014

† Ὁ Κορίνθου ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἐφημερίων καὶ Διακόνων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἄγιας Τριάδος Σιγρίου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Μυτιλήνῃ τῆ 17ῆ Ἰουνίου 2014

† Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Ποδηκᾶστρου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἐφημερίων καὶ Διακόνων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὴν

κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἄγιου Γεωργίου Κάτω Γεφύρας,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Γουμενίσῃ τῆ 11ῆ Ἰουλίου 2014

† Ὁ Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Ποδηκᾶστρου
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) καὶ τῶν ἄρθρων 4,5,7 καὶ 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πληρῶσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς

Ἄγιου Ἀποστόλου Παύλου Καβάλλας,

Ἄγιου Δημητρίου Χρυσουπόλεως,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακοδικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἐφημερίων καὶ Διακόνων» προβλεπόμενα κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Καβάλλῃ τῆ 11ῆ Ἰουλίου 201

† Ὁ Φιλίππων ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἐφημερίων καὶ Διακόνων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἄγιου Σπυριδωνος Ἐργατικῶν Κατοικιῶν
 τοῦ Δήμου Παλλήνης,

Ἄγιου Σάββα Δ.Δ. Γλυκῶν Νερῶν
 τοῦ Δήμου Παιανίας,

Ἄγιων Θεοδώρων Γαργηττοῦ
 Δ.Δ. Γέρακα τοῦ Δήμου Παλλήνης,
 Ἄγιου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Δ.Δ.

Γέρακα τοῦ Δήμου Παλλήνης,
 Ἄγιας Εἰρήνης Παλαιᾶς Φωκαίας
 τοῦ Δήμου Σαρωνικοῦ,

Ἄγιας Τριάδος Περιβολακίων
 τοῦ Δήμου Ραφήνας-Πικερμίου,
 Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Περιβολακίων
 τοῦ Δήμου Ραφήνας-Πικερμίου,

καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Σπάτοισι τῆ 10ῃ Ἰουλίου 2014

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τῶν ἄρθρων 4,5,7 καὶ 20 τοῦ Κανονισμοῦ 230/2012 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Ἁγίας Παρασκευῆς Δ.Δ. Λαυρίου
τοῦ Δήμου Λαυρεωτικῆς,

καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἐφημερίων καὶ Διακόνων» προβλεπόμενα κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Σπάτοισι τῆ 10ῃ Ἰουλίου 2014

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 817/1978 (ΦΕΚ 170/τ. Α' /8.10.1978) «Περὶ ρυθμίσεως ἐνίων ἐκπαιδευτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων», ὡς καὶ τὸ Προεδρικὸν Διάταγμα 582/1980 (ΦΕΚ, 158, Α' 11.7.1980) «Περὶ κατανομῆς θέσεων Ἱεροκλήρων εἰς τὰς Ἱεράς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καὶ προκειμένου ἵνα πληρώσωμεν τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω κενὴν θέσιν Ἱεροκλήρικος, καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 13/1970, ἄρθρον 7 παρ. 1, Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱεροκλήρων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. 242/12.11.1970, τ. Α') κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα,

ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Σπάτοισι τῆ 10ῃ Ἰουλίου 2014

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Γλυφάδας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἐφημερίων καὶ Διακόνων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Τερψιθέας Γλυφάδας,
καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Βούλῃα τῆ 1ῃ Ἰουλίου 2014

† Ὁ Γλυφάδας ΠΑΥΛΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Καρπεννησίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τῶν ἄρθρων 4,5,7 καὶ 20 τοῦ Κανονισμοῦ 230/2012 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Ἁγίας Τριάδος Καρπεννησίου (Καθεδρικός),

καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἐφημερίων καὶ Διακόνων» προβλεπόμενα κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Καρπεννησίῳ τῆ 16ῃ Ἰουλίου 2014

† Ὁ Καρπεννησίου ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν

*Νέος Πρωτοσύγκελλος**ὁ Ἀρχιμανδρίτης Συμεὼν Βολιώτης*

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Συμεὼν Βολιώτης ἀνέλαβε, μέ ἐντολή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, τή θέση τοῦ Πρωτοσυγγέλλου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Ὁ π. Συμεὼν Βολιώτης εἶναι ἀπόφοιτος τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ἀπό τό ὁποῖο ἔλαβε διαδοχικά τό πτυχίο τοῦ Τμήματος Νομικῆς, τό πτυχίο τοῦ Τμήματος Θεολογίας καί δίπλωμα μεταπτυχιακῆς εἰδίκευσης ἀπό τόν Τομέα Ἱστορίας, Φιλοσοφίας καί Κοινωνιολογίας τοῦ Δικαίου τοῦ Τμήματος Νομικῆς τοῦ Α.Π.Θ. στό γνωστικό ἀντικείμενο «Ἐκκλησιαστικό Δίκαιο».

Μέ τό πέρας τῶν σπουδῶν του ἐκάρα ἀμέσως μοναχός καί εἰσῆλθε στόν ἱερό κλῆρο τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2012 ἀνέλαβε τά καθήκοντα τοῦ ὑπευθύνου τοῦ Ἰδιαιτέρου Γραφείου τῆς Ἱεράς Πρωτοσυγγελίας τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, καί στή συνέχεια, τήν 1η Ἰανουαρίου 2013, μέ ἀπόφαση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, τοποθετήθηκε Γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Εἶναι μέλος τοῦ Δ.Σ. τῆς ΜΚΟ «Ἀποστολή» καί Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἰδρύματος «Κόκκορη».

Ἵπηρετεῖ ὡς ἐφημέριος καί Πρόεδρος τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς στό Ἱερό Παρεκκλήσιο Ἁγίου Φανουρίου Ἰλίου (Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλαγμένης) τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

*Συνεχίζει ἡ Ἀποστολή
στά ἀκριτικά μας νησιά*

Στό ἀκριτικό Ἀγαθονήσι βρέθηκε στίς ἀρχές Ἰουλίου κλιμάκιο τοῦ Ἱατρείου Κοινωνικῆς Ἀποστολῆς μέ σκοπό τήν πρωτοβάθμια φροντίδα

ὑγείας ἀνασφάλιστων νησιωτῶν στό πλαίσιο τοῦ 22ου ὁδοιπορικοῦ ὑγείας.

Ὁ Δήμαρχος κ. Κόττορος, τό Δημοτικό Συμβούλιο καί οἱ 200 κάτοικοι τοῦ νησιοῦ ὑποδέχθηκαν θερμά τούς ἐθελοντές ἱατρούς τοῦ Ἱατρείου Κοινωνικῆς Ἀποστολῆς, ἀναγνωρίζοντας τή συνεχή του στήριξη σέ ἓνα ἀκριτικό νησί τῆς Δωδεκανήσου, τό ὁποῖο δέν ἔχει φαρμακεῖο καί ἀντιμετωπίζει σοβαρές ἐλλείψεις στά θέματα ὑγείας.

Ὁ Γενικός Διευθυντής τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Ὁργανισμοῦ Ἀποστολή τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κ. Κωνσταντῖνος Δήμτσας μέ τόν Δήμαρχο Ἀμαρουσίου καί Πρόεδρο τοῦ Ἱατρικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν κ. Γεώργιο Πατούλη, ἐπισκέφθηκαν τό Περιφερειακό Ἱατρεῖο τοῦ Ἀγαθονησίου γιά νά καταγράψουν προβλήματα καί ἐλλείψεις πού ὑπάρχουν καί νά παραδώσουν 20 κιβώτια μέ φάρμακα καί ὑγειονομικό ὑλικό. Στούς ἐκπροσώπους τοῦ Ἱατρείου Κοινωνικῆς Ἀποστολῆς συμμετεῖχε καί στέλεχος τῆς κλινικῆς Βαυαρία πού συνεισφέρει στήν ὑλοποίηση τοῦ ἔργου τῶν ἀκριτικῶν ὁδοιπορικῶν.

Οἱ ἐθελοντές γιατροί πραγματοποίησαν κλινικές ἐξετάσεις στούς κατοίκους τοῦ νησιοῦ.

Ὁ Δήμαρχος κ. Κόττορος χαρακτήρισε οὐσιαστική τήν ἐπίσκεψη τοῦ ἸΣΑ καί τῆς Ἀποστολῆς, λέγοντας ὅτι ἡ παρουσία σας μᾶς δυναμώνει καί μᾶς πεισμώνει νά συνεχίσουμε νά μαχόμαστε τίς ἀντιξοότητες. Ἀποτελεῖτε τό σημεῖο ἀναφορᾶς σέ προβλήματα ὑγείας πού ἀντιμετωπίζουμε καί εἶστε στήριγμα σέ ἐλλείψεις πού ὑπάρχουν τόσο σέ φάρμακα ὅσο καί σέ ὑγειονομικό ὑλικό σέ αὐτή τήν μικρή μά τόσο ὁμορφη ἀκριτική μας γωνιά. Τό συγκινητικό γιά ἐμᾶς ὅλους τούς κατοίκους εἶναι ὅτι δέν μᾶς ξεχνάτε.

Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Δήμτσας, Γενικός Διευθυντής τῆς Ἀποστολῆς, ἀνέφερε ὅτι ὁ Ἱατρικός Σύλλογος Ἀθηνῶν καί ἡ Ἀρχιεπισκοπή τῆς Ἀθήνας δέν εἶναι περαστικοί ἐπισκέπτες ἀλλά ἔχουν υἱοθετήσει τά προβλήματα τῶν ἀκριτῶν καί στέκονται δίπλα τους. Εἴμαστε καί ἐμεῖς μέλη τῆς

οικογένειας του Ἀγαθονοσίου καὶ νιώθουμε περήφανοι γιὰ τὴν ἀγκαλιά σας. Στὴ συνέχεια, κατὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ κλιμακίου τοῦ Ἰατρείου Κοινωνικῆς Ἀποστολῆς στό Δημαρχεῖο τοῦ Ἀγαθονοσίου ὁ κ. Γ. Πατούλης, Δήμαρχος Ἀμαρουσίου καὶ Πρόεδρος τοῦ Ι.Σ.Α. τόνισε: Ἀγκαλιάζουμε τοὺς ἀκρίτες τῆς ἀγῶνης Ἑλλάδας, ἐξοπλίζουμε τὰ Ἀγροτικά Ἰατρεία μέ φαρμακευτικό καὶ ὑγειονομικό ὕλικό, προβαίνουμε σέ κλινικές ἐξετάσεις, υἱοθετοῦμε τὰ προβλήματά τους καὶ τίς ἀνάγκες τους. Δημιουργοῦμε γέφυρες προσφορᾶς καὶ ἀνθρωπῆς σέ μία Ἑλλάδα πού βιώνει τὴν ἐγκατάλειψη. Ὅλοι μαζί μποροῦμε νά βοηθήσουμε, νά κάνουμε περισσότερα, νά ἀποτελέσουμε ἐνωτική δύναμη, καλύπτοντας κενά ὅπου ἡ Κεντρικὴ Διοίκηση δέν μπορεῖ. Κάθε ἀσθενής, κάθε ἀκρίτας, πρέπει νά ἔχει πρόσβαση στὴν ὑγεία. Εἶναι δικαίωμά του καὶ ἀποτελεῖ καθῆκον καὶ προτεραιότητά μας.

Ἱερά Μητρόπολις Λαγκαδᾶ, Λητῆς καὶ Ρεντίνης

*Στὶς ἐκδηλώσεις γιὰ τὴ διάσωση τοῦ Σοχοῦ
παρέστη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος*

«Ἡ Ἐκκλησία ἀπλώνει τὸ χέρι σέ ὅποιον ὑποφέρει» τόνισε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος ἀπὸ τὴν Ἱερά Μητρόπολη Λαγκαδᾶ, ὅπου βρέθηκε, γιὰ νά παραστῆ στὶς ἐκδηλώσεις γιὰ τὴν ἐπέτειο τῶν 70 χρόνων ἀπὸ τὴν ὡς ἐκ θαύματος διάσωση τοῦ Σοχοῦ ἀπὸ τὸ ὀλοκαύτωμα.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔφτασε στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τοῦ Σοχοῦ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Λαγκαδᾶ, Λητῆς καὶ Ρεντίνης κ. Ἰωάννη, ὅπου τοὺς ὑποδέχθηκαν κληρὸς καὶ λαὸς τῆς Μητροπόλεως. Παρέστησαν οἱ Μητροπολίτες Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, Σιδηροκάστρου κ. Μακάριος, Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Ἱερόθεος καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Θερμῶν κ. Δημήτριος.

Ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας παρέστη ὁ Ὑπουργὸς Μακεδονίας Θράκης κ. Γεώργιος Ὀρφανός, Βουλευτές, ἐκπρόσωποι τῆς Περιφέρειας, τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης, τοῦ Στρατοῦ Ξηρᾶς καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, τοπικῶν συλλόγων καὶ φορέων.

Μετά τὴν ἐπίσημη Δοξολογία στὸν ἱστορικό Ἱε-

ρό Ναό τοῦ Ἀγίου Γεωργίου Σοχοῦ ὁ Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ καλωσόρισε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ ἀναφέρθηκε στὶς ἐκδηλώσεις καὶ στό ἱστορικό πλαίσιο τῆς κατὰ θαυμαστό τρόπο διάσωσης τῆς περιοχῆς τοῦ Σοχοῦ ἐκ τοῦ ὀλοκαυτώματος τοῦ 1944, εὐχαρίστησε ὅλους ὅσοι συνεργάστηκαν γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῶν ἐκδηλώσεων καὶ εὐχήθηκε ἡ Παναγία ἡ Διασώζουσα νά φυλάει καὶ νά ἔχει πάντα ὑπὸ τὴν σκέπη της ὄχι μόνο τὸν ἱστορικό Σοχό, ἀλλὰ καὶ ὅλη τὴν Μακεδονία καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εὐχαρίστησε τὸν Μητροπολίτη γιὰ τὴν πρόσκληση καὶ γιὰ τὴν εὐκαιρία πού τοῦ δόθηκε νά ἐπισκεφθεῖ ξανά τὴν Μακεδονία, λέγοντας ὅτι «κάθε φορὰ πού ἐπισκεπτόμαστε αὐτὸν τὸν κῶρο, βλέπουμε καινούργια ἔργα. Ἄν εἶχαμε, βέβαια, μία πανοραμικὴ εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ ὅλη τὴν χώρα θά βλέπαμε ὅτι οἱ Ἱεράρχες ἐργάζονται σκληρά. Ἄν τοὺς δοθεῖ μία σταγόνα μποροῦν νά τὴν κάνουν ποτάμι». Στὴ συνέχεια ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τόνισε ὅτι συχνὰ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀπασχολοῦν ἐρωτήματα, ὅπως, ποιὸς εἶναι ὁ σκοπὸς μου; Ποιὰ ἡ πορεία μου; Ποιὰ ζωὴ εἶναι ἐπιτυχημένη; καὶ ἀπάντησε ὅτι «Τὸ νόημα τῆς ζωῆς κρύβεται στὴν ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸ μέ ὅλη του τὴ δύναμη καὶ στὴν ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν συνάνθρωπο σάν τὸν ἑαυτό του».

«Ἡ ἐκκλησία», προσέθεσε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος «εἶχε, ἔχει καὶ θά ἔχει πάντοτε τὸν ἴδιο προσορισμό, νά δείξει στὸν ἄνθρωπο τὴν πνευματικὴ πορεία, ἀλλὰ καὶ νά ἀπλώσει τὸ χέρι σέ αὐτὸν πού ὑποφέρει».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μίλησε γιὰ τίς δυσκολίες τῆς ἐποχῆς λέγοντας ὅτι «ἡ κρίση δέν εἶναι σημερινή. Κάθε φορὰ πού ὁ ἄνθρωπος ἐκτρέπεται ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, κάθε φορὰ πού τὸ πρόσωπο χάνει τὴν ἀξία του καὶ εὐτελίζει τὴν εἰκόνα του, ὀδηγοῦμαστε σέ κρίση. Σήμερα αὐτό συμβαίνει. Ὁ καθένας ἐνδιαφέρεται μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ βλέπει τὸν ἄλλο ὄχι ὡς ἀδελφὸ, ἀλλὰ ὡς ἐχθρό. Ἡ μόνη λύση εἶναι ἡ μετάνοια, ἡ ἀλλαγὴ ζωῆς».

Χαρακτήρισε, ἐπίσης, τέτοιες ἐκδηλώσεις ὡς ἀντισώματα γιὰ τὰ προβλήματα τῆς ἐποχῆς. Μίλησε γιὰ τὸ φιλανθρωπικὸ καὶ κοινωνικὸ ἔργο τῆς

Ἐκκλησίας καί κάλεσε τούς πιστούς νά εἶναι ἐνωμένοι γιά νά ἀντιμετωπίσουν τίς κακουχίες.

Κατόπιν πραγματοποιήθηκαν στόν προαύλιο χώρο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Σοχοῦ τά ἀποκαλυπτήρια του μνημείου τοῦ Ἀριστείδου Χατζηκαρίσκου, κτίτορα καί μεγάλου εὐεργέτη τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου καί στή συνέχεια τά ἐγκαίνια τοῦ Ἐπισκοπεῖου Σοχοῦ, στό ὁποῖο θά φιλοξενοῦνται καί θά στεγάζονται μεταξύ ἄλλων καί οἱ πνευματικές δραστηριότητες τῆς ἐνορίας τοῦ Σοχοῦ.

Ἀμέσως μετά πραγματοποιήθηκαν καί τά ἐγκαίνια τοῦ νέου χώρου φιλοξενίας νέων τῆς Μητροπόλεως Λαγκαδά.

Ὁ νεόκτιστος αὐτός χώρος, δημιουργήθηκε καί ἀποπερατώθηκε μέ τή φροντίδα πολλῶν ἐθελοντῶν, ἀλλά καί μέ τήν προσφορά τῆς κ. Χρυσῆς Βασιλικῆς, ἡ ὁποία καί τιμήθηκε μετά τό πέρας τῆς Τελετῆς τῶν Ἐγκαινίων μέ τήν Ἀνώτατη Τιμητική Διάκριση τῆς Μητροπόλεως, τόν Χρυσό Σταυρό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καί τῶν Ἁγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου. Τό φιλοξενεῖο νέον, ἀποτελεῖ σημαντικό βῆμα στόν τομέα τῆς προσφορᾶς τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Μητροπόλεως, πού ἀποβλέπει στήν ψυχική, πνευματική καί σωματική ἀνάπτυξη τῶν παιδιῶν.

Ἱερά Μητρόπολις Λήμνου

Εὐχαριστήριος Ἐπιστολή Συλλόγου Νεφροπαθῶν Λήμνου

Τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Λήμνου καί Ἁγίου Εὐστροτίου κ. Ἱερόθεο θερμῶς εὐχαριστοῦμε καί εὐγνωμονοῦμε γιά τήν γενναϊόδωρη προσφορά – δωρεά μιᾶς πολυθρόνας - κρεβατιοῦ αἰμοκάθαρσης– στή Νεφρολογική Κλινική τοῦ Νοσοκομείου Λήμνου, εἰς μνήμην τῆς ἀδελφῆς του Ἀφροδίτης. Εὐχόμαστε ὑγεία καί μακροχρόνια, ἐλπίζοντας ἡ πράξη αὐτή νά βρεῖ μιμητές ἀξίους πού θά πράττουν τά καλά ἔργα πρὸς εὐεργεσία καί ἀνακούφιση συνανθρώπων μας πού δοκιμάζονται, καί αἰωνία ἡ μνήμη τῆς ἀειμνήστου Ἀφροδίτης Γαρυφάλου.

Ὁ Πρόεδρος καί τά Μέλη τοῦ Δ.Σ.
τοῦ Συλλόγου Νεφροπαθῶν Λήμνου

Ἱερά Μητρόπολις Κορίνθου

«Ἡ Κορίνθου Παύλεια 2014» - ΙΖ' Ἱερατικό Συνέδριο

Μέ ἐξαιρετική ἐπιτυχία καί τήν παρουσία ὄλων τῶν Κληρικῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως πραγματοποιήθηκε τήν Πέμπτη 12 Ἰουνίου τό 17ο Ἱερατικό Συνέδριο στή «Κροκίδειο Αἴθουσα» στήν Κόρινθο, ὑπό τήν προεδρία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κορίνθου κ. Διονυσίου, μέ τήν εὐκαιρία τῶν ἐπερχομένων ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας Ἀποστόλου Παύλου «Ἡ Κορίνθου Παύλεια 2014».

Ὁμιλητής στό Συνέδριο ἦταν ὁ καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀπόστολος Νικολαΐδης μέ θέμα: «Ἡ ἀγάπη ὡς καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἡ ἐπ' αὐτῆς διδασκαλία τοῦ Ἀπ. Παύλου», ὁ ὁποῖος μέ θεολογική ἐνάργεια, σαφήνεια καί χαρακτηριστική ἀπλότητα ἐξέθεσε ὅτι ἡ Ἀγάπη εἶναι χάρισμα καί «καθ' ὑπερβολὴν ὁδός» καί ὅτι χωρὶς τήν χάριν δέν ὑπάρχει ἀγάπη, λόγος ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ καί τήν προτροπὴν γιά τόν Θεραπευτικὸ γάμο. Ἀποτελεῖ δέ, αὐτὴ τό χαρακτηριστικὸ τοῦ Χριστιανοῦ καί φανερῶναι τήν θεόθεν καταγωγή μας ὡς εἰκόνας τοῦ ἀγαπῶντος Θεοῦ! Ἡ ἀγάπη ἀποτελεῖ τό πλήρωμα τῆς Χριστιανικῆς ταυτότητος κρίνεται δέ στήν προαίρεσι καί ὄχι στά ἔργα καί κινδυνεύει ἀπὸ τήν «ἀγαπολογία» καί τόν «ἀγαπισμό». Ἡ ἀγάπη δέν συγκρίνεται οὔτε ἀντικαθίσταται ἀπὸ κανένα χάρισμα, ἀφοῦ οὔτε ἡ γλωσσολαλία, οὔτε τό προφητικὸ χάρισμα, οὔτε ἡ γνώσις ἢ ἡ πίστις ἢ ἡ ἐλπίδα καί ἡ θυσία ἀκόμη δέν νοηματίζονται χωρὶς τήν παρουσία τῆς. Ἡ μοναδικὴ πράξις, πού δέν ἔχει σκοπὸ, εἶναι ἡ Ἀγάπη καί ὁποῖος πιστεύει εἰς τόν Θεόν αὐτονοήτως ἀγαπᾷ.

Ἀκολούθησε ἐποικοδομητικὸς διάλογος μέ ἱκανές καί ἐνδιαφέρουσες ἐρωτήσεις ἐκ τῶν Ἱερέων μας, στοὺς ὁποῖους ἀπάντησε εὐστοχα ὁ ὁμιλητής.

Στήν συνέχεια ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἔλαβε τόν λόγο καί, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τόν ὁμιλητή, ἔδωσε πρακτικὲς ὁδηγίες γιά τήν καλύτερη πραγματοποίηση τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων «Ἡ Κορίνθου Παύλεια 2014» ἀποδίδοντας ἔτσι τήν τιμὴ, τόν σεβασμὸ καί τήν εὐγνωμοσύνην μας στό «Πρῶτο μετὰ τόν Ἐνα Ἀπόστολο Παῦλο», προστάτη τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεως.